

Universitätsbibliothek Wuppertal

Philostrati Lemnii Opera Qvae Exstant

Philostratus, Flavius

Parisiis, 1608

Liber secundus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1533)

ΦΛ. ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΕΙΚΟΝΕΣ.

BIBLION ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

FLAVII PHILOSTRATI IMAGINES.

LIBER SECVNDVS.

VENVVS.

A

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

VENEREM eburneam
 in mollibus Myrtetis
 molles canunt puell-
 lae. Sapiens ipsas nec
 exoleta ducit magi-
 stra. Nam primis rugis quaedam
 inest pulchritudo : senectam qui-
 dem venerabilem adferens , huic
 verò quòd reliquum est vigoris im-
 miscens . & Veneris quidem figura
 verecundiae nuda, ac formosa. Ma-
 teria verò compositio est compa-
 cti eboris. At Dea minimè vult vi-
 deri picta , itaque extat , vt capi
 posse videatur. Visne aliquid de a-
 ra dicamus : satis enim thuris ca-
 siacque ac myrrhae habet. Videtur
 autem mihi & Sapphus aliquid re-
 spirare. Laudanda est igitur pictu-
 rae sapientia . Primùm quidem di-
 lectos circumponens lapides , non
 à coloribus eos , sed à lumine imi-
 tata est , ipsis perinde atque oculo
 certum splendorem addens , deinde
 quòd vt hymnum audiamus praebet.
 Canunt enim puellae , canunt ,
 τῆς ἐνδείσας. εἶτα καὶ ἐπὶ τῶν ὕμνων παρέχεται ἀκούειν. ἀδιδίσι γὰρ αἱ παῖδες, ἀδιδίσι

Φροδίτῳ ἐλεφαντίνῃ
 ἀπαλοῖς μυρρινῶσιν ἀ-
 δίδου ἀπαλαὶ κόραι. δι-
 δασκαλὸς αὐτὰς ἀγά-
 θῆ, ἔσθ' οὐδὲ ἐξωρὸς. ἐφιζῆναι γὰρ τις
 ὄρα, καὶ ῥυτίδι περὶ τῆς γῆρας μὲν τὸ
 ὑπόσεμνον ἐλκουσα, τοῦτω δὲ αὐτὴ
 εὐανῦσα τὸ σωζόμενον τῆ ἀκμῆς. καὶ τὸ
 μὲν γῆμα τῆ Αφροδίτης, ἀδιδίσι γυμνῇ
 ἔδωκεν. ἢ ὅτι ὕλη, σιωθῆκη μεμυ-
 κόπος ἐλέφαντος. ἀλλ' οὐ βούλεται γε-
 γραφθῆαι δοκεῖν ἢ θεός. ἐκείλαι ὅτι
 λαβέσθαι. βούλη λόγου ἢ ἴππ' ἀβω-
 μῶν τῶ βωμῶ ; λιβανωτῆ γὰρ ἰκανῶς
 ἔχει, καὶ κασίας, καὶ σμύρνης. δοκεῖ δὲ
 μοι καὶ Σαπφοῦς ἡ δὴ ἀπνεῖν. ἐπα-
 νετέα πίνω ἢ θοφία τῆ γραφῆς. πρῶ-
 τον μὲν, τὰς ἀγαπῶμενας λίθοις πε-
 εβαλοδοσα, ἐκεί τῆ χρωμάτων αὐ-
 τὰς ἐμμήσατο, ἀλλ' ἐκεί τῆ φωτός. οἷον
 ὀφθαλμῶν κέντρον πλὴν διαύσαν αὐ-
 τὰς ἀκούειν. ἀδιδίσι γὰρ αἱ παῖδες, ἀδιδίσι

28. επαρ.

Ἡ δὲ διδάσκαλος ὑποβλέπει τὴν ἀπα-
 δουαζ, κροτῶσα τὰς χεῖρας, καὶ εἰς τὸ
 μῆκος ἰκανῶς ἐμβιβάσσει. τὸ μὲν γὰρ
 τῆς σολῆς ἀπέλεπον, καὶ μὴ δι' ὄχλα αὐ-
 τῆς εἰ ἀθύροιν, ἢ τὸ ἐν χροῶ τῆς ζώνης, ἢ
 τὸ εἰς βραχίονα ἢ χιτῶνος, ἢ ὡς ἀνυπο-
 δησία χεῖρασιν, ἐφεισῶσαι ἀπαλῆ πόα
 καὶ ἀναψυχῆν ἐλκεσαι ὄρα τῆς δρό-
 σου, λεμῶν τὸ ὄρα τὰς ἐσθῆτας, καὶ τὰ
 ἐν αὐταῖς χρώματα, καὶ ὡς ἄλλο ἄλλω
 ἔπιπρέπει, δαμονίως ἐκμεμίμηται.
 τὰ γὰρ συμβαίνοντα οἱ μὴ γράφοντες,
 ἐκ δὲ ἀληθούσιον ἐν ταῖς γραφαῖς. τὰ δὲ
 εἶδη τῶν παρθέτων, εἰ τῶν ὄριδι, ἢ ἄλ-
 λω τῶν κριτῆ ἐπιβέποιμην, δόπορῶσαι ἄν
 μοι δοκεῖ ψηφίσασθαι. τοσοῦτον ἀμιλ-
 λῶνται, ῥοδοπήχας, ἢ ἐλικώπιδες, καὶ
 καλλιὸν ὄρησι, καὶ μὴ γίφωνοι. Σαπφοῖς
 τῆς τὸ ἠδὲ ὄρα σφαιρῆμα. παραψάλλ-
 λῆ δὲ αὐταῖς ἔρως, ἀνακλίνας τὸ τῆς
 τῆς πῆχου. καὶ ἢ νύρα παναρμόνιον ἄδῃ,
 ἢ φησὶ πάντα ἔχον, ὅσα ἢ λύρα ταχεῖς
 τὸ οἱ ὄφθαλμοὶ τῆς δεξ, ῥυθμόν ἵνα οἶ-
 μαί διανοῶντες. πῆ δῆτα ἄδοισι. γέγρα-
 πται γὰρ καὶ ὄρα. πῆ Αφροδίτῃ
 ἐκφυῶσαι τῆς θαλάττης λέγροισιν, ἐπιρ-
 ροῆ τῆς ἔραυ. ἢ ὅπου μὲν τῆς νήσων προ-
 σέχον, οὐ πῶ λέγροισιν. ἐροῦσι δὲ οἶμα
 Γάφον. πῆ γῆρῶσιν ἢ ἰκανῶς ἄδοισιν.
 ἀναβλέπασθαι μὲν γὰρ, ἐμφαίνουσιν, ὅτι
 ἀπ' ἔραου. τὰς δὲ χεῖρας ὑπὸ πῆρας ὑπο-
 κινούσαι, δηλοῦσιν ὅτι ἐκ θαλάττης. τὸ
 μειδίαμα δὲ αὐτῶν, γαλιῶνης βῆν αἰ-
 νημα.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΤΡΟΦΑΙ.

Νεβροὶ, καὶ λαγῶς, ταῦτα θηρομά-
 τα τῆς νῦν Αχιλλέως. ὁ δὲ γὰρ ἐν Ἰλίῳ,

A & magistra discordantem respicit,
 manus pulsans, & ad concinnita-
 tem affatim reducens. Stolæ enim
 modus, & qui minimè eis impe-
 dimento esset, si luderent, vel ad
 cutem zona, vel ad brachium tu-
 nica: aut quod pedum nudatione
 latentur in molli stantes herba:
 frigusque è rore captantes, pratium-
 que quod vestes circuit, & qui in
 eis sunt colores, & quod alius a-
 lium interdicit mirum in modum
 B expressa sunt. Nam qui ea minimè
 pingunt, quæ contingere solent,
 in picturis mentiuntur. Virginum
 autem formas si Paridi, aut alij
 cuiquam iudici committeremus,
 mihi utique in proferenda senten-
 tia dubitaturus videtur, usque a-
 deo inter se pulchritudine certant.
 Rosæ vlnas, nigrae oculos, pul-
 chrae malas, & dulciloquæ Sapphus
 utique hoc dulce alloquium.
 Adcinit autem ipsis Cupido, arcus
 brachium reclinans, cuius neruus
 omnes refert harmonias, & quæ ly-
 ræ insunt, habere fatetur. celeres-
 que sunt Dei oculi, rhythmum
 quempiam (puto) excogitantes.
 C Quid igitur canit? Pictum est e-
 nim & Odes aliquid. Venerem è
 mari genitam cœli influxu ferunt,
 & quod quidem insularum appulsa
 sit, nondum dicunt: dicent autem
 (ut puto) Paphum. Natiuita-
 tem autem satis canunt; suspicien-
 tes quidem è cœlo genitam indi-
 cant: manus vero supinas submo-
 uentes, quod è pelago orta sit, o-
 stendunt. Ipsarum autem risus pla-
 cidi est maris indicium.

ACHILLIS ALIMENTA.

Hinnuli, & lepus hæ præsentis A-
 chillis sūt prædæ. Qui vero in Troia,

ciuitates, equos, & virorum capiet ordines: & flumina cum ipso pugnabunt, ea fluere minimè permittente: & illorum quidem operum præmium Briseida: & illas ex Lesbo septem, aurumque, & tripodas, & obsequentes Græcos præmium accipiet. Quæ verò apud Chironem fiunt, pomis videntur, ac fauis digna: & amas, ô Achilles, parua munera, ciuitates, Agamemnonisque affinitatem tunc aspernaturus. Qui igitur in aggere, quique solo clamore Troianos in fugam vertit, & qui conuersim interficit, Scamandri aquam rubram reddens, equique immortales, & Hectoris tractus, & qui in Patrocli pectoribus fremit ab Homero scriptus est. Ipsum præterea canentem, ac suplicantem, & sub vno cum Priamo existentem tecto scribit. Hunc autem nondum virtutis capacem: sed adhuc puerum, lacte ac medulla alens Chiron pingendum tradidit, mollem, atque elatum, & iam leuem: recta enim est puero tibia; ad genu verò manus, probæ enim hæ sunt, cursus duces, comaque suavis, neque immobilis: videtur enim alludens Zephyrus ipsam transponere, ac perturbare, vt huc atque illuc recidente alias alius sit puer. Superciliūque, & iracunda elatio inest quidem iam puero: sed benigno eam aspectu, hilaraque placat gena, mollis quid risus promittente. Chlamys autem, qua indutus est, à matre (vt puto) pulchra enim ac purpurea, à ceruleo colore diuersa. Adulatione autem quadam cum, vt leonem, excitat Chiron ad lepores, atque hinnulos capiendos.

A πόλεις αἰρήσει, ἔῃ ἵπποις, ἔῃ ἀνδρῶν σίχας. ἔῃ ποταμοὶ αὐτὰ μαχουῦνται, μὴ ἑὼντι αὐτῶν ῥέειν καὶ κείνων μὴ τῶν ἔργων, μισθὸν ἀποίσειαι Βρισηίδα, καὶ τὰς ἐκ Λέσβου ἑπτά, καὶ χρυσόν, καὶ τρίποδας, καὶ τῶν Ἀχαιοῦ ἐπὶ αὐτῶν ἔῃ. τὰ δὲ ὄψα τῶ Χείρωνι ταῦτα, μήλων δοκίῃ, καὶ κρείον ἄξια. καὶ ἀγαπᾶς, ὡς Ἀχιλλεῦ, μικρὰ δῶρα, πόλεις ἀπαξιώσων τότε, καὶ τὸ κῆδος τῆς Ἀγαμέμνονος; ὁ μὲν οὖν, ἔπι τῆ τάφρῳ, ἔῃ ὁ κλίνας τῶν Τρῶας ἐκ μόνου ἔβοῆσαι, ἔῃ ὁ κτείνων ἐπιστροφάδην, ἔῃ ἐρυθραίων τὸ τῆς Σκαμανδρῆς ὕδωρ, ἵπποι τε ἀθανάτοιο, καὶ ἑλξείας Ἐκτορος, ἔῃ ὁ βρυχώμενος ἐπὶ τοῖς Γαύκλις σέρνοιο, Ὁμήρου γέγραπται. γράφει δὲ αὐτὸν καὶ ἀδοντα, καὶ βύχόμενον, ἔῃ ὁ μαρόφιον ἰατρείῳ. του τονὶ ἔ, οὐ πῶ ξυωικάτα ἀρετῆς, ἀλλὰ παῖδα ἐπὶ γὰ λακλι ἵπποδρέφας, ἔῃ μυθῶ, καὶ μῆτι, δέδωκεν ὁ Χείρων γράφειν ἀπαλόν, ἔῃ ἀγέρωχον, ἔῃ ἡδη κοῦφον. βίθεια μὲν γὰ ἡ κνήμη τῶ παιδί, ἐς γόνυ ἔῃ αἱ χεῖρες. ἀγαθαὶ γὰρ δὴ αὐτὰ πομποὶ τῶ δρόμου. κόμη τε ἡδεῖα, καὶ ἔδὲ ἀκνήτος. εἴοικε γὰ προσάθρον ὁ ζέφυρος, μεταπέτην αὐτῶ. ὡς μεταπιπλούσης τῆδε, καὶ κείσε, ἄλλοτ' ἄλλος ὁ παῖς εἶη. ἐπισκυλίον τ', καὶ θυμοφδῆς φρύαγμα, ἐστὶ μὲν ἡδη τῶ παιδί. ὡραίνε ἔῃ αὐτὸ ἀνάκω βλέμματι, ἔῃ ὄψα μάλαι ἰλεῶ, καὶ ὡραβασμάση πὶ ἀπαλοῦ γέλωτος. ἡ χλαμῶς ἔῃ, ἡ ἀμπέχειαι, ὄψα τ' μῆτις οἶμαι. καλὴ γὰ, καὶ ἀλιπόρφυρος, καὶ πυραυγῆς, ἔῃ ἀλλάτιστα τ' κωανῆν ἔῃ.

κολεκὸν ἔῃ αὐτὸ Χείρων, οἷον λέοντα, πῶκα ἀρπάξεν, καὶ νεβροῖς συμπέτεας.

νεβρόν γουὺ δ' ἔπι ἠρηκῶς, ἦκει ᾧρὰ τ' **A** Hinnulo igitur nuper capto ad Chi-
 Χείρωνα, καὶ ἀπαυτεῖ τὰ ἄθλα. ὃ δ' ἔχει χαί-
 ρα ἀπαυτοῦ μέγος. καὶ τοῦ περὶ τοὺς ἐ-
 νοκλάσας, ἐς ἴσον κενδύσεται τῷ παιδί,
 μήλα δ' ἔκ' ἐκὼν ὀρέγων αὐτῷ, κα-
 λά, ἔδωκεν. καὶ γὰρ καὶ τὸ αὐτῶν εἶοικεν
 ἐγγεγραφοῦται. καὶ κρεῖον ὀρέγει τῇ χειρὶ,
 σταγόνα λείβον δι' ἄνομίαν τ' ἰατρῶν.
 ὅταν γὰρ πόσις ἀλαδαῖς ἐντυχῆσαι κνί-
 σκωσι, περὶ πληθῆ τὰ κρεῖα γίνεσθαι, καὶ
 δ' ἄπο βλύζοισι τὸ μέλι οἱ οἴκοι αὐτῶν. ὃ δ' **B** Chiron au-
 Χείρων, γέγραπται μὲν ὅσα Κένταυ-
 ρος. ἀλλὰ ἵππων ἀνδρόπῳ συμβαλεῖν,
 θαῦμα οὐδέν. σιναλεῖν μὲν, καὶ
 ἐνώσαι, καὶ διαδιδῶσαι ἀμφω λήγαν, καὶ
 δ' ἔχεισθαι, ἔδωκεν ἄλλαν τοῦ ὀφθαλ-
 μοῦ, εἰ τὸ τέρας τῶν ἀνδρόπου ἐλέγ-
 χουσι, ἀγαθῶν οἶμαζ ζωγράφου. καὶ τὸ
 ἡμέρον δὲ φαίνεσθαι τὸ τ' Χείρωνος ἡ-
 δος, ἐργάζεσθαι μὲν καὶ ἡ δικαιοσύνη, ἔ-
 τὸ ὑπ' αὐτῆς πέπνυσθαι. περὶ δὲ τὸ καὶ
 ἡ πηκτὴς, ὑφ' ἧς σήμεμούσθαι. νυκτὶ δὲ
 καὶ ὑποκορισμῶν αὐτῶν ἔπεστιν, εἰδῶς
 που ὁ Χείρων ὅπ' τοῖς παιδαῖς τῶν με-
 λίσσεται, καὶ τρέφει μάλλον, ἢ τὸ γὰ-
 λα. ταυτὶ μὲν περὶ τὰς θύρας τ' ἀνίστα.
 ὃ δ' ἐν τῷ πεδίῳ παῖς, ὁ ἵππων δὲν ἔπι
 τ' Κένταυρος ἀδύρων οἱ αὐτοῖς ἐπιδιδά-
 σκει ὁ Χείρων τὸν Ἀχιλλεῖα ἵππάζεσθαι, **D** Equus utique acer, ut risum aufe-
 ἔκ' ἑαυτοῦ αὐτῶν, ὅσα ἵππων. καὶ συμ-
 μετρεῖται μὲν τ' δρόμον ἐς τὸ ἀνεκτὸν
 τῷ παιδί. κατὰ γὰρ τὸ αὐτῶν ἔπεστιν τῶν
 ἡδέσθαι, περὶ δὲ τὰ μεταστρεφόμε-
 νος. καὶ μονοῦ λέγει, ἰδοὺ σοι κροαίνω
 ἀπληκτὸς ἰδοὺ ἔδωκεν ἵππων κλυομαί σοι. ὁ
 ἵππος ὅστις δ' ἔρα καὶ ἀφαιρεῖν γέλωτα.
 λαγαρῶς γὰρ μοι ἵππαδεῖς, δεῖτε παῖ, καὶ τοῖσ' ἵππων πρέπων, ὀχίση ποτέ

quandoque à Xantho & Balio : & multas quidem capies ciuitates : multos verò interficies viros , currens vt fugientes assequaris. Hæc Chiron puero vaticinatur , pulchra quidē ac boni ominis , & non qualia apud Homërum Xanthus.

CENTAVRIDES: id est, Centaurorum filia.

Tu quidem Centauridum gregem è quercubus, ac faxis genitum arbitraberis, vel per Iouem ex equabus solùm, quas Ixionis equum inire ferunt, à quo Centauri compacti coierunt. His verò & matres ex eodem genere erant, mulieres iam, & pulli infantium specie, & domus suauissima: non enim te Pelio tristari reor, & qui in eo est victu, fraxinique planta, quæ à ventis educata & recta est, & in cuspide minimè frangitur. & pulcherrima antra, & fontes, & quæ apud ipsos sunt Centaurides, si e quorum quidem obliuisceremur, vt Naiades: sin verò cum equis eas considerarem, vt Amazones. Nam muliebris formæ mollities inualefcit equo simul conspecto. Centauri isti infantes, quorum alij in fasciis iacent: alij è fasciis latenter exeunt, alij flere videntur: hi verò bene agunt, mammæque vberum fluente rident: hi sub matribus infantium more ludunt; hi matres ipsas genibus flexis sese submittentès amplectuntur: sed hic in matrem lapidem iacit, contumelia iam afficiens, & infantium quidem forma nondum euidens, affluente ipsi lacte: qui verò iam saltitant, asperitatis etiam aliquid præferunt. Ipsis autem iuba iam futura existit,

σκιρτώντα, ἐμφαίνε* ἢ καὶ τραχύτης. ἰσαρχὴ δ' αὐτοῖς χαίτη μέλλουσα, χ. ἐκ φ.

A καὶ Ἰπί Ξάνθου, καὶ Βαλίου. καὶ πολλὰς μὲν πόλεις αἰρήσεις, πολλοὺς δ' ἀνδρας ἀποκτενεῖς, θείων ὅσα ἔσωσιν φεύγοντας. * ταῦτα ὁ Χείρων μαν-
 ἰσ. διὰ καί.
 ἰδύεται τῷ παιδί, καλὰ, καὶ βύφημα, καὶ οὐχ οἷα ὁ Ξάνθος.

KENTAVRIDES.

Σὺ μὲν ὡς πλὴν τῶν Κενταυρίδων ἀγγέλιω δρυῶν ἐμπεφυκέναι, καὶ περὶ τῶν ἢ τῆ Δία ἵππων μόνον, αἷς τὸν τῆ Ἰξίονος Ἰπιδόρνου ἀπὸ φασιν ὑφ' οὗ οἱ Κενταυροὶ ἐνώθεντες, ἦλθον ἐς κρᾶσιν. τοῖς δ' ἄρα ἔμμητρες ὁμοφυλοὶ ἦσαν, ἔγκωαῖνες ἦδη, ἔπῳλοι ἐν εἰδῆ βρεφῶν, καὶ οἶκος ἡδίστος. οὐ γὰρ οἰμαίσε ἀχθεῶς τῷ Πηλίῳ, καὶ τῆ ἐν αὐτῷ διαίτη, καὶ τῷ τ' ἡδίστης φυτῶ, ἀνεμοθροφεῖ ὄντι, ἔσπερχομῶν τ' ἰδὺ ὁμοῦ, ἔτ' ἡμῶν κλάσας ἐν τῇ αἰχμῇ. καὶ τὰ αἶσα κάλλιπα, καὶ αἰ πηγαί, καὶ αἰ ἄρ' αὐτοῖς Κενταυρίδες. εἰ μὲν Ἰπιδόρνου ἀπὸ ἵππων, οἷς Ναιάδες. εἰ δ' ἢ τῶν ἵππων αὐτὰς λογιζοίμεθα, οἷς Ἀμαζόνες. ἢ γὰρ τ' ἡμῶν κλάσας εἰδοὺς ἀβρότης, ῥώννυται, σιωροφιδίου αὐτῶ τῆ ἵππου. Κενταυροὶ δὲ ταυτὴ τὰ βρέφη, τὰ μὲν, σαρρανοῖς ἐγκείται. τὰ δὲ, τῶν σαρρανοῖς ἰσοκιδύεται. τὰ δὲ, κλάσας εἰσιν. τὰ δὲ, βύ φραπῆ. ἔδύροοιῦτος τῆ μαζῆ, μειδία. τὰ δ' ἀπ' ἀλλῆ ἰσο τῆς μηδᾶσι. τὰ δ' ἀπ' ἀλλῆ αὐτὰς ὀκλαζῆσαι. ὁ δ' ἐς πλὴν μητέρα λίδον ἀφίησιν, ὑβρίζων ἦδη. καὶ τὸ μὲν τῶν νηπίων εἶδος, οὐπω σαφές, ἐμπλημμυροῦτος αὐτῶ τῆ γάλακτος. τὰ δὲ ἦδη

σκιρτώντα, ἐμφαίνε* ἢ καὶ τραχύτης. ἰσαρχὴ δ' αὐτοῖς χαίτη μέλλουσα, χ. ἐκ φ.

Ἐὐπλάγ' ἀπαλαί' ἐπ. ὡς καλαίαι Κεν-
 τωρέδες, καὶ ἐν τοῖς ἵπποις. αἱ μὲν γὰρ
 λευκαὶ ἵπποις ἐμπεφύκασιν. αἱ δὲ,
 ξανθαὶ σὺν ἀπὸνιαι. τὰς δὲ, ποικίλλει
 μὲν, ἀποσίλβει δὲ αὐτῶν, οἷον πῦρ ἐν κο-
 μῆδ' ἵππων ἐμπέφυκε, καὶ μελαίνης
 ἵππου, λευκὴ Κεντωρέης καὶ τὰ ἐναν-
 τώτατα τῶν χρωμάτων, ἐς τὸ τῶν κάλ-
 λους σὺν δὴ κίω ὁμολογεῖ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Τὸ μὲν θηρίον, δῖα Θησέως. ἐμ-
 πέπλωκε δὲ τοῖς Ἰππολύτου ἵπποις, ἐν
 εἶδει ταύρα λευκοδ' καὶ εὐδ' ἡφίνας.
 ἠκέει δὲ ἐν θαλάττης καὶ τῶν μειρακί-
 ῶν, ἐδεμῖα δίκη, μητρὶ γὰρ Φαῖδρα ξυ-
 θεῖσα λόγον ἐπ' αὐτῶν οὐκ ὄντων, ὡς δὴ
 ἐρώτο ὑπὸ τῷ Ἰππολύτου, αὐτὴ δὲ δῖα
 τῶν μειρακί-
 ῶν ἀπατάται ὁ Θησεύς
 τῶν λόγων, καὶ καταράται τῶν παιδῶν τὰ
 ὀρθόμηναι. οἱ μὲν δὲ ἵπποι, ὀρθῶς ὡς ἀ-
 πμάσαντες τὸ ζυγόν, ἐλθὺν δέραν αἶρσι
 πλὴν καὶ τῶν κροαίνοντες ὡς πρὸς οἱ λαμ-
 προὶ, καὶ ἐμφρονες, ἀλλ' ἔξηρμένοι φό-
 βῳ, ἔπιόια. ραίνοντες δὲ ἀφρῶν τὸ πε-
 δῖον, ὁ μὲν, ἐς τὸ θηρίον ἐπέστραπται
 φεύγων. ὃ δὲ ἀνεσκήρτηκεν ἐς αὐτό. ὃ δὲ
 ὑποβλέπει. τῶν δὲ, ἐς πλὴν θαλάτταν ἢ
 φορῶν, κατὰ πρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν κτή-
 ῶν. μὲν κτήρησι δὲ ὀρθοῖς, ὅζου χρε-
 μετίσοισιν, εἰ μὴ ὄρακός τις τῶν χρε-
 ῶν. ἔργου δὲ ἀφμάτος, ὁ μὲν, ἔξηρμοςαι
 τὰς κνήμας, ὑπὸ τῶν συκλιθῶναι τὸ ἀφ-
 μα ἐς αὐτὸν τῶν δίνης. ὃ δὲ ἐκλελοιπὼς τῶν
 ἄξονα, φέρεται κατὰ αὐτὸν, εὐρομβόσης
 αὐτὸν ἐπὶ τῆς δίνης. διεπίπλω δὲ καὶ οἱ τῶν
 ὀπαδῶν ἵπποι καὶ εὐδ' μὲν, ἀποσειόνται. εὐδ' δὲ ἀγχοῦντες πηήθη φέροισι. σὺ δὲ

A & vngulae adhuc molles. quam
 pulchrae in equis quoque Centau-
 rides : nam haec quidem candidis a-
 gnatae sunt equabus, haec vero flavis
 adnexae : has vero variat quidem,
 ab ipsis vero resplendescit quale in
 equorum cura exoritur, & nigrae re-
 quae niuea Centauris : & inter se
 maxime contrarij colores ad pul-
 chritudinis compositionem consen-
 tiunt.

HIPPOLYTUS

B Fera quidem Thesei, ingruit ve-
 ro Hippolyti equis, specie tauri
 candidi instar delphinorum. Venit
 autem in adolescentulum, nullo
 iure. A Phaedra etenim nouerca fal-
 sa in ipsum composita oratione,
 quod scilicet ab Hippolyto amare-
 tur, cum ipsa eius amore capta ef-
 set, Theseus decipitur, & quae cer-
 nuntur, filio imprecatus est. Vides
 tu quidem ut equi iugum detre-
 ctantes iubam tollunt, neque exul-
 tant ut illustres, ac prudentes, sed
 metu ac formidine attoniti. Cam-
 pum autem spuma inspergentes :
 hic quidem in feram conuersus est
 fugiens, hic vero in ipsam resul-
 tauit : at iste suspicit : illi in mare
 impetus, ut pote sui ipsius ac tel-
 luris oblito, rectis autem naribus
 acutum hinnunt, nisi pieturam
 obaudis. Currus autem rotarum, haec
 quidem luxata est radios, quod
 in eam inclinatus sit currus : haec
 vero axem relinquens per se fer-
 tur, vertigine adhuc eam circum-
 agente. Perterrefacti sunt & comi-
 tum equi, & hos quidem excu-
 tiunt, hos vero angentes aliquo
 iam ferunt. Tu autem, adolescen-

tule modestiæ studiosè iniqua quidem à nouerca, passus est: iniquiora verò à patre passus es. Quare conquesta est & pictura poëticum quendam luctum tua causa componens. Speculæ enim istæ per quas cum Diana venabaris, mulierum specie scinduntur genas, prata autem egregia adolescentulorum forma, quæ immortalia nominabas, causa tua flaccescunt flores. Nymphæ tuæ nutrices ex hisce fontibus emeris comas scindunt, è papillis aquam fundentes. Tibi autem nec fortitudo, nec brachium succurrunt: sed membrorum partim dilaniata sunt, partim contrita. Polluta est autem coma, & pectus quidem spirat adhuc, vt pote non dimittens animam, oculus verò vulnerata circumspicit. O pulchritudinem, quam vulnerari non potuit. Nam ne nunc quidem adolescentulum deserit, sed & vulneribus venustatis aliquid concedit.

RHODOGUNE.

Et sanguis vnà cum are, ac purpureis vestibus, ornamentum aliquid castris addit, picturæque venustatem, qui alius aliter ceciderunt, equique stupore quodam insanientes, & fluminis aqua præter solitum polluta, in quo hæc. Captiui autem, & ipsorum causa Tropæum, Rhodogune, ac Persæ Armenios superant, fœdera transgredientes. Cum Rhodogune ea celeritate victoriam affecuta dicatur, vt ne ad dexteram quidem comam resumendam sibi moram concesserit, qua minimè superbiebat, & sibi placet victoriæ causa: & intelligit fore, vt ob opus illud ipsa apud posteros celebretur, tam cithara, quàm ti-

A *μειράκιον, σωφροσύνης ἐρῶν, ἀδικὰ μὲν ὑπὸ τῆ μηρυαῖς ἐπαδεις, ἀδικώτερα δὲ ὑπὸ τῆ πατρὸς. ὡς τῆ, ὠδύρατο καὶ ἡ γραφή, ἀρλώον ἵνα ποιητικὸν ἔπι τοῖ ξυνδεῖσα. σκοπαὶ γὰ αὐταί, δι' ὧν ἐδήρας ξυν Ἀρτέμιδι, δρύνονται τὰς παρὰς, ἐν εἶδη γυναικῶν. λημψῆες δὲ ἐν ὄρα μειράκιων, οὐς ἀκηράτους ὠνόμαζες, μδραῖνοισιν ἔπι τοῖ τὰ ἀνδρῶν νύμφαι τὲ αἰ σαῖ ἔσφοι, πουδὼν τῆ πηγῶν ἀναχῆσαι, ἀπαράτοισι τὰς κόμας, ἀποβλύξασαι τῆ μαζῶν ὕδωρ. ἡμυε δὲ τοῖ οὐδὲ ἡ ἀνδρῶν οὐδὲν, οὐδὲ ὁ βραχίον. ἀλλὰ τοῖ τὰ μὲν, ἐσπάραι κται τῆ μὲν, τὰ δὲ, σιν τεξίπαι. πέφυραι δὲ ἡ κόμη. Ἐ τὸ μὲν σέρνον, ἐμπνοῦ ἐπὶ, καδὰ πῆ μὴ μδιέμνον τῆς ψυχῆς. τὸ δὲ ὄμμα πρῖα θρεῖ τὰ τεξωμύα. Φδὲ τῆ ὄρας, ὡς ἀξωτός τις ἐλελήθη ἔσα. ἔδὲ γὰ νῦν ἀπολείπει τὸ μειράκιον, ἀλλ' ἔπι τρέπει ἡ ἑ τοῖς ξαύμασι.*

ΡΟΔΟΓΟΥΝΗ.

D *Καὶ τὸ αἶμα πρὸς τῷ χαλκῷ, ἢ τῆς Φοινικίσι, προσβάλλει πᾶνδος τῷ στρατοπέδῳ, ἢ χαίρειν τῆς γραφῆς, οἱ ἀλλοὺς ἄλλως πεπληκότες ἵπποισι τὲ ἀτακίῃσιν, μετ' ἐπιπλήξεως, καὶ ὡρεφθορὸς ὕδωρ ποταμῶδ, ἐφ' ὧ ταῦτα. οἱ δὲ αἰχμαλώτοι, καὶ τὸ ἐφ' αὐτοῖς τροπαῖον, Ροδουῶν, ἑ Πέρσαι, νικῶσιν Ἀρμενίοις, ἐν ἀσπιδῶν ἀτακίῃσιν, ὅτε δὲ λέγειαι ἡ Ροδουῶν κρατῆσαι τῆ μάχης, οὐδὲ ὅσον τὰ δεξιά τῆς χαίτης ἀναλαβεῖν, ξυχωρήσαντα ἐαυτῆ βραδύα, ἢ ἐπὶ ἐπῆρται, ἢ φρονεῖ ἔπι τῆ νίκη, καὶ ξυνίησιν ὡς ἐσοῖτο ἀοίδιμος ἔπι τῷ ἔργῳ, καὶ ἐν κιδάρα, ἑ ἐν αὐ-*

λοις ἔσονται ἑλλίωες. προσγέγραπται ἂν αὐτῇ καὶ Νισαία ἵππος μύλαινα, Ἰππὶ
 λευκοῖς τοῖς σκέλεσι, καὶ τὰ σέρνα λευ-
 κὰ. καὶ τὸ πνύμα, ἀπὸ λευκοῦ ἔμυκ-
 τῆρος. ἔσται τὸ μέτωπον, ἐν δὲ τῷ κύ-
 κλω. λίθων μὲν ἔν, καὶ ὄρμων, ἔσται πάντος
 ἀπαλῶς* κέσμις ὡρακεχώρηκεν ἡ Ρο-
 δορουμένη τῷ ἵππῳ, ὡς ἀγάλλοιτο, καὶ
 ἀβρῶς τὸν χαλινὸν διαπύοι. κοκκοβα-
 φεῖ ἡ ἐδῆ κατὰ λάμπει πάντα, πλὴν
 τῆς ἐαυτῆς εἰδοῦς. ἐν δὲ αὐτῇ μὲν τῆς ζώνης,
 καὶ πλεῖ ἐδῆτα μετῴσθη ἐς γένυ, ἡ δὲ αὐτῆ
 ἡ ἀναξυρίδι καὶ ὡρακεμένη γρα-
 φας ἀπὸ κερκίδος. τὸ δὲ ἀπὸ ὤμου ἐς
 ἀγῶνα ὡρακεμένη διαλείπουσαι πόρ-
 παι ξυβάπλοισιν, ὑπανιχούσης ἐναλ-
 λαξίης ὠλεσῆς, ἐν δὲ ὁ δεσμός. ὁ δὲ ὤ-
 μος, ἐκείλαι καὶ τὸ γῆμα, οὐ πῶ ἀμα-
 ζόνος. καὶ τῆς ἀσπίδος ἀγαθὴ καὶ τὸ μέ-
 τρειον, ἔσται τῶν σέρνων. καὶ τῆς ἰχμῶ
 τῆς γραφῆς, ἐν ταῦτα ἔξετάσαι ὑπὲρ
 βάλλουσα ἡ δὲ δρισερὰ τὸν πόρπακα,
 ἐκείλαι τῆς αἰχμῆς, ἀφιστάσαι τῶν σέρνων
 πλεῖ ἀσπίδα. ὁ δὲ τῆς ἐγκειμένης τῆς
 ἵππος, ὁραταί μὲν ἔσται τὰ ἐξω τῆς ἀσπί-
 δος ἢ οὐ χροῦσα ταῦτα, ἔσται οἷς ζῶα τὰ ἡ
 ἔσω, καὶ ἐν δὲ ἡ χεῖρ, ἀλουργά. προσαν-
 θεῖ ἡ αὐτοῖς ὁ πῆχυς. αἰσθάνεαδς δὲ μοι
 δοκεῖς, ὦ παῖ, ἔσται ἐν αὐτῇ κάλλους, καὶ
 βούλεαδαι καὶ ὡρακε τούτου ἀκούειν. ἀ-
 κούει δὲ. ἀσπὶν δὲ μὲν ἐπὶ τῇ τῆς Ἀρμε-
 νίων Ἰσθμῆ. καὶ ἡ ἐννοία, βύχομῆς. βύ-
 χεαι ἡ αἰρεῖν ἐστὶν ἀνδρας, οἷς νυν ἡρη-
 καν ἔσται γὰρ μοι δοκεῖ ἔσται ἔσται. ἔσται
 τὸ μὲν ἀνδλημμένον τῆς Ἰσθμῶν, αἰσθὶ
 κερκίσηται, τὸ ἀγέρωχον κολαζούση.
 τὸ δὲ ἀνετον, βακχὸς αὐτῆν, ἔσται ῥῶνισι. ἔσται
 ἔσται μὲν, ἔσται χροῦσα πέρα, τὸ ἀπα-
 ac supra

A biis, vbicunque fuerint Græci. Ap-
 picta est ei Nisæa equa nigra, cui
 ad candida crura, niuea sunt pe-
 ctora, & spiritus, è candidis nari-
 bus, & frons, in exacto orbe. La-
 pillos igitur, ac monilia, omném-
 que deliciosum mundum equo cō-
 cessit Rhodogune, vt exultaret,
 frenúmque deliciosè exereret. O-
 mnia autem præter ipsius formam
 coccina splendent veste, in suavi
 quidem zona, & ad genu vestem
 meriente: suavi verò & Anaxuride
 B picturas à radio præbente. Eam au-
 tem vestis partem, quæ ab hume-
 ro ad cubitum tendit, distantes ne-
 ctunt fibulæ; vna vicissim, vbi vin-
 culum, exstante: humerus verò de-
 primitur, & habitus nondum Ama-
 zonis. Clypei quoque modum mi-
 rari oportet, & qui pectori satis
 fit, picturæque vim hic exquire-
 re. Clypei namque lorum trans-
 grediens sinistra, cuspidem tenet,
 clypeum à pectore sciungens. Cly-
 pei autem circumferentia recta exi-
 stente, spectantur quidem & exte-
 riora, vbi non aurea hæc, ac ve-
 luti animalia: interiora vero, & v-
 bi manus, purpurea: illustrat autem
 ista cubitus: mihi intelligere vide-
 ris, ô puer, quæ ei inest, pulchritu-
 dinem, velléque super hac aliquid
 audire. Audi igitur. Libat quidem,
 quod Armenios in fugam verterit,
 & cogitatio est supplicantis: preca-
 tur autem viros capere, quos nunc
 C cœpit, neque enim mihi videtur
 eo esse desiderio, vt ametur, & ea
 quidem crinium pars, quæ compta
 ac composita est, verecundia su-
 perbiam coercente, exornata est.
 Quæ vero remissa est ac soluta, ip-
 sam excitat, ac validam reddit, &
 id comæ, quod solutum est, flauum
 ac supra

ac supra aurum. Quod verò in al-
 tera parte positum, habet nescio
 quid & in ipsam differens quòd
 compositum sit. Supercilia propter
 ea venusta quidem, quòd cum na-
 so pariter & incipiant & orientur.
 Venustiora verò quòd circumacta
 sint: oportet enim vt ipsa non mo-
 dò oculis proiecta sint, sed & cir-
 cumiecta. At gena excipit quidem
 oculorum desiderium, hilaritate ve-
 rò lætificat. Ritus enim studium in
 gena maximè. & oculi misti qui-
 dem sunt è fuluo in atrum: præ-
 stant verò ab occatione quidem
 hilaritatem, à natura vero pulchri-
 tudinem: ab imperii dignitate fa-
 ctum. Os autem molle, fructuque
 Venereo refertum, osculatu qui-
 dem suauissimum, pollicitatu vero
 difficile. Ceterum, ô puer, aduerte
 quæ tibi percepisse satis est. Labra
 florida, atque æqualia, os mode-
 stum, tropæoque preces accinens:

ARRHICHIO ATHLETA.

Ad ipsa venisti Olympia, & ad
 eorum, quæ in Olympia sunt,
 pulcherrimum: hoc enim virorum
 Pancratium; coronatur autem ob
 ipsum Arrhichio, qui in victoria
 decessit: & ipsum hic Hellanodi-
 ces coronat. Appelletur autem ve-
 rus, & quòd veri curam susce-
 pit, & quòd illi pictus sit. & tellus
 in simplici valle: tantumque, quan-
 tum cernis, continente, stadium
 præbet. & Alpei fluxus leuis ela-
 bitur: propterea que fluminum so-
 lus in maris superficie fluitat, o-
 leastrique circa ipsum cœrulea spe-
 cie pullulant. Pulchri, ac iuxta a-
 priorum densitatem. Sed hæc mul-

κτωῦ τῆς κόμης. τὸ δὲ ἐπὶ τὰ ἄνω κεί-
 μνον, ἔχει καὶ ἐς αὐτὸν ὄφθαλμον,
 ὑπὸ τῆς τεταχθείσης δὲ ὀφρύων, χερσὶν
 μὲν τὸ δὲ τὸ δὲ χεῖρας, καὶ ὁμοῦθεν ἐπι-
 πεφυκέναι τῆς ρινός· χερσὶν δὲ τὸ
 δεξιῆσθαι. δεῖ γὰρ αὐτὰς μὴ περιβε-
 βληῖσθαι τῶν ὀφθαλμῶν μόνον, ἀλλὰ ἐ-
 περιβεβληῖσθαι αὐτοῖς. ἡ δὲ ὄφθαλμοῦ ὑπο-
 δέχεται μὲν τὸ δὲ τῶν ὀμμάτων ἰμε-
 ρον, διφραίνε δὲ τῶν ἰσχυρῶν. τὸ δὲ φι-
 λομειδὲς, ἐν ὄφθαλμῶν μάλιστα. καὶ οἱ ὀφ-
 θαλμοὶ, κέραι δὲ μὲν δὲ τὸ χροποδὲ
 ἐς τὸ μύθον. ὄφθαλμοῦ δὲ τὸ μὲν ἰσα-
 ρόν, δὲ τὸ καίριον, τὸ δὲ ὠραῖον, δὲ τὸ
 φύσεως, τὸ δὲ γαῦρον, δὲ τὸ δὲ χεῖρας. ἐπι-
 μα δὲ ἀπαλόν, καὶ ἀνάμεσον ὀπώρας
 ἐροφικῆς. φιλήσασθαι μὲν ἡδίστον ἀπαγ-
 χεῖλαι δὲ, ἐράδιον. ἀ δὲ τὸ δὲ χεῖρας μα-
 δεῖν, ὅρα παιδίον. χεῖλη ἀνθηρὰ, ἐῖσα
 σόμα σύμμετρον, καὶ ὄφθαλμοῦ μόνον
 πῶς διχῶ τῶν ἰσχυρῶν. καὶ ὄφθαλμοῦ
 σα βεληθῶ μὲν, τάχα Ἐλλωίει.

APPRIXION.

Ες αὐτὰ ἦκεις Ολύμπια, καὶ τῶν ἐν
 Ολύμπια τὸ κάλλιστον. τοῦ γὰρ δὴ αὐτῶν
 δρῶν τὸ Γαγκράπ(ω) σεφαιούται δὲ
 αὐτὰ Ἀρρίχιων ἐπαποδαιῶν τῆ νίκῃ. ἐ-
 σεφαινοὶ αὐτὸν οὐτοσὶ Ἐλλανοδίκης.
 ἀφεικῆς δὲ περισφρηθῶ, διὰ τε τὸ ἐπι-
 μηγεῖσθαι ἀληθείας, διὰ τε τὸ ὡς ἐκεῖνοι
 γεγραφῶσαι. στίδιον δὲ ἦν διδῶσιν ἐν
 ἀπλῆ αὐλώνι, καὶ εἰσεχούσῃ ποσσῶν. ἐ-
 πὸ τῆς Αλφειοῦ νάμα, δὲ ἐρχεται κοῦ-
 φον. ταῦτά τοι καὶ μόνος ποταμῶν ἐπὶ
 τῆς θαλάσσης ὀχεῖται. κόπνοι δὲ αὐτὰ πε-
 ρεπεθήλασιν ἐν Γλαυκῶ εἶδη, καλοὶ καὶ
 κατὰ τῶν σελίνων οὐλοῦται. ταῦτά μὲν

οὐ μὲν τὸ σάδιον, ἔπισκεψόμθα, καὶ
πολλὰ ἔτερε. τὸ δὲ ἔργον τὸ τῷ Ἀρρί-
χίωνα, πρὶν ἢ παύσασθαι αὐτὸ σκοπώ-
μιθ. εἰοικε γὰρ μὴ τῷ ἀντιπάλου μόνον,
ἀλλὰ ἔ τῷ Ἑλληνικοῦ κερρατικῆναι.
βοῶσι γού, ἀναπνῆσαντες τῷ δά-
κων. καὶ ὁ μὲν, πῶ χεῖρε ἀνασειόισιν
ὁ δὲ, πῶ ἐδῆτα. ὁ δὲ, ἀίρονται δὲ τὸ
τῆς γῆς. οἱ δὲ, τοῖς πλησίον ἰλαροὶ προ-
σαλαίοισι. τὰ γὰρ οὕτως ἐμπληκτι-
κὰ, οὐ συγχωρεῖ τοῖς θεαταῖς, ἐν τῷ κερ-
ρατικῷ εἶ. ἢ πῶς οὕτως ἀναίδητος, ὡς
μὴ ἀνακραγεῖν ἐπὶ τῷ ἀθλητῇ; με-
γάλου γὰρ δὴ αὐτῷ ὑπὲρ γρητος, τῷ δὲ
ἡδὴ νικῆσαι τὰ Ολύμπια, μείζον τῷ
νικῆ, ὅτε καὶ τῆς ψυχῆς αὐτὰ κησάμε-
νος, ἐς τὸ τῷ ὀλβίων πέμπεται χώρον,
αὐτῇ κόνει. μὴ σιωτήρια νοείτω τῷ
ἄφωτατα γὰρ θεωροῦσθαι τὴν νίκης. ἔ
τὸ παλαισμα ἐκ ἀγνοήσε. οἱ παλαιμα-
πάζοντες, ὡ παῖ, κενδιδωδὴμένη προ-
χῶνται τῇ πάλῃ. δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπια-
σμῶ τ, οἱ * μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῷ πα-
λαίοντι καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς πε-
γνεσθαι χεῖ, οἱ πῖπλοντα. δεῖ ἰ αὐτοῖς
καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἀγχν.
οἱ δὲ αὐτοῖ, καὶ σφυροῖ. θεωροῦσθαι
σι, καὶ πῶ χεῖρε σρεβλοῦσι, θεωροῦσθαι
τῷ παῖ, καὶ ἐνάλλεσθαι. ταυτὶ γὰρ τῷ παλ-
κραπάζειν ἔργα, πῶ τῷ δάκων, * ἢ ὁ-
ρύπην. Λακεδαιμόνιοι μὲν οὐ καὶ ταυ-
τα νομίζουσι, ἀπογυμνάζοντες, οἱ μαι,
ἐαυτοῦ εἰς τὰς μάχας. Ἡλεῖοι ἰ ἀ-
γῶνες, ταυτὶ μὲν, ἀφαιρῶσι. τὸ ἰ ἀγ-
χν ἐπαμνοῦσιν. ὁ δὲ τῷ Ἀρρίχίωνα, μέ-
σον ἡδὴ ἡρῆκῶς ὁ ἀντιπαλος, ἀποκτεῖναι
ἐχῶ. καὶ τὸν μὲν πῆχυν τῇ δερτὴ ἐνέβαλεν, ἀποφραγῆτων αὐτῷ τὸ ἄδμα.

κ. ε. μ.

κ. ε. ι.

A tāque alia post stadium considera-
bimus. Arrhichionis autem opus,
priusquam desinat, consideremus.
Videtur enim non aduersariū mo-
dò, verùm & vniuersos superasse
Græcos. Clamitant igitur ἐ sedibus
exilientes; & hi quidem manus ex-
cutiunt: hi vero vestem, isti tollun-
tur humo: at illi hilares cum proxi-
mis luctantur. Quæ enim ita terri-
bilia atque horrenda sunt, specta-
toribus, vt se in eodem contineant
statu, minimè concedunt. Alioqui,
quis adeo omni est sensu priuatus,
vt non athletæ applaudat? Nam cum
bis iam Olympia vicisse ei magnū
fuerit: multo hoc nunc maius, quòd
vita etiam hæc affecutus, cum ipso
puluere ad beatorum sedem mitti-
tur. Ne casus existimetur hoc. Sa-
pientissime namque ante victoriam
excogitatum fuerat, & certamen
haud ignorabis. Qui Pancratio se
exercent, ὁ puer, periclitanti vtun-
tur lucta: opus est enim ipsis & re-
supinationum, quæ luctanti tutæ
minimæ sunt: & complexionum, in
quibus vt cadentem vincere oportet.
Opus est autem ipsis & arte,
vt alias aliter aduersarium angant.
Hi quidem & pedis malleolo lu-
ctantur, & manum torquent; cum
interea & feriant, & insultent. Hæc
sunt pancratiastæ opera, præter-
quàm quòd & mordent, & fo-
diunt. Lacedæmonij autem & hæc
lege fanciunt: se (vt puto) ad præ-
lia exercentes. At Elea certamina
hæc quidem auferunt, angere ve-
ro aduersarium laudant. Vnde ad-
uersarius Arrhichionem medium
complexus interficere decreuerat:
& cubitum quidem gutturi op-
posuit, spiritum ei intercludens.

B

C

D

F.M.col-
ligationē
simplifica-
tionem.

Crura vero inguinibus admouens: A extremosque pedes ad utrumque poplitem implicans, suffocatione quidem eum præuenit, somnolenta inde morte sensibus ingruente. Remissa autem crurum vsus intentione, Arrhichionis * cogitationem haudquaquam præoccupauit: excutiens enim Arrhichio pedis plantam, à qua dextera sibi periclitabatur, suspenso iam poplite: illum quidem, vt non amplius aduersarium inguine sustinet: sinistris vero insidens, supremamque pedis partem poplite includens, præ violenta ad exteriora conuersione talum in malleolo permanere haudquaquam permittit. Anima namque è corpore exiens ipsum quidem reddit imbecille: vim verò, ac robur præbet in quodcunque incubuerit. Pictusque est autem mortuo quidem similis, qui necuit, manique quòd defecerit indicans. Arrhichio verò vt vincentes pictus est. Etenim sanguis in flore [ac proprio est colore:] & sudor adhuc sincerus, & ridet vt viuentes cum victoriam sentiunt.

ἐπι καὶ μειδία καὶ δάπνη ὁ ζώντες, ἵππ' ἴνικης αἰδανώλια.

ANTILOCHVS.

Achillem Antilochi amore captum suspicatus es (puto) apud Homerum. Cum Græcorum omnium natu minimum Antilochum, videas; & auri femitalentum, quo in certamine ab Achille donatus est, cogites. & nunciat Achilli iacere Patroclum. Solamine vnà cum nuncio à Menelao excogitato: Achille ad delicias suas respiciente. & luget in dilecti mœrore: & manus, ne se ipsum occidat, continet. At Achilles & tangente

τὰ σκέλη ἢ τοῖς βυβῶσιν ἐναρμόσας, καὶ τοῖς εὐδαιεύσιν εἰς ἐκατέρην ἀγκύλῳ ἀκρωτῶ πόδε, τῷ μὲν πνίγματι, ἐφ' ἣν αὐτὸν, ὑπὸ πηλοῦ τῶ ἐν τῷ βυβῶσιν, τοῖς αἰσθητικαῖς ἐν βέχοντος. τῇ δὲ ἐπιτάσει τ' σκελῶν ἀντιλήρη χροσάμνος, ἐκ' ἐφ' ἣν τ' λυγισμὸν * τ' Ἀρρίχιωνος. ἐκ' ἀκρίσας γὰρ τ' τὰ σκελῶν τ' ποδὸς Ἀρρίχιωνος, ὑφ' ἧς ἐκινδύωνεν αὐτῶ τὰ δεξιά, κρεμαννυμένης ἡδὴ τῆς ἀγκύλης, ἐκείνον μὲν σιμῶχε τῷ βυβῶσιν, ὡς οὐκέτι ἀνὴπαλον. τοῖς δὲ γε ἀριστεροῖς ἐνὶ ζήσας, ἐν τῷ ποδὶ τὸ ἀκρον τῶ ποδὸς ἐναποκλείσας τῇ ἀγκύλῳ, ἐκ' ἐκ' ἀκρίσας τῶ σφυρα τὸν ἀσφάλαλον, ὑπὸ τῆς ἐς τὸ ἔξω βιαίης ἀποστροφῆς. ἢ γὰρ ψυχὴ ἀποῦσα τ' σώματος, ἀδρανὲς μὲν αὐτὸ ἐργάζεται, δίδωσι ἢ αὐτῶ ἰσχυρῶν, ἐς τὸ ἀπείδειαι. γέγραπται ἢ, ὁ μὲν ἀποπνίξας, νεκρῶ εἰκάσαι, καὶ τὸ ἀπαγορευθὼν ἴππομαίνων τῇ χεῖρ. ὁ δὲ Ἀρρίχιων, ὅσα οἱ νικῶντες γέγραπται. ἐν γὰρ τῷ αἵματι τῷ δῦθαι, ὁ ἰδρῶς ἀκραφνής.

σφ. γ. 20
γισμοῦ

ANTILOXOS.

Τὸν Αχιλλεῖα ἐρῶν ἔ' Αντιλόχε πεφώρακας οἶμαι ὡς Ὀμήρω, νεώτατον τ' Ἑλλωικοῦ ὄρεθον τ' Αντιλόχον, ἐν τῷ ἡμίτα λαόν τ' χρυσοῦ ἐννοῶν, τὸ ἐπι τῷ ἀγῶνι. καὶ ἀπαγγέλλει τῷ Αχιλλεῖ καίδαι τὸν Πάτροκλον, ὁφισαμένους τῶ Μενέλεω ὄρα μυσθίαν ὁμοῦ τῇ ἀφελία, μεταβλέψαντος Αχιλλεῶς εἰς τὸ παιδικά: καὶ φησὶ εἰσφόμενος ἵππ' τὸ πένθη καὶ σιμῶχε τῷ χεῖρε, μὴ ἀποκτείνῃ ἑαυτὸν. ὁ δ' οἶμαι, ἐν ἀπλομείαι

χαίρει, κὶ δακρύοντι. αὐτὰ μὲν οὖν Ομήρου γραφαί. τὸ δ' ἔστι Ζαχάρφου δράμα, ὁ Μέμνων δ' ἔξ Αἰθιοπίας ἀφικόμηνος, κτείνει τὸν Αντίλοχον, περιβεβλημένον δ' πατρὸς κὶ δού Αχαιοὺς δὴ δέμα σὺμπλήθει. πρὸ γὰρ δ' Μέμνονος, μῦθος οἱ μὴ ανες κρατουῦντες δ' Ἀχαιοὶ δ' σώματος, ὀδύρον τὸν Αντίλοχον, οἱ Ἀρεΐδαί, ἔσ' οὐκ τῆς Ἰθάκης, καὶ ὁ σὺ τῆς Τυδείως, ἔσ' οἱ ὀμώνυμοι. Ἰπιδηλος δ' ὁ μὲν Ἰθακήσιος, δὲ τῶν στυφνῶν, καὶ ἐρηγορότος. ὁ δ' Μενέλεως, δὲ τῶν ἡμέρων. ὁ δ' Ἀγαμέμνων, δὲ τῶν εὐδῆων. τὸν δ' τῆς Τυδείως, ἡ ἐλδιδεῖα γραφῆ. γωρεῖσσι δ' αὐτὸν κὶ τὸν Τελαμώνιον δὲ βλοσυρῶν, κὶ τὸν Λοκρὸν, δὲ τῶν ἐποίμων. καὶ ἡ στρατιὰ πενθεῖ τὸ μαιράκιον, πρὶς τῶν αὐτῶν ἀμα. πῆξαντες δ' τὰς αἰχμας εἰς Ἰθάκην, εὐαλλάτῃσι τὸ πόδε, κὶ σπρίζοντ' Ἰπιδῶν αἰχμῶν, ἀπείσαντες οἱ πλείστοι δυσφορούσας τὰς κεφαλὰς τῶν ἀχ. τὸ Ἀχιλλεῖα μὴ δὲ τὸν κόμης οἴχεται γὰρ τῶν αὐτῶν μὲν τὸ Πατρύκλον, ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτὸν ἐνδεδυκῶν, κὶ τὸ μέγεθος, κὶ αὐτὸ τὸ μὴ κομᾶν. θρῆναι δὲ περισκεῖμνος τοῖς σέρνοις τῆς Αντιλόχου. κὶ πυρρὸν οἶμα ἐπαγγέλλεται αὐτῶν, καὶ τὰ εἰς αὐτῶν, κὶ τὰ ὅπλα ἴσως, καὶ τὸ κεφαλῶν δ' Μέμνονος. δὲ τῶν γὰρ κὶ τὸν Μέμνονα, ἔσα τὸν Ἐκτορα, ὡς μηδὲ ταῦτα ὁ Αντίλοχος ἔλαπρον δ' Πατρύκλος ἔχοι. ὁ δ' ἐν τῶν Αἰθιοπῶν στρατῶν, δένος ἔσκηεν ἔχων αἰχμῆν, ἔσ' λεοντῶν ἐνημμένον, ἔσ' σεσηρῶς ἐς τὸ Ἀχιλλεῖα. σκεψάμεθα οὖν κὶ τὸν Αντίλοχον. ἡ δ' ἀσπίς μὲν ἰσχυρῶς πρὸσω κομᾶ δ' ἐν ἡλιώσῃ κόμῃ. καὶ κοδφός ἡ κνήμη,

A gaudet (vt puto) & lachrymante .
 Hæc autem Homeri sunt picturæ .
 Pictoris verò argumentum . Memnon ex Æthiopia profectus, Antilochum pro patre in acie dimicantem interficit , & Achiuos terror quidam percellit . Nam ante Memnonis aduentum, fabula homines nigri . Cùm autem Achiui corpus recepissent , lugent Antilochum Atridæ , & qui ex Ithaca oriundus , & Tydei filius , & Cognomines . Euidens autem est , Ithacensis quidem seueritate quadam ac vigilantia : Menelaus verò lenitate : at Agamemnon diuina quadam maiestate : Sed Tydei filium libertas exprimit : dignosceres præterea Telamonium à terribili , Lorenssem à prompto : & exercitus circumstans adolescentulum luget : affixis autem pauimento hastis , alternis insistent pedibus , hastisque innituntur , admonentes plurimi , & capita dolore grauata . Achillem ne à coma discernere : hoc enim amisit post Patroclum interfectum : sed species ipsum indicet , ac magnitudo , & quòd minimè comam nutriat . Luget Antilochi pectoribus incumbens : & rogam (vt puto) ei pollicetur , quæque ad ipsum pertinent . & arma fortasse , ac Memnonis caput : reddere namque & Memnonem , vt & Hectorem : quo ne in his quidem Antilochus Patroclo minora assequeretur . Ipse verò in Æthiopum exercitu acer ac terribilis adstat hastam tenens , leonisque pelle indutus , Achillique arridens . Consideremus igitur & Antilochum : pubescit quidem supra lanuginem : flaua verò sese effert coma , & leuis est tibia ,

103. M. 7
 500000
 200000
 100000

103. M. 7
 500000
 200000
 100000

& modestum ad cursus facilitatem corpus: & sanguis vt in ebore color viget; cuspide eius pectori incidente. Iacet autem adolescentulus nec tristis, nec vt mortuo affimiles, clarisque ac ridens: nam lætitiā, quam ex seruato conceperat patre, in facie gerens Antilochus cuspide percussus interiit, & vultum anima reliquit: non vt doluit, sed vt lætitia obtinuit.

πον ἢ ψυχὴ κατέλιπεν, οὐχ ὡς ἦλθ' ἔπειτα, ἀλλ' ὡς ἐπεκράτησε τὸ θυφραίνον.

MELES.

Quod ad Enipeum quidem pertinet, & quod Tyro aquam diligeret, ab Homero dictum est: dicit autem & à Neptuneo fraudem, & vndæ colorem, sub qua cubile: hic verò sermo alius, non ex Thesfalia, sed Ionicus. Amat Critheis in Ionia Meletem: is autem ephobo similis est, & à spectatore totus cernitur, illinc erumpens vnde oritur: bibit autem minimè sitiens, & aquam haurit: & obstrepentem perinde atque loquentem affatur, Venereasq. in aquam fundit lachrymas. & fluuius (redamat enim) ipsarum gaudet mixtione. Venustas igitur picturæ Meles ipse, in croco ac loto proiectus & Hyacintho, gaudens floris ætate, & delictiosam ac iuuenilem præbens speciem, & non insipientem. Diceres utique Meletis oculos Poëticum quid meditari. pulchrum in ipso est, quod haud vehementes edit fontes, vt rudes atque imperitos amnes pingere mos est: Sed summis terram radens digitis, aqua nullo strepitu scaturienti manum subdit. & hic nobis, vt Critheidi

χεῖρα τῷ ὕδατι, ἀψοφῆτ' ἐβλύζοντι. καὶ ἔρχεται ἡμῖν, ὡς τῆχε Κριθηίδι,

A καὶ τὸ σῶμα σύμμετρον ἐς ῥασάνω δὲ δρόμῳ. καὶ τὸ αἷμα δ' οἷον ἐπέλεφαν πηχῶμα ἦν θηκεν, ἐμπροσθεν αὐτῶ καὶ ἔστρεψε τῆς αἰχμῆς. καί τ' οὐ κατηφές τὸ μείρακιον, ἔδ' ἐνεκρῶ εἰχάσαι, Φαιδρόν τ' καὶ μείδιων. πῶ γὰρ οἶμαι χαρὰν πῶ ἴππ' ἰτ' ἰτ' πατέρα σῶσαι, φέρον ἐν τῷ εἶδ' ὁ Αντίλοχος, ἀπώλετο ὑπὸ τῆς αἰχμῆς. καὶ τὸ πρὸσωπον ἢ ψυχὴ κατέλιπεν, οὐχ ὡς ἦλθ' ἔπειτα, ἀλλ' ὡς ἐπεκράτησε τὸ θυφραίνον.

B

MELES.

Τὸ μὲν τῆς ἐπιπέως, καὶ ὡς ἦρα ἡ Τυρωτῶν ὕδατος, Ὀμήρω λέλεκται. λέγει δ' καὶ ἀπ' αὐτῶ πῶ ἐν Προσδώνος, καὶ τὸ ἀνδρὸς τῆς κύματος, ὑφ' ᾧ ἡ Διὴ. οὐποσὶ δ' ὁ λόγος ἔστος, ἐκ τῆς Θεσσαλίας, ἀλλ' Ἰωνικός. ἔρχεται ἡ Κριθηίδις ἐν Ἰωνίᾳ τῆς Μελήτος. ὁ δ' ἐφ' ἡβῶ ἔοικε, καὶ ὁρᾶται τῷ θεατῆ ὄλος, ἐκεῖ ἐμβάλλον ὄθεν ἀρχαίαι. πῶ γὰρ οὐ διψῶσα, ἔλαμβάνεται τῆς ὕδατος, καὶ κελαρύζοντι πρὸς διαλέγεται, κατὰ πρ' ἀλουῶν, δάκρυα δ' εἰς τὸ ἔρωικα τῶ ὕδατι. καὶ ὁ ποταμὸς, ἀντὶ τῶ γὰρ αὐτῆ τῆς κράσεως. χεῖρα μὲν οὐ τῆς γραφῆς αὐτῶς ὁ Μελῆς, ἐν κρόκῳ ἔλωτῶ καί μινος, ἔλαμβάνεται, χαίρων δι' ἡλικίαν τῆς ἀνδρῶν, καὶ πρὸς χόμινος εἶδος ἀβρόν, καὶ μείρακιῶδες, καὶ οὐδ' ἀσοφον εἴποις ἀντὶ τῶ ὀφθαλμοῖς τῆς Μελήτος, ἀναπολεῖν* π' τῶ ποιητικῶν. χαίρειν δ' αὐτῶ, καὶ ὅτι μὴ λαβροῖς τὰς πηγὰς ἐκδιδῶσι, κατὰ πρ' τῶ ἀμαθεῖς τῶ ποταμῶν γράφεται νόμος. ἀλλὰ πῶ γὰρ ἀκροῖς τοῖς δακτύλοις διαμῶμινος, ὑπέχεται τῆ

ἡσ. αἰα. σποπίν 2

ὕδωρ ἔσται. καὶ ὄρα καὶ θηται ὀνειρέσει, ἄ
 ὡς φασιν. ἀλλ' ἐκ' ὄναρ ταῦτα, ὦ Κρι-
 θηίς, οὐδὲ εἰς ὕδωρ τ' ἐρεῖται ἔπον γρα-
 φῆς. ἐρεῖ γὰρ σου ὁ ποταμός, ὅ οἶδα,
 καὶ θοφίζεται πνα ὑμῖν θάλαμον, κῦ-
 μα αἶρον, ὑφ' ᾧ ἡ βυθὸς ἔσται. εἰ ὃ ἀπι-
 σεῖς, λέξω σοὶ καὶ πλεὺν τῆς θαλάμου τέ-
 χην. λεπτή αὖρα, κῦμα ὑποδραμοδ-
 σα, ἐργάζεσθαι αὐτὸ κυρτόν, καὶ περὶ ἔχες,
 ἔσται ἀνθρώπων ἐπ' ἡ γὰρ ἀνταύχια τῆς ἡλίου,
 χρῶμα παροσβάλλει μετεώρω τῶ ὕ-
 δατι. πῶ οὖν, ὦ παῖ, λαμβάνη μου; πῶ
 δ' ἐκ' ἐὰς ἔσται λοιπὰ διεξιέναι τῆ γρα-
 φῆς; εἰ βούλει καὶ πλεὺν Κριθηίδα δια-
 γραφῶν, ἔστι χαιρὸν φῆς, ὅταν ἐν-
 αλύη αὐτῆς ὁ λόγος. λεγέτω ποίνω.
 ἀβρόν μὲν αὐτῆ τὸ εἶδος, ἔσται μάλα Ιω-
 νικόν αἰδώς ὃ τῶ εἶδος ἔστι πρὸς ἑπεί και
 ἀπόχρη τῆς ἡ φῆς τὸ ἀνδρός. ἡ χαι-
 ρη ὃ ἀνείληπται μὲν ὑπὸ τοῖς, ἔστι
 κοσμεῖται ὃ καὶ κρηδέμων ἀλευργεῖ.
 δῶρον Νηρηίδος, ἡ Ναϊίδος οἶμα ἔστι τὸ
 κρηδέμων. εἰκὸς γὰρ συγχορῶν τὰς θε-
 ας ἔστι τῶ Μέλῃ, ὅτε χρομῶν τὰς
 πηγὰς οὐ πόρρω τῆς ἀβροῶν. βλέπει
 ὃ οὕτω πῶ ἡδύ, ἔσται ἀφῆς, ὡς μηδὲ ὑπὸ
 τῆ δακρύων ἔσται ἀλλά τῆ τὸ ἔλεων. ἔσται
 δὲ ἐπ' ἡδύων, ὑπὸ τῆς μὴ κεκοσμηθῆς.
 Ορμοὶ γὰρ καὶ αὐγαὶ λίθων, καὶ περὶ ἔ-
 ραια, τῆς μὲν ἐν μετεώρω τῶ κάλλι
 γυναιξίν, καὶ ἀφῆς παροσάνδοσι καὶ
 γῆ Δι' ὡρας πῶ αὐτὰς φέροισιν. αἰ-
 γράς δὲ, ἔσται ἀγαν ὡραίας, ἀντιπράτ-
 τισσι. τὰ μὲν γὰρ ἐλέγχοσι. τῆ ὃ ἀπάτσοι.
 τῶ χεῖρε ἀνασκοπῶμεν. ἀπαλοὶ οἱ δά-
 κτυλοι, καὶ βυθήκεις, καὶ λευκοὶ καὶ τῶ ὠ-
 λένην. ὅρα ὃ καὶ πλεὺν ὠλένῃ, ὡς δια-

A aqua cernitur, & affidet infomnio,
 ut aiunt. Ceterum non somniū hæc,
 ô Critheis, nec amorē hunc in aqua
 scribis. Tui namque amore captus
 est fluuius, plane noui, thalamum-
 que aliquem vobis machinatur, vndam
 tollens, sub qua cubile erit.
 Sin autem minimè credis, thalami
 quoq. artem tibi enarrabo. Tenuis
 aura vndam subiens, conuexum ip-
 sum, circularémq. ac floridum efficit.
 Nam aduersus Solis fulgor suspen-
 sæ colorem adhibet aquæ. Quid mo
 B apprehendis, puer? Cur non per-
 mittis, vt picturæ reliqua tibi per-
 curram? Si vis, Critheida quoque
 describamus. Quandoquidem gau-
 dere inquis, cum de ipsa sermo
 immoretur. Dicatur igitur. Delitio-
 fa quidem ipsi est forma, & ad-
 modum Ionica: pudor autem for-
 mam decet: & genæ hic satis est co-
 lor: coma autem sub aurem qui-
 dem contracta est, purpurea verò
 C vitta exornatur. Nereidis donum
 siue Naïdis vittam esse arbitror.
 Credibile namque est Deas iuxta
 Meletem haud procul ab ostiis
 fontes habentem, vna choreas du-
 cere. Adeo autem dulce quid ac
 simplex intuetur, vt ne præ lachry-
 mis quidem lenitatem mutet. &
 collum propterea suauius, quòd
 ornamentis caret. Torques enim
 lapillorumque fulgores, ac moni-
 D lia, mediocri quidem forma præ-
 ditas mulieres non obscure illu-
 strant. & per Iouem pulchritudi-
 nis non nihil ipsis adferunt. Tur-
 pibus verò, & sanè quàm pulchris
 aduersantur. illas enim arguunt,
 ab his detrahunt. manus confide-
 remus. Molles digiti, & oblongi,
 & circa vnam candidi. Vides au-
 tem & vnam, quam sub candida

ὅρα ὃ καὶ πλεὺν ὠλένῃ, ὡς δια-

veste candidior videatur, & papillæ rectæ splendent. Quidnam huc Musæ? Quid ad Meletis fontes? Cùm Athenienses Ionias colonias ducerent: Musæ classis duces fuere, sub apum specie. Ionia namque ob Meletem gaudebat, ut pote qui & Cephisso, & Olméo sit potu suauior. Iphis igitur hic choreas ducentibus, quandoque occures. Nunc verò Musæ Parcis ita iuventibus, Homero ortum nent. & per filium Meles Penéo quidem dabit, ut argenteis vorticibus sit: Titareso ut leuis, atque agilis: Enipeo ut diuinus, Axio pulcherri- mus: dabit & Xantho ut à Ioue, & Oceano ut ex ipso omnes.

PANTHIA.

Panthia formosa à Xenophon- te quidem ab affectu scripta est. Quia scilicet Araspan minimè se dignum censebat, nec à Cyro fle- etebatur: & communem sibi cum Abradate sepulchrum cupiebat. Qualis verò esset coma, & quan- tum supercilium, & quale intue- retur, & quo esset ore, nondum Xenophon dixit: licet in circun- scribendis his acerrimus esset. sed vir ad scribendam quidem histo- riam ineptus, ad pingendum ve- rò aptissimus, cùm Panthiæ haud- quaquam occurrisset; Xenophon- tem verò esset allocutus; Panthiam qualè animo coniecit, pingit. Mœ- nia, ô puer, & incensas domos, & pulchras Lydas, Persis ista a- genda, ac rapienda omittamus; quicquid est quod capi possit: & Cræsum, in quem pyra, non ipsi Xenophonti tantùm omittamus: nequaquam igitur nouit pictor, vel Cyro cœdit. Ceterùm Abradaten, quod ipsius causa mortuâ Panthiâ;

Α λυκῆς τ' ἐδῆτος, λυκότερα ὑποφαί- νεται, ἔοιμαζοὶ ὀρδοὶ ὑπαυγάλοισι. πῖ οὐ αἰ Μεσομα δ' ἄυρο; πῖ τ' ἐπὶ ταῖς πη- γαῖς τῆς Μέλῆτος; Αθῆναῖοι τ' Ἰωνίαν ὅτε ἀπώκλιζον, μοδομα ἠγροῦτο τ' ναυ- πκοδ, ἐν εἰδῆ μῆτιπῶν. ἐχαρ(φ) γὰρ τῆ Ἰωνία διὰ τ' Μέλῆτος, ὡς Κηφισοῦ, καὶ Ολμειῶ ποπμῶτρον. ἐν τῷ ξῆ μῆρ' ἐν αὐταῖς, καὶ χροδύσας ποτε ἐν ταῦθα. νωὶ τ' γῆρεσιν τῷ Ομηρῶ αἰ Μοδομα κλώδοισι μοίραις δοκοῦν. καὶ δάσθ δια τῆ παρδὸς ὁ Μέλῆς, Γ' ἠωδῶ μῆρ', δε- γυροδίνῃ (εἰ), Τιταρήσω τ' κούφω, καὶ δὲ φόρω, Ενιπεῖ τ', Δείω, καὶ Αξίω παλ- κάλω. δάσθ καὶ Ξάνθω τ' ἐν Διός, καὶ Ωκεδῶν, τ' εἰς αὐτῶ πάντας.

ΠΑΝΘΙΑ.

Γανθία ἡ καλὴ, Ξενοφῶντι μῆρ' ἀ- πὸ τῆ ἠθοῖς γέγραπται, ὅπ τ' Αράσπαν ἀπιξίς, καὶ Κύρξ ἐχ ἠπῆτο, καὶ Αβρα- δάτη ἐβούλετο κοινῶ γῆρ' ἀπάσαδς. ὁποῖα δὲ ἡ κόμη, καὶ ἡ ὀφρὶς ὄση, καὶ οἱ ἐβλεπε, ἔως εἶχε τ' σῶματος, οὐπω ὁ Ξενοφῶν εἶρηκε καὶ τοι δένος ἀν πε- ριγαλῆσαι ταῦτα. ἀλλὰ ἀνῆρ, Ξυγρά- φῆν μῆρ' ἐχ ἰκανός, γράφῆν τ' ἰκανώ- τατος, αὐτῆ μῆρ' τῆ Πανθία οὐκ ἐντυ- χῶν, Ξενοφῶντι δὲ ὁμιλήσας, γράφῆ τῶ Πανθίῳ, ὁποῖαν τῆ ψυχῆ ἐτεκ- κμήρατο. τὰ τείχη, ὧ παῖ, καὶ τὰς ἐμ- πωραμένας οἰκίας, καὶ αἱ Λυδαὶ αἰ καλαὶ, Γ' ἐρομας ταῦτα ἀφῶμῆρ' ἀγῆ τε, καὶ αἰρεῖν, ὅ, ἡ αὐτῶν δλωτόν. καὶ ὁ Κροῖσος, ἐφ' ὅν ἡ πυρα, οὐχὶ αὐτῶ Ξε- νοφῶντι οὐκοῦν οἶδεν αὐτόν, ἢ Ξυχω- ρεῖ τῷ Κύρῳ. τὸν τ' Αβραδάτην, καὶ τῶν δ' ἀποθανοῦσαν ἐπ' αὐτῶ Πανθίαν.

Ἰππὶ ταῦτα ἡ γραφή βούλεται, δια-
 σκεψάμεθα οἷον τὸ δράμα. ἦθρον οὗτοι
 ἀλλήλων, καὶ τὸ κόσμον ἡ γυνὴ τὸ εἰ-
 τῆσ' ὄπλα αὐτῶ ἐποιεῖτο ἐμάχετο ἢ ἄρα
 ὑπὲρ Κύρου πρὸς Κροῖσον, Ἰππὶ τετρα-
 ρύμις ἀρμάτος, καὶ ἵππων ὀκτώ, νέος
 ἐπὶ ἐν ἀπαλῇ τῇ ὑπὲρ, ὁπότε ἔοι ποι-
 τῶν τὰ δένδρα τὰ νέα, ἐλεεῖν ἡγούσται
 τῆς γῆς ἐκπέσοντα. τὰ μὲν δὲ βραχύνματα,
 ὡς παῖ, οἷα ἐν μαχαροφόρον. τὸ γὰρ
 κατὰ κόπην, πρὸς ἕξου τῆ ποιαύτη
 μάχης. ἢ αἵματος ἀκραιφνοῖς ὄντος,
 τὸ μὲν, τὰ ὄπλα χραίνε, πῶς αὐτόν. ἐστὶ
 δὲ ἔοι διέρρανται καὶ τὸ λωφός. ὁ δὲ ἄρα
 χρυσὸς τῶ κρατοῖς ἀνέστηκεν ὑακίνθι-
 νος, αὐτῶ τῶ χρυσῶ ἐπαστράπλων. κα-
 λὰ μὲν οὐκ ἐντάφια καὶ ταῦτα τὰ ὄ-
 πλα, τῶ γε μὴ αἰχμῶντι αὐτῶ, μηδὲ
 ἀποβαλόντι ἐν τῇ μάχῃ. πολλὰ ἢ Ασ-
 σύρια τῶ, ἔοι Λύδια, Κύρος ἀνδρὶ ἀγα-
 θῶ δῶρα ἀπάγῃ. τὰ τ' ἄλλα, καὶ ψάμ-
 μον χρυσῶ Ἰππὶ ἀρμαμάξῃς, ἐκ θη-
 σαυρῶν Κροῖσου τῶ δ' ἕξου. Πανθία
 ἢ οὐπω τὰ πρὸσφορα ἔχον ἡγεῖται τὸ
 τάφον, εἰ μὴ ἐντάφιον τῶ Αβραδάτη
 αὐτῆ γε γυροῖτο. τὸ μὲν δὲ ἀκινάκην, ἡδη
 διήλακε τῶ σέρνῃ. ἀλλ' οὐτω διερρω-
 μῶως, ὡς μηδὲ οἰμωγῆν ἐπ' αὐτῶ ρή-
 ξαι. κείται γυνὴ τὸ σῶμα, Συμμερίαν
 πῶ εἰς Φυλάπην, ἔοι δὲ ἄραν, ἢς
 τὸ ἀνδρὸς, οὐτω π' Ἰππὶ χείλεσιν, ὡς καὶ
 σιωπῶσις ἐμφαίνεσται. ἀνῆρηται δὲ
 οὐπω τῶ ἀκινάκην. ἀλλ' ἐνερείδῃ, ἐπὶ
 σιωλέουσα τὸ κῶπης αὐτόν. ἢ ἢ κῶπῃ,
 ῥοπαλῶ χρυσῶ εἰκασται, σμῦρα δὲ ἰνῶ
 ἔοι ὄλοις. ἀλλ' ἡδίοις οἱ δάκτυλοι. με-
 ταβέβληκε ἢ οὐδὲν τῶ εἶδος ὑπὸ τῶ ἀλ-
 γαῖν, ἢ γε μηδὲ ἀλγαῖν εἰσικεν ἢ ἀλλ'.

A posteaquam hæc innuit pictura,
 qualéque sit argumentum confide-
 remus. Mutuo hi se amore prose-
 quebantur, & ea suum ipsius mun-
 dum arma viro faciebat. Pugna-
 bat autem ipse pro Cyro aduersus
 Cræsum ex cursu, qui cum qua-
 tuor haberet temones, octo equis
 trahebatur, iuuenis adhuc, ac mol-
 li barba: quando & poëtæ novel-
 las arbores è terra decedentes mi-
 serabiles arbitrantur. Vulnera qui-
 dem, ô puer, qualia ab ensiferis.

B Trucidatio enim ex huiusmodi fit
 prælij consuetudine. Sanguine au-
 tem recenti existente, pars quidem
 arma, pars verò ipsum polluit: non
 nihil & cono inspersum est. Is uti-
 que ex aurea galea hyacinthinus
 extat, ipsum illustrans aurum. Ho-
 nestè igitur, & hæc arma tumulo
 imponuntur; cum nec ipsa detur-
 pauerit, nec in prælio abiecerit.
 Cyrus præterea & alia quàm pluri-
 ma tam Assyria quàm Lydia viro
 strenuo adfert munera, & in curru
 auream arenam, ex minimè signa-
 tis Cræsi thesauris. Ceterùm Pan-
 thia nondum satis apta tumulum
 munera assecutum arbitratur, nisi
 ipsa quoque Abradata tumulo ad-
 datur. Ense autem adeò strenuè iam
 pectus transfixit, ut ne gemitum
 quidem in vulnere emisserit. Itaque
 os suam ipsius symmetriam retinens
 iacet, & per Iouem pulchritudinem,
 cuius flos quidam ita inest labris,
 ut in ipsa etiam defuncta* appareat,

D vt in ipsa etiam defuncta* appareat, *Gr. filense*
 nondum suspendit enssem, sed ad-
 huc ipsum capulo continens inhæ-
 ret. Fusti autem aureo smaragdi-
 nos habenti ramos assimilatur, sed
 suauiores. digiti. Nihil namque for-
 mæ præ dolore mutauit. Quippe
 quæ ne dolore quidem affici: sed

lata decessisse videtur, quòd spon-
te moriatur. Decedit enim, non vt
Protesilai vxor his redimita, qui-
bus baccharum more agitata sit :
nec vt Capanei, quæ vt ex sacrifi-
cio sublata est. Sed minimè exor-
natam pulchritudinem, & vt Abra-
date adhuc viuente fuerat, seruat,
atque abducit. Comam quidem sic
atram ac densam humeris, & cer-
uici circumfundens : collum verò
niueum ostendens, quod lacerauit
quidem, non ita tamen vt detur-
pauerit. Vnguium etenim vestigia,
quàm picta sint, longè suauiora.
Qui autem malis inerat rubor, ne
defunctam quidem deserit, quem
& pulchritudo, & verecundia ex-
hibent. Ecce & nares contractæ
modum ac basim naso efficiunt :
cuius vt falcati rami nigra, sub
fronte candida, exstant supercilia.
Oculos autem, ô puer, non à ma-
gnitudine, nec quòd nigri sint : sed
quantum insit mentis contemple-
mur. & per Iouem quot animi bo-
na hauserint : miserandum quidem
affecti, suo tamen nitore nondum
priuati, & audentes quidem, intra
considerationem verò magis, quàm
audaciam : & qui licet mortem in-
telligant, nondum tamen decesse-
rint. Cupidinis autem pedissequum
desiderium adeò est oculis infu-
sum, vt euidentissimè ex ipsis ef-
fluat. Cupido quoque in operis hi-
storia pictus est : necnon & Lydia,
aureo (vt cernis) sanguinem exci-
piens sinu.

CASANDRA.

• cœclanis
• yinonim.

Qui in alia alius Andronis* par-
te iacent, & vino commistus san-
guis : quique ad mensas animam
efflant; & Crater viri calce petitus,

A ἀπείσαι χαίρσα, ὅτι αὐτὴν πέμπει.
ἀπεισι δὲ, οὐχ ὡς περ ἢ τῷ Πρωτεσίλειω
κατασεφθεῖσα οἷς ἐβάκχυσεν, εἰδὼς
πρὸ ἢ τῷ Καπανέω, οἷς θυσίας δὲ θεῖσα,
ἀλλ' ἀσκύλασον τὸ κάλλος, εἰ οἷς Ἰππὶ τῷ
Ἀβραδάτου ἰὼ, φυλάτῃ αὐτὸ, εἰ ἀ-
πάγ. χαίτῃ μὲν οὕτω μὴ αἰνῶν τῷ, καὶ
ἀμφιλαφῇ φειχέασα τοῖς ὤμοις, καὶ
τῷ αὐχένι, δέριω ἢ λυκὴν ὑπεκφαί-
νεσα, ἰὼ ἐδρῦ φατῶ μὲν, εἰ μὴ ὡς αἰ-
χῶναι. τὰ γὰρ σημεῖα τῷ ὀνύχων, ἡ δὲ ἰ-
γραφή τῷ ἢ ἐν τῇ φρεσὶ ἐρῶδος, εἰδὲ
δοποθήσκας διαφύλα. χορηγοὶ ἢ αὐ-
τῷ, ἢ τε ὄρα καὶ ἡ αἰδώς. ἰδοὺ καὶ μυκ-
τῆρες ἀνεσαλμῶν τὸ μέριον, καὶ βάσιν
τῇ ῥινὶ φεράποντες ἢς ὡς περ πτορδοὶ
μυροφθεῖς αἰ ὀφρύες, ὑπὸ λυκῶ τῷ
μετώπῳ, μὴ αἰνῶν. εἰ οἷς ὀφθαλμοῖς,
ὡ παῖ, μὴ δὲ τῷ μεγέθει, μὴ δ' εἰ μέ-
λανες, ἀλλὰ τὸν τῷ νοῦ δειρωμῶν, ὅσος
C ἐν αὐτοῖς ὄσι, καὶ νῆ Δία ὀπόσα τῷ ψυ-
χῆς ἀγαθῶν ἔασσα, ἐλεφῶς μὲν δια-
κείμῶν, εἰ δὲ φαιδρῶς ἔχῃν ἐπὶ ἀπηλ-
λαγμένῳ. εἰ φαρσαλέοι μὲν, λογιμῶ
ἢ εἰσω μάλλον, ἢ πόλμης. καὶ τῷ μὲν
θανάτου ξυιόντες, οὐ πῶ ἢ ἀπόντες.
ὀπαδὸς δὲ ἐρωτος ἡμερος, οὐ πῶ ἢ Ἰππ-
κέχῃ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὡς Ἰππὶ δηλό-
τατα δὴ ἐπὶ αὐτῶν δόποσά τῃν. γέγρα-
D πται καὶ ὁ ἔρος ἐν ἰσοείῃ τῷ ἐρῷ. γέ-
γραπται εἰ ἡ Λυδία, τὸ αἶμα ὑποδεχ-
μένη, εἰ χυσῶν γε ὡς ὄρα τῷ κόλπῳ.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

Οἱ κείμῶν καὶ ἄλλος ἄλλο τῷ ἀν-
δρῶν, καὶ τὸ ἀναμῖξ τῷ οἴνω αἶμα, καὶ
οἱ ἐπνέοντες Ἰππὶ τραπέζων. Κρατῆρ
τε οὐ ποσὶ ληακλισμένος ὑπὸ ἀνδρῶς,

ὅς πρὸς αὐτὰ σπαίρει, κόρη τὲ χρισμω-
 δὸς πλὴν σολῶν, εἰς πέλεκυν ἐμπεσοῦ-
 μνον ἐαυτῇ βλέπουσα, τὸν Ἀγαμέ-
 μνονα ἤκοντα ἐκ Τροίας ἢ Κλυταμνή-
 στρα δέχεται τούτῳ τῷ ἔργῳ. ἔτω με-
 δύοντα, ὡς καὶ τὸ Αἴγιστον παροῦσα τὸ
 ἔργον. ἢ Κλυταμνήστρα ὅ, πέπλος τέχνη
 πρὸς ἀπίρρα, τὸ Ἀγαμέμνονα παροῦσα
 σα, πέλεκυν ἐς αὐτὸν ἤκεν, ἀμφὴν
 τῶν ὅς τὰ δένδρα αἰρεῖ τὰ μεγάλα.
 πλὴν τὸ Περσέως κόρη, καλλίστην νο-
 μιθεῖσαν τῷ Ἀγαμέμνονι, χρισμοῖς
 τὸ ἀπιστομύοις ἀδρα, ἀποκτείνε δερ-
 μῶν τῶν πελέκει. καὶ εἰ μὲν ὡς δράμα
 ἐξετάζομεν, ὡς παῖ, ταῦτα, τετραγώνη-
 ται μεγάλα ἐν σμικρῶ. εἰ δὲ ὡς γρα-
 φῶν, πλείω ἐν αὐτοῖς ὄψιν σκοπεῖ γάρ.
 λαμπρῆρες οὗτοι, χορηγοὶ φωτός. ἐν
 νυκτὶ γὰρ ταῦτα που κρατῆρες διέκει-
 νοι, χορηγοὶ ποτῆ. φανότροι ἔσθ' πυρός οἱ
 χρυσοῖ. πλήρης ὅψιν τράπεζαι, βα-
 σιλεῖς ὧν ἐσιτοιῦτο ἕρπες. ἐν κόσμῳ
 τὸ δὲ τούτων. ἀποθνήσκοντες γὰρ οἱ δαι-
 τυμόνες, τὰ μὲν, ληθάκισται. τὰ ὅ, σω-
 τέτεπται. τὰ δὲ, ἐπὶ αὐτῶν κεῖται. καὶ
 κύλικες δὲ, ἐν χερσὶν πίπιοι, πλήρης
 αἱ πολλαὶ λύθρου. καὶ ἄλλῃ τὸ ἀποθνή-
 σκόντων οὐδεμία. μύθοισι γὰρ τὰ δὲ
 τῶν κειμένων χήματα, ὁ μὲν, ἐπὶ τῆ-
 μήλαι τὸ φάρυγγα, σίτου πῆ, ἢ ποτῆ ἔλ-
 κτα. ὁ δὲ ἀποκτείνε πλὴν κεφαλῆν,
 εἰς τὸν κρατῆρα κύπιων. ὁ δὲ ἀπὸρακ
 πλὴν χεῖρα, φέρουσαν ἐπὶ πωμα. ὁ δὲ,
 ἐφέλκεται πλὴν ξάπεζαν, ἐπιπεσὼν τὸ
 κλίνης. ὁ δὲ εἰς ὤμοις, καὶ κεφαλῶν κεῖ-
 ται, ποιητῆς ἀνὸ φαίη, κύμβαλος. ὁ δὲ
 ἀπιστεῖ τῷ θανάτῳ. ὁ ὅ, ἐκ ἔρρωται φυγεῖν, οἷ πέδης ἐμβεβλημένης αὐτῷ τῆς

A qui iuxta ipsum palpitat, puellá-
 que yates, ut stola indicat: Clytæ-
 mnestra securim, quæ in ipsam in-
 cidet, intuens: Agamemnonem ἐ
 Troia redeuntem hoc pacto exci-
 pit: usque adeò ebrium, ut tantum
 aggredi facinus Ægistus, minimè
 veritus sit. At Clytæmnestra pe-
 plo nullum arte quadam exitum
 habente Agamemnone implicito,
 ancipitem hanc securim, qua & ma-
 gnæ cæduntur arbores, in ipsum
 misit: tepidâque adhuc securi Pria-
 mi filiam, quæ Agamemnoni for-
 mosissima videbatur, & nemini cre-
 dita præcinebat oracula, interficit:
 quòd si hæc, ὁ puer, ut drama con-
 sideremus, magna in paruo tragi-
 cè deplorata sunt: sin, ut picturam,
 plura in ipsis intueberis. Nam ad-
 uerte, faces hæc prælucebant; hæc e-
 nim noctu fortè agebantur: at cra-
 teres illi potum suggerebant, quo-
 rum aurei igne clariores. Mensæ
 verò opsoniis refertæ, quibus he-
 roes reges vesciebantur, & horum
 singula incompositè nullòque or-
 dine sita sunt: conuiuio namque
 morientibus: hæc quidem calcibus
 deiecta sunt, hæc verò contrita,
 illa in ipsis iacent, & calices, quo-
 rum nonnulli cruore repleti, è ma-
 nibus excidunt, & morientium ro-
 bur nullum: nam temulenti sunt.
 defunctorum autem habitus: hic
 quidem excisus est guttur, cibi a-
 liquid, potusve hauriens: hic verò
 abscissus est caput, crateri incum-
 bens. At iste abrasus est manum
 poculum ferentem. Ille è toro ex-
 cidens mensam attrahit: alius in
 caput atque humeros iacet, poetâ-
 que utique diceret Cymbachus: hic
 morti minimè credit: hic verò utro-
 te ebrietatis pedicis iniectis, fugere

nequit. Iacentium autem nullus est pallidus: quandoquidem in vino morientes non ita repente color deserit. Quod autem scenæ potissimum ac maximè proprium Agamemnon tenet, non in Troianis iacens campis, nec in alicuius Scamandri ripis: sed inter adolescentulos, ac mulierculas, bos ad præsepe: hoc est quod post labores accidit, quòdque in cœna. Potiora vero & in miseratione magis propria quæ Casandræ euenere, quam ipsi cum securi instat Clytæmnestra, furibundum intuens, ac comas concutiens, & vnam aspera: ipsa vero quam delitiosè habens, atque afflata Deo, in Agamnonem incidere appetiuit, à seipsa coronas abiiciens, & vt ipsum arte contegens. Ceterum sublata iam securi, illuc reflectit oculos, & miserabile quid vsque adeo exclamat, vt & Agamemnon reliquo animæ id audiens miseratione afficiatur. Hæc enim apud inferos in animarum concione Vlyssi memorabit.

P A N.

Nymphæ Pana ineptè salrare ferunt, ac præter decorum exultare: superborum hircorum more sese extollentem ac resilientem. Ipsæ autem suauioreni utique saltationem cum docerent: verum ipsis mentem minimè adhibentem, quin immo insidiantem, ac sinum producentem, circa meridiem, cum iam omiffa venatione dormire dicitur, inuadunt. Dormiebat igitur prius quidem remissus ac mitis nasum, & iracundiam ipsius somno leniens: hodie vero supra modum irascitur, ingruentibus enim in ipsum Nymphis: iam quidem Pan

A μέθης. ὠχρὸς ὃ οὐδὲν τῆς κραιμνῶν
 Ἰππὶ δὲ ἐν οἴνῳ ἀποθήσκοντας, οὐκ
 ἀδύς ἀπολείπει τὸ ἀνδρῶν. τὸ ὃ κυριώ-
 τατον τὸ σκλήης, Αγαμέμνων ἔχθ, κεί-
 μνος οὐκ ἐν πεδίοις Τρωϊκοῖς, οὐδ' ἐπὶ
 Σκαμαῖδρα πνός ἠῖοσιν, ἀλλ' ἐν μετρα-
 κίοις, ἢ γυναιίοις, βοῖς Ἰππὶ Φάτνη. Ἰππὶ
 γὰρ τὸ μῦ δὲ πόνος τε, ἔ τὸ ἐν δειπνῶ.
 κυριώτῃρα δὲ ἐν οἴκῳ τὰ τῆς Κασάν-
 δρας, ὡς ἐφέσηκε μὲν αὐτῇ μῦ δ' πε-
 λέκεως ἢ Κλυταμνήστρα, μανικὸν βλε-
 πουσα, ἢ σεσοβημένη τὰς χεῖρας, καὶ
 ἔραχία πῶ ὠλένην. αὐτῇ ὃ, ὡς ἀβρῶς
 τε, ἔ ἐν δέως ἔχουσα, πριπεσεῖν ὠρμηκε
 τῷ Αγαμέμνονι, ριπιούσα ἀφ' αὐτῆ τὰ
 σέμματα, ἢ οἷς ἀειβάλλουσα τῇ τέχνῃ
 αὐτὸν διηρμένε τὸ ἠδὴ τὸ πελέκεως, ἀ-
 ναστρέφει δὲ οὐφθαλμοῖς ἐκεῖ. βοᾷ ὃ
 οὕτω πὸ οἴκῳ, ὡς ἔ τὸν Αγαμέμνονα
 ἰα λοιπῶ τῆς ψυχῆς, ἐλεεῖν ταῦτα ἀ-
 κούοντα μεμνήσει γὰρ αὐτῶν ἔ ἐν ἀδύ
 πρὸς Οδυσσεῖα ἐν τῇ ἀτορεῖ τὸ ψυχῶν.

Π A N.

Τὸν Πᾶνα αἱ Νύμφαι ποιηρῶς Φα-
 σιν ὀρχεῖσθαι, ἢ ἐκπιδαν τὸ πρὸσθήκον-
 τος, ἔξαιρόντα, καὶ ἀναθερόσκοντα κῦ
 δὲ ἀγερώχοις τὸ ἔραγων. αὐταὶ δ' ἀν
 μεταδιδάξαι αὐτὸν ἑτέραν ὀρχισιν,
 D ἠδὲ ἰα ἔρα. πρὸστέχοντι δ' αὐταῖς οὐ-
 δὲν, ἀλλὰ πειρῶντι αὐταῖς, ἔ ἀποτετα-
 μένω τὸ κὸλπον, ἐπιπιδαν κῦ μεσημ-
 βρίαν, ὅτε δὴ λέγειαι καθύδην ὁ Πᾶν,
 ἐκλήγοι πῶς τὸ θήραν. ἐκάθου δὲ δὲ ἔρα,
 πρὸττον μὲν, ἀνέμνος τε ἢ πρᾶος τὴν
 ρίνα, ἔ τὸ Ἰππὶχολον αὐτῆς λεαίνων ἰα
 ὑπνω. τῆμερον ὃ, ὑπὸ χολᾷ. πρὸσσε-
 σοῦσα γὰρ αὐτῶ αἱ νύμφαι, ἀεικῆλαι

μεν ἤδη τῷ χεῖρε ὁ Γάν. δέδτε δέ, Ἰπὶ
 τοῖς σκέλεσιν, Ἰπὶ βούλον) αἰρεῖν αὐ-
 τὰ. τὸ δὲ δὴ γυμνόν, οὐ πλείστον αὐτὰ λό-
 γος, Ἰξυρήλαι, μαχαρίδων ἐμβελη-
 κῶν ἐς αὐτό. Φασὶ δὲ καὶ πλεῖον ἠχὼ ἀ-
 ναπέισιν ὑπὸ ῥοῦν τ' αὐτῶ, καὶ μηδὲ
 φέγγεας πρὸς αὐτὸν ἐπιταῦτα αἰνύμ-
 φαι πασῶν. σὺ δὲ, καὶ δῆμοις αὐτὰς
 ὄρεα. τὰ μὲν γὰρ τῶ Ναιίδων εἶδη, ῥα-
 νίδας ἀπορραίνουσιν αὐτὰς τῆς κόμης.
 ὁ δὲ ῥα τοῖς βακκόλοις αὐχμὸς, οὐ-
 δὲν Φαυλότρος τ' δρόσου. αἱ δὲ ἀνδρῶ-
 σαι τὰς χεῖρας, σὺ πεφύκασιν ὑακινθίνους ὁμοίως ἀνδρῶν.

A post tergum vincētus est manus; ti-
 met & cruribus, quod ipsa capere
 cupiant. Barba vero, quam pluri-
 mi facit, nouaculis in ipsam inie-
 ctis abrasa est. Echo præterea con-
 stituisse, ipsum despiceret, nec am-
 plius alloqui ferunt. Hæc nymphæ
 cunctæ. Tu vero populatim eas in-
 tuere. Naiades enim è coma gut-
 tas respergunt: qui vero bubulcis
 inest squalor, nihil est rore sordidior.
 B At quæ iubas florent, æque
 ac Hyacinthini exorti sunt flores.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ.

Οἶμαι θαυμά σοι εἶ) καὶ τὰς μὲνί-
 τας, οὐτὼ γλίχως γεγραμμέναι. ὦν
 γε ἔπεσον μαῖα δῆλη, ἔπεδες. καὶ
 πτερά, ἔπε τὸ χεῖμα τ' σολῆς, οὐκ ἀπα-
 κτῆσιν, ἴσα τῇ φύσει διαποικιλλούσης
 αὐτὰ τ' γραφῆς. πῶ οὐκ οὐκ ἐν * σύμ-
 βλοῖς αἱ ἑφαί; πῶ δὲ ἐν ἀστὴ καμάζου-
 σιν Ἰπὶ τὰς τ' Δαϊφάντου θύρας; γέ-
 γονεν ἤδη Πίνδαρος ὡς ὄρεα. πλάθει
 καὶ κνηπὶς αὐτὸν, ἴν' ἐμμελής ἤδη, καὶ
 ἐμμισσος ἢ καὶ ποιῶσι ταῦτα. τὸ μὲν γὰρ
 παιδίον, εἰς δαφνὴν ἀπόκειται, ἔκλω-
 νας μυρρίνης, συμβαλλομένης τῆ πα-
 τῆς, ἱεροῦ τ' δὲ ξεῖδα τῆ παιδός. ἀφ' ὧν
 κύμβαλα τ' καλήχη τ' οἰκίας, ὅτε ἐπὶ
 κτετο, ἔπε τύμπανα ἠκῶτο ἐκ Ρέας. ἐλέ-
 γοντο δὲ αἰνύμφαι χορῶσαι οἱ, καὶ
 ἀνασκιρτῆσαι τὸν Γάνα. Φασὶ δὲ αὐτὸν
 ὅτε Πίνδαρος ἐς τὸ ποιεῖν ἀφίκετο, ἀ-
 μνηστῆσαι τῆ σκιρτῶν, ἀδῶν τὰ τ' Πιν-
 δαρος. ἢ Ρέα δὲ, ἀγαλμα ἐκπεπόνη-
 ται, καὶ δίδρυται μεν αὐτῶ καὶ ὡεὶ θύ-

σφ. γ. σ. μ.
 ἑλ. οἰς

PINDARVS.

Apes quoque sic exiliter & ad-
 fabre pictas tibi esse admirationi
 puto: quarum proboscis, ac pedes
 eulentissimè cernuntur, & pennæ
 ac stolæ color non incongruè ha-
 bent, cùm in ipsis variandis ars
 naturam adæquauerit. Cur igitur
 non in alucolis sapientes? Quid-
 nam in vrbe, ad Daiphantæ fores
 versantur? Natus iam est Pindarus,
 vt cernis. Componit eum ab in-
 fantia pater: vt & concinnus, ac
 musicus sit. & hæc faciunt. Puer
 enim in lauro ac myrti ramis de-
 positus est: coniciente patre se sa-
 crum affecuturum filium: vnde &
 cymbala domi obstrepebant, &
 à Rhea tympana exaudiebantur,
 D cùm in lucem edebatur. Nym-
 phæ præterea choreas in eius gra-
 tiam duxisse dicebantur: Panâque
 saltasse, memorabant: quem cùm
 iam Pindarus ad scribendum ani-
 mum appulisset, choreas neglexis-
 se: quæque à Pindaro componen-
 tentur cecinisse ferunt. Rhea au-
 tem statua ad ipsius fores erecta
 est, quæ

est, quæ esse lapidea videtur. exasperata hic pictura; & quid aliud quam exsculpta. rosidas quoque & ut è fontibus venientes adducit Nymphas. Sed Pan nescio quem rhythmum saltat. Clara namque ipsi forma, iræque nullum insidet naso vestigium. Quæ verò intus sunt apes infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque: ne primo conatu puerum lædant, contrahentes. Ex Hymetto fortasse veniunt: & pinguibus, inclytisque ac celebribus *Athenis*: hoc enim ipsas puto *Pindaro* instillasse.

AIAX LOCRENSIS,
VEL GYRÆ.

E pelago extantes petrae, ac circa ipsas feruens mare, Herosque horrendum in petras respiciens: factusque nonnihil aduersus mare præferens, *Locrensis* est *Ajax*; iæta est quidem fulmine sua ipsius nauis: cum autem ex ea flagrante exiliisset, aduersus processit undas: has quidem pertransiens, has verò ad se trahens, illas pectore subhauriens. Sed *Gyræ* affecutus (sunt autem *Gyræ* petrae è sinu *Ægæo* apparentes) aduersus ipsos *Deos* superba ac contumeliosa iactat verba. Quare *Neptunus* ipse ad *Gyræ* proficiscitur terribilis, o puer, atque hyeme plenus, & crines horridus. Atqui vnà cum *Aiace* aduersus *Ilium* quandoque pugnabat: sed modesto ac *Diis* parcente, ipsumque sceptro confirmabat. At nunc postquam contumeliosè agentem animaduertit, ridentem in ipsum gerit: & qui *Aiacem* sustinet, saxi vertex percutietur, vt vnà cum contumelia ipsum excutiat. Picturae quidem hæc est ratio, quòd autem perspicuum, candidum utique

A ρας. οἶμαι ὃ κὴ λίθος τὸ ἀγαλμα φαί-
νεσθαι, κατεσκληκίας ἐνταῦθα τὸ γρα-
Φῆς. κὴ πὶ ἄλλο, ἢ ἔξεσμενῆς. ἀγὰ
καὶ τὰς νύμφας ἐνδρόσοις, ἔοίαις ἐν
πηγῶν. ὃ ὃ Γῆαν, ἔξορχειται μὲν ῥυθ-
μὸν δὴ πνα, Φαιδρὸν ὃ αὐτῶ τὸ εἶδος, ἔ
τὸ ρινὸς ἐδὲν ἡλαδεις. αἱ ὃ εἶσα μὴ ἴ-
ται, ἀειεργάζονται τὸ παιδίον, ἔπι-
βάλλουσαι τὸ μῆλ. ἔ τὰ κέντρα ἀνέλ-
κουσαι, δέει τὸ ἐγχαρήματος, ἔξ ἑμνη-
τῆ τὰ χα ἠκοῦσι, ἔ ἀπὸ τῆν λι ἄρῶν,
κὴ ἀοιδίμων * Ἀθιωῶν. κὴ γδ τῆς οἶ-
μαι αὐτὰς ἐνσαῖσαι Πινδαρω.

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ, Η ΓΥΡΑΙ.

Αἱ τὸ πελάγους ἀνεσκηῖαι πέτραι, κὴ
ἢ ζέουσα πρὶ αὐτὰς θάλασσα, ἠρώς τε
δὴνὸν βλέπων ἔπι τὸ πέτρων, καὶ π κὴ
Φρονήματος ἔχων ἔπι πλὴ θάλασσαν,
ὃ Λοκρὸς Αἴας, βέβληται μὲν τὸ εἶδός
C ναυῶ. ἐμπύρε ὃ αὐτῆς ἀποπιδήσας,
ὁμόσε κελώρηκε τοῖς κύμασι, τῆν μὲν,
δικοπάλων, τὰ ὃ, ἔπι αὐτῶ μῆρος, τὰ ὃ,
ὑπαντλῶν τῶ σερῶ. Γυραῖν δὲ ἐν π-
χῶν (αἱ ὃ Γυραῖ, πέτραι εἰσὶν ὑπὲρ φαί-
νεσαι τῆς Αἰγῆς κόλπου) λόγους ὑπὲρ-
Φρονας λέγει κὴ τὸ θεῶν αὐτῶν. ἐφ' οἷς
ὃ Ποσειδῶν αὐτὸς ἔπι τὰς Γυραῖς σέλ-
λείαι, Φοβερός, ὦ παῖ, κὴ χαμῆρος πλέ-
D ως, καὶ τὰς χαίτας ἔξηρμῆδος. καὶ τοι
ποτέ ἔ σωεμάχῃ τῶ Λοκρῶ κὴ τὸ Ι-
λιον, σωφρονουῶ π ὃ, ἔ Φεδομένῳ τῆν
θεῶν. κὴ ἐρρώνῳ αὐτὸν τῶ σκήπηρῶ. νεῦ
δὲ ἔπι ὑβείζοντα ὄρα, πλὴ τείλαιαν
ἐπ' αὐτὸ φέρει. κὴ πεπλήξεται ὃ αὐχλῶ
τὸ πέτρας, ὃ ἀνέχων τὸν Αἴαντα, ὡς ἀ-
ποσεισάτω αὐτὸν αὐτῆ ὑβρῆ. ὃ μὲν δὴ
λόγους τὸ γραΦῆς, ἔσῳ. τὸ δὲ ἐναργές;

λαβὴν μὲν ὑπὸ κυμάτων ἢ θαλάτῃα.

σχ. ὑφαλοὶ
 ἀπὸ ἀδελφῶν δὲ αἰπέροιαι, διὰ τὸ ἀεὶ ραίνεσθαι. πῦρ ὃ ἐκ μέσης ἀπὸ τῆς νεώς, ἐς ὃ ἐμπνέων ὁ ἀνεμος, πλεῖν ἢ ναῖς ἐπι, καὶ θαλάτῃ ἰσὶα χρωμένη τῷ πυρί. ὃ δὲ Αἴας, οἷον ἐκ μέσης ἀναφέρων, πρὶαδρεῖ τὸ πέλαγος, οὔτε ναυῶ ὄρθον, οὔτε γλυῶ. ὅτε οὔτε τὸν Ποσειδῶν προσίοντα δέδοικεν, ἀλλ' ἐοικε διατεινομένῳ * ἐπ' οὐ πῶ ἑὸν βραχίονας ἢ ῥώμην ἀπολέλοιπεν ὁ ἀρχὴν τῆς ἀνέστηκεν, οἷος ἔπι Ἐκτορα, καὶ Τρώας. ὃ μὲν δὲ Ποσειδῶν, ἐμβαλὼν πῶ τελευτῶν, δρᾶξαι τὸ ζύφος αὐτῷ Αἴαντι τὸ πέλαγος. αἰ δὲ Γυραί, αἰ λοιπὰ μνηοῦσίν τε ἐς ὅσον θαλάτῃα, ἢ ἀσυλοὶ ἐσῆξοισι τῷ Ποσειδῶνι.

σχ. ἀπὸ
 λουῶν.

ΘΕΤΤΑΛΙΑ.

σχ. δὲ κλυ
 Αἰγύπτιον
 λημᾶσι.

Αἰγυπτιᾶσι * μὲν ἢ πρὸς ἡλίου τὴν γῆν Φῆς. ὃ λόγος ὃ αὐτῶν, καὶ Αἰγύπτιος, ἀλλ' οἷμαι Θεσσαλῶν. Αἰγυπτίοις μὲν γῆ, πρὸ τῆς Νείλων ἢ γῆ. Θεσσαλοῖς ὃ Γηνοφός, οὐ σιωχῶν τὰ παλαιὰ γλυῶ ἔχον, πρὸς ἐβλημὴν τοῖς πεδίοις ὄρθον, καὶ τῆς ῥύματος ἔπι κλύζοντος αὐτῶν, ὑπὸ τῆς μὴ πῶ σὺβαλεῖν. ῥῆξαι γλυῶ ὃ Ποσειδῶν τῇ τελευτῇ τὰ ὄρη, καὶ πύλας τῷ ποταμῷ ἐργάσειαι. πύτῳ γῆ νικῶ τῷ ἔργῳ ἐφέστηκεν, ἀθλῶν αὐτῶν, ἢ ἀνακαλύπτων τὰ πεδία. καὶ δῆρῃαι μὲν ἢ χεῖρ εἰς τὸ ἀναρῆξαι τὰ ὄρη πρὶν πεπλήχθαι, δῆρῃαι τὸ ἀποχρῶν τῷ ποταμῷ μέτρον. ἀγωνισμομένης, δὲ πρὸς τὸ σῆμα τῆς τέχνης, τὰ δεξιά τῆς Ποσειδῶν ὁμοῦ καὶ ὑπέσταλαι, καὶ πρὸς ἐβηκε, καὶ ἀπειλεῖ πῶ πληγῶν, ἐκ δὲ τῆς χερός, ἀλλὰ δὲ τῆς σώματος. γέγραπται δὲ οὐ κῶαντος, οὐδὲ θαλάτῃα, ἀλλ' ἢ πειρομένης. τῷ τοῖ καὶ ἀσπάζεται τὰ πεδία.

A prae vndis mare. Cauernosa verò petrae, quòd perpetuò alluantur: verum è media erumpit ignis nauis, in quem spirante vento, nauis haud secus igni, ac velo vtens adhuc currit. Ceterum Ajax vt ex ebrietate resipiscens, pelagus circumspicit, nec nauim, nec terram prospiciens: nec aduentantem Neptunum formidat, sed adhuc intentanti similis. nondum brachia robur deseruit: & vt in Hectorem ac Troianos ceruix erigitur. At Neptunus tridentem euiciens, petrae frustum cum ipso abscindet Aiace. Reliquae verò Gyrae, & quandiu mare, permanebunt, & immotae Neptuno consistent.

THESSALIA.

Picturae quidem facies Aegypto assimilatur: ipsius verò ratio non Aegyptia (vt puto) sed Thessalorum. Nam iuxta Nilum Aegyptiorum tellus: at Peneus Thessalis terram habitare minimè olim permittebat, cum montes latissimos campos circumuallarent, fluuiusq; nondum dato exitu allueret. Neptunus igitur tridente scindet montes, portasque flumini efficiet: huic enim nunc operi instat, vt & quamprimum expediat, & campos patefaciat. & sublata quidem est ad scindendum manus: montes verò priusquam percutiuntur, quantum flumini satis sit, distant. Arte autem ipsa id perspicue exprimente, Neptuni dextera pariter & contracta sunt, & proiecta, vulnusq; non manu, sed corpore minantur. Pictus autè non caeruleus, nec marinus, sed terrestris. Quocirca & campos amplectitur,

gaudetque, quod & planos, & la-
tos, vt æquora, videat. & fluuius ia-
ctabundus, cubitòque adnexus: (ne-
que enim fluminibus vt erigantur,
mos est) Titaresium vt leuem, ac
potu suauiozem admittit, discedens-
que Neptuno se è campis effluxu-
rum fatetur: & iam residente aqua
Thessalia oleis, ac spicis exornata,
pullúmque attingens exurgit. Nam
equos quoque ipsa à Neptuno tunc
assequetur, cum dormientis Dei ge-
nitale semen ad concipiendum e-
quum tellus exceperit.

A καὶ ὀμαλὰ ἰδῶν, καὶ βύρεα, καθάπερ
θαλάσσης, χαίρει ἔοπαμος οἷς αὐ-
θις, καὶ φυλάτων τὸ εἰς ἀγκῶνα, πο-
ταμῶν γὰρ ἔσυνήδεις ὀρδοῦσαι, ἀναπί-
πεται (W) Τιταρήσιον ὡς κοῦφον, καὶ
ποπιμώτερον. καὶ ὁμολογῆι τῷ Ποσει-
δῶνι ἐκρυήσεσθαι τὰ πεδίων, ὁδῶν χρω-
μῆμος. ἀνίχθαι καὶ ἡ Θεσσαλία, σπιζά-
νοντος ἤδη τῷ ὕδατος, ἐλαία κομῶσα,
καὶ ἀσάχνη, καὶ πώλου ἐφαπτομένη
B στανίχοντος. ἔσται γὰρ ἔἴπωρος αὐτῆ
ᾧ αὐτῷ Ποσειδῶν (G), ὅταν πλὴν ἀ-
πὸ ῥοῦν ἔσθαι καθύδοντος ἢ γῆν ἰσοδὲξήσῃ εἰς ἴππον (W).

GLAVCVS MARINVS.

Cum Bosporum, ac Symplega-
das Argo pertransierit, medium
iam scindit ponti fluxum: & canens
Orpheus placat mare. Hoc autem
audit, cantuque pontus substernit-
tur. Ceterum qui naui vehuntur,
Castor est, & Pollux, atque Her-
cules, Æacidæque ac Boreadæ, &
quicquid semidei prouentus flore-
bat. Carina autem naui inserta est
arbor vetustissima, qua Iupiter in
Dodone ad oracula sua utebatur.
Navigationis autem intentio hæc.
Inaurata vetusti arietis pellis apud
Colchos sita est. qui Hellen vnâ
cum Phryxo per ærem vexisse fer-
tur. Hanc vt capiat, sibi, ὁ puer,
Iason certamen facit. Draco enim
quiddam horrendum intuens, som-
niquè negligens custos, hac inuolu-
tus est. Vnde naui imperat, quan-
doquidem navigationis causa ad ip-
sum pertinet. & Tiphys quidem, ὁ
puer, gubernat; hic autem homi-
num primus artem minimè tenta-
tam aggressus dicitur. At Apharei

ΓΛΑΥΚΟΣ ΠΟΝΤΙΟΣ.

Βασπόρα, καὶ Συμπληγάδων ἢ Ἀργῶ
διεκπλῦσασα, μέσον ἤδη τέμνει τὸ ῥο-
διον τῆς πόντου. καὶ δέλεος πλὴν θαλάσσης
Ορφεὺς ἄδων. ἢ δὲ, ἀκούει. καὶ ὑπὸ
τῆ ᾠδῆ κείται ὁ πόντος. τὰ μὲν δὲ ἀ-
γῶνμα τῆ νεῶς, Διόσκυροι, καὶ Ηρα-
κλῆς, Αἰακίδαί τε, καὶ Βορεάδαι, καὶ ὅσον
C τῆς ἡμιθέης Φορέας λῶσθαι. Ἰσθμὸς δὲ ὑ-
φήρμοςαι τῆ νηὶ, δένδρον δὲ χαλκόν. ᾧ
καὶ Δδῶνι τῷ Ζεὺς ἐαυτῷ εἰς τὰ μαν-
τεῖα ἐχρήτο. γῶμη ᾗ εἰς τὸν πλοῦν ἡ-
χρυσουῦ δόπο κείται ἢ ἐν Κόλχοις κώ-
διον, κειοῦ δὲ χαλκῶ. ὅς λέγειται πλὴν
Ελλῶ ὁμῶ τῷ Φρύξῳ, διὰ τῆς οὐ-
ρανοῦ πορθμύσαι. τῆς Ἰάσων ἐλεῖν,
D ᾧ παῖ, ποιεῖται ἄθλον. Φρουρός γὰρ πῆς
αὐτῷ δράκων ἐμπέπληκται, δένον βλέ-
πων, ἔσθαι ὑπὸ ῥοῦν καθύδον. ὁ δὲ δὲ
τῆς νεῶς, ὅπῃ βλέπει εἰς αὐτὸν (W) ἢ τῆς
πλῆς αἰπῆ. καὶ Τίφης μὲν, ᾧ παῖ, κω-
βερνά. λέγειται δὲ οὕτως ὁ ᾠδῶτος ἀν-

δρόπων ἀπιστουμένῳ θαρρήσαι πλὴν τέχνῳ. Λυγκεί δὲ ὁ Αφάρειος,
Xxx ij

28. 617. Ἰππότετακται τῇ πρώτῃ, δὴνός ὢν* διὰ
 πολλοῦ τ' ἰδεῖν, καὶ ἐς πολὺ κατὰ βλέ-
 ψαι τ' βάθοις, καὶ πρώτος μὲν, ὑποκει-
 28. 618. μύων ἐρμάτων* αἰδέσθαι, φοβῶτος ἧ,
 ὑποφαίνουσα γλυτ' ἀσπασάσθαι. ἄλλα
 νῦν ἐκπεπληχθαί μοι δοκεῖ καὶ τὸ τῆς
 28. 619. Λυγκέως ὄμμα πλὴν φοροβολῶ τῆς
 Φάσματος* ὑφ' ἧς οἱ πενήκοντα χα-
 28. 620. σάμφοι πλὴν εἰρεσίαν. Ἡρακλῆς μὲν,
 ἀξέπλος μὲν ἔσθ' αὐμάτος, ἀτ' δὴ πολ-
 28. 621. λοις ὁμοίοις ἐντυχῶν, οἱ ἧ λοιποὶ, θαύ-
 μα πῶμα τῆς λέρουσι. ὁρᾶται γὰρ
 αὐτοῖς Γλαῦκος ὁ πόντιος. οἰκῆσαι δὲ
 οὐ ποσὶ ποτ' λέγεται τ' ἄρχαίαν Ανθη-
 28. 622. δόνα, ἔσθ' πῶμα μὲν πινος Ἰππὶ τ' θαλάτ-
 28. 623. τῆς Γόσσαδος κύματος ἧ ὑποδραμόντος
 αὐτὸν, εἰς τὰ τ' ἰχθίων ἀπηνέχθαι ἠδὴ.
 28. 624. μαλ' ἰδέσθαι μὲν οὐ μὲν ἰδέσθαι ὡς εἰκός·
 28. 625. πείθει τ' αὐτὰ τ' τέχνης. τὸ ἧ εἶδος,
 28. 626. ὑπερὶ μὲν αὐτὰ γυρίων βόσφυροι,
 28. 627. λευκοὶ ἧ ἰδεῖν, κατὰ πρ' κρηνοί. βαρεῖς
 28. 628. ἧ πλόκαμοι κόμης, ἔσθ' τοῖς ὠμοῖς ἐπο-
 28. 629. χεῖδύοντες, ὅσον ἐσπασάντο θαλάσσης,
 28. 630. ὄφρις λάσσαι, σινάπιδου πρὸς ἄλ-
 28. 631. λήλας, οἷς μία. Φῶ τῆς βραχίονος, ὡς
 28. 632. γυμνασθαι πρὸς πλὴν θαλάσσαν, ἐμ-
 28. 633. πίπλων αἰ τοῖς κύμασι, καὶ λεαίνων
 28. 634. αὐτὰ εἰς πλὴν νῆξιν. Φῶ τῆς σέρνων, ὡς
 28. 635. λάχνη μὲν αὐτοῖς ἐγκατέσπασται,
 28. 636. βρύων κομῶσα, καὶ φυκίων. γαστήρ δὲ
 28. 637. ὑποκείλαι πρὸς ἀλλάττουσα, καὶ ἀπῆσαι
 28. 638. ἠδὴ ἰχθυῶν ἧ εἶς τῶν λοιπῶν τὸν Γλαῦ-
 28. 639. κὸν δηλοῖ τὰ ἔρατα Ἰσηρμένα, καὶ πρὸς
 28. 640. πλὴν ἰξυῶ Ἰππὶ σρέφοντα. τὸ ἧ μίωσι-
 28. 641. δὲς αὐτῶν, ἀλιπορφύρα π' ἀνδρὸς ἔχθ.
 28. 642. πείθει τοῖσι δ' αὐτὸν ἔσθ' ἄλλωόνες, ὁμοῦ
 28. 643. μὲν ἀδουσαι τὰ τῆς ἀνδρόπων, ἔσθ' ὢν αὐτῆς τε, ἔσθ' ὁ Γλαῦκος μὲθ' ἠμῶν ὄψον.

A filius Lynceus, quòd & à maximo
 peruideret interuallo, & in profun-
 dum despiceret mare : proræ adhi-
 bitus , & primus latentia sentiebat
 faxa : primúsq; subapparentem salu-
 tabat terram : verùm nunc & Lyn-
 cei aspectus mihi phasmatis occur-
 sationem obstupuisse videtur : à quo
 & quinquaginta Argonautæ remi-
 gatione continentes. Hercules qui-
 dem monstro intrepidus permanet,
 utpote qui huiusmodi quàm pluri-
 mis oecurrerit. Reliqui verò (ut
 B puto) hoc mirum esse aliquid di-
 cunt. Glaucus enim marinus ab ip-
 sis cernitur. Is priscam Anthedo-
 na quondam habitasse , quandám-
 que in mari herbam gustasse dici-
 tur. Ceterùm vndis correptus ad
 piscium sedes delatus est. Magnum
 igitur quid, ut par est, vaticinatur :
 est enim artis peritissimus. Ipfius
 autem species hæc est. Liquidid qui-
 dem ipsi sunt barbæ cirri, visu ve-
 C rò candidi, ut aquæ ductus : at co-
 mæ cincinni graues, quicquid ma-
 ris hauserunt, in humeros fundunt
 densa supercilia, & vnum se inui-
 cem contingentia. Heu brachium,
 quàm in ipsum mare exercitum est,
 vndis perpetuò incidens, ipsásque
 ad natationem leuigans : heu pe-
 ctora, quàm ipsis insperfa est lan-
 go, bryis ac fucariis algis referta.
 Venter subiacet mutatus, ac iam e-
 uanescens. Reliquo autem corpore
 D piscem ipsum esse posteriora subla-
 ta, & ad lumbum reflexa, indicant.
 At ipsorum orbiculatio purpureū
 habet colorem. Circumuolant au-
 tem ipsum & Alcyones simul qui-
 dem mortaliū res canentes, ex quib.
 ipsæq; & Glaucus transformati sunt :

σχ. λίθων
ὄφθαλμῶν

σχ. Ἰγλαῶ
κου

ἰστέλλοι δ' αὐτὸν ἔσθ' ἄλλωόνες, ὁμοῦ μὲν ἀδουσαι τὰ τῆς ἀνδρόπων, ἔσθ' ὢν αὐτῆς τε, ἔσθ' ὁ Γλαῦκος μὲθ' ἠμῶν ὄψον.

simul verò Orphéo suum ipfarum A
indicantes cantum : per quem ne
mare quidem inconcinne habet.

PALAMON.

Qui in Isthmo sacra facit popu-
lus, esset utique ex Corintho, &
hic ipsius populi rex, Sisyphum
cum arbitremur. Neptuni autem
hoc est templum, sensim quid ma-
ri adstrepens : pinuum enim comæ
hoc canunt. Talia, ô puer, Ino è
terra excidens significat, quòd ad
ipsam quidem pertinet, Leucothea
erit, & de Nereidum choro: quòd
verò ad filium, Palamone infante
utetur tellus. Obsequenti autem ve-
ctus delphine, ei iam appellit, &
delphinus dorsa substratus, ne à
somnia excidat: placidas nullo stre-
pitu perlabens vndas, dormientem
vehit. Progredienti autem ipsi cir-
ca Isthmum nescio quid scinditur,
vt discedente terra ei ex Neptuno
adytum fiat. Qui pueri appulsum,
& quod ei sacrificare oporteat, Sisy-
pho huic mihi narrare videtur. Tau-
rum igitur hunc nigrum maculat;
quem (vt puer) è Neptuni grege
exemit. Sacrificij autem ratio, &
sacra facientium vestis, iustaque, ô
puer, ac iugulatio in Palamoni or-
giis condantur. Venerandus enim,
atque admodum arcanus est huius-
ce rei sermo, vt pote quem sapiens
consecrauerit Sisyphus. Oris nam-
que habitus iam ipsum sapientem
indicat. Neptuni verò facies si Gy-
ras petras, aut Thessalix montes
scissurus esset: horrenda utique, &
vt percutiens picta esset. Melicer-
tem verò sibi hospitem faciens, vt
in terra habeat, eo appulso ridet;
& Isthmum pectora recludere,

ομοῦ δὲ ἐν δὲ κινύμεθα τῶ Ὀρφεί τῶ
ἐαυτῶ ὠδῶ, δι' ἡμῶ οὐδὲ ἡ θαλάττα
ἀμούσας ἔχῃ.

ΠΑΛΑΙΜΩΝ.

Ο θυῶν ἐν Ἰσθμῶ δῆμος, εἶπ' ἂν ὁ
ἐκ τῆ Κορίνθου, καὶ βασιλεὺς οὐ ποσὶ τῆ
δῆμος, Σίσυφον αὐτὸν ἠγάμηθα τέμε-
νος ἢ Ἰσθμῶ Ποσειδῶνος, ἤρεμά τι προσή-
χῃ τῆ θαλάττῃ, αἰ γὰρ τῆ πτύων κόμα
τῆ τοῦ ἀδύτου τοιαύτῃ, ὡ παῖ, σημαίνῃ ἢ
Ἰνώ τῆς γῆς ἐπέσυσσασα, τὸ μὲν ἐαυτῆς,
Δουκοθέας τε, καὶ τῆ τῆ Νηρηίδων κώ-
κλου. τὸ δὲ τῆ παιδός, ἢ γῆ Παλαίμωνι
τῶ βρέφῃ χηρῆσαι. κατὰ μὲν ἢ ἡδὴ ἐς
αὐτῶ, ἢ τῆ δὲ Φίνος βύβινος. Ἐὸ δὲ ἢ
Φίς τὰ νῶτα ὑποστρωγνίς, Φέρῃ κα-
θύδοντα, διολισθαίνων ἀφοφῆ τῆ Γα-
λιῶν, ὡς μὴ ἐπέσοι τῆ ὑπὸν. πρὸς
σιόν τῆ αὐτῶ, ῥήγνυται ἢ καὶ τῆ Ἰσθμῶν,
ἀδύτου, διαχέσῃς τῆ γῆς ἐκ Ποσειδῶνος,
ὄν μοι δοκεῖ Ἐ Σισύφω τούτῳ, προσ-
πεῖν τὸν τῆ παιδός εἰσπορευῶ, Ἐ ὅτι θυῶν
αὐτῶ δέοι. θυῶ τῆ ταῦρον τουτοῦ μῆγα-
να, ἀποσπάσας, οἶμα, αὐτὸν, ἐκ τῆ
Ποσειδῶνος ἀγέλης. ὁ μὲν ἐν τῆ θυσίας
λόγος, καὶ ἢ τῆ θυσαίτων ἐδῆς, Ἐ τὰ
ἐναρίσματα, ὡ παῖ, καὶ τὸ σφάτην, εἰς
τῆ τῆ Παλαίμων Ἐ ἀποκείδω ὄργια.
σεμνός γὰρ ὁ λόγος, καὶ κομιδῆ ἀπόδετος,
ἀτ' ἀποθέσαστος αὐτῆ Σισύφῃ Ἐ Ἐ
Φοῦ. Ἐ Φόν γὰρ ἡδὴ που δηλοῖ αὐτὸν ἢ
ἢ πρὸς τῆ εἶδος. τὸ δὲ τῆ Ποσειδῶνος
εἶδος, εἰ μὲν τὰς Γυρας πέτρας, ἢ τὰ
Θεσσαλικὰ ὄρη ῥήξῃ ἐμῆμε δένος αὐ-
του ἐγρέφετο, καὶ οἷ πλήτων. Ἐ σὺν δὲ
τὸν Μελικέρτιον ποιούμενος, ὡς ἐν τῆ

τῆ ἔχοι, μειδία καὶ δορμιζομένη, καὶ κελθῆ τὸν Ἰσθμῶν ἀναπέτασαι τὰ σέρνας

κὺ γλυκερῶ τῷ Μηκέρτη οἶκον. ὁ δὲ Ἰδα-
 μος, ὃ παῖ, γέγραπται μὲν ἐν εἰδῆ δαι-
 μονος, ἐν ὑπιάζων ἐαυτὴ τῆ γῆ. τέτακ
 ὅτι ἐπὶ τῆ φύσεως, Αἰγαίης, καὶ Ἀδρίας
 μέσον κείσθαι, κατὰ πρὸ ἐπεζυγμένους
 τοῖς πελάγεσιν. ἐστὶ δὲ αὐτῶ, μετράκιον
 μὲν ἐν δεξιᾷ, * Λέχαιον δὲ, κόραι δὲ ἐν
 δεξιερᾷ. θαλάσσι δὲ αὐταί, καλαί, κὺ
 ἱκανῶς ὕδισι, τῆ τὸν Ἰδαμὸν ἀποφαι-
 νούση γῆ ὄρακάθιεται.

κ. λέγει

ΝΗΣΟΙ.

Βελλῆ, ὃ παῖ, κατὰ πρὸ ἀπὸ νεῶς δια-
 λεγώμεθα περὶ τουτωνὶ τῶ νήσων, οἷς
 περιπλέοντες αὐτὰς ἔϊρος, ὅτε Ζέφυ-
 ρος ἰλαρὰν ἐργάζεται θαλάσσιαν, προ-
 σπνέων τῆ αὐτῆ αὔρας. ἀλλ' ὅπως ἐκὼν
 λήθησῃ τῆς γῆς, ἔθ' ἀλατῆα ἑταυρῶ δὲ
 ξη, μήτ' Ἰσηριδῆ, κὺ αἰαχαπίρσα,
 μήθ' ὑπία, ἔθ' γαλιωή, πλωτῆ δὲ πρ, κὺ
 οἷς ἐμπνοῖς. ἰδοὺ ἐμβεβήκαμεν. Συγ-
 χωρεῖς γάρ που ἔθ' ὑπὸ τῆ παιδός * ἀπο-
 κρίνασθ; Συχωρῶ, κὺ πλέωμεν. ἢ μὲν
 θαλάσσι ὡς ὁρεῖς, πολλὴ νῆσοι δὲ ἐν
 αὐτῇ, μαδ' οὐ Λέσβος, οὐδ' Ἰμβρος,
 ἢ Λήμνος, ἀλλ' ἀγλαῖαι, κὺ μικραί, κα-
 τὰ πρὸ κῶμαί πνες, ἢ σαθμοῖ, ἢ νῆ Δί
 ἐπαύλια τῆς θαλάσσης. ἢ μὲν δὲ πρῶ-
 τη σφῶν, ἐρυμνῆ τε ἐστὶ, ἔθ' ἀπότομος, ἔθ'
 τειχίρης πλὴ φύσιν, ἀκρονυχίαν Ἰθαί-
 ρισσα πανόπη Γοσφδῶνι, κατὰ ῥοῖς τε,
 ἔθ' ὑρεῖ, κὺ τας μινίτας βοσκισσα ὀρεί-
 οῖς ἀύθειν, ὡν δρέπεσθ κὺ τας Νηρηί-
 δας εἰκός, ὅταν τῆ θαλάσση ἐπιπαύζω-
 σι. πλὴ δὲ νῆσον πλὴ ἐφεξῆς, ὑπίαν τε,
 κὺ * γεωργοὶ ἀμαξυμβάλλονται ὅτι ἀ-
 γορὰν ἀλλήλοισ. ὁ μὲν, τῆ γεωργίαν ἔχοντων,
 οἱ δὲ, ὡν ἠγεθυσαν. Γοσφδῶν δὲ τουτωνὶ γεωργὸν ἐπὶ δρόσου, κὺ ζῶνι ἰδρῶν,

κ. πρὸς

κ. κῶν

A Melicertæque domum fieri iubet.
 Isthmus autem, ὁ puer, dæmonis
 quidem facie, atque humi supinus
 pictus est. inter Ægæum verò at-
 que Adriaticum mare, ut æquori-
 bus cinctus à natura situs est. Ce-
 terum ad ipsius dexteram obliquus
 est adolescentulus: ad sinistram ve-
 rò puellæ: maria autem hæc pul-
 chra, ac satis tranquilla, telluri Isth-
 mum demonstranti assident.

al. Le-
chæus.

INSULÆ.

Vis, ὁ puer, super his insulis
 ut è naui differamus, æquè ac si
 verno eas tempore circumnaviga-
 remus; cum Zephyrus sua ipsius
 aura spirans hilarum præstat mare.
 Sed tu sponte terram obliuiscere,
 & hæc tibi mare videantur: neque
 concitum, ac cohibens; nec con-
 stratum, ac tranquillum; sed nauigabile,
 ac ventis afflatum. Ecce in-
 gressi sumus: concedis enim fortè
 ut pro puero agam? concedo, & nauigemus.
 Mare quidem (ut cernis) magnum,
 insulæ verò in ipso: per Iouem,
 non Lesbos, nec Imbrus, aut Lemnus:
 sed gregales, ac parua, villæ quædam,
 ac stationes, vel per Iouem maris stabula.
 Ipsarum quidem prima tuta est, ac præ-
 ceptis & natura munita, verticem
 omnia speculanti adtollens Neptuno,
 fluuida & liquida, montanisque
 apes pascens floribus, quos & Nereides
 decerpere par est, cum in mari ludunt:
 sequentem verò supinam, ac feracem
 piscatores, atque agricolæ vnà habitant.
 Comuni autem vtuntur foro, hi qui-
 dem ex terræ cultu, hi verò è maris
 præda. At Neptunum hunc agricolam
 in aratro ac bigis crexerunt,

quæ è terra proueniunt, ei adscribentes: verùm ne admodum terrestris videretur, aratro inserta est prora, & vt nauigans terram profcindit. Geminae autem his contiguæ insulæ, vtraque quondam vnâ fuerant: verùm à pelago in medio scissa, ad fluminis laritudinem ducta est. hoc autem tibi, ô puer, ab ipsa pictura cognoscere licet: insulæ namque scissæ partes, similes (vt vides) atque inter se pares, vt pote quæ cauæ extantibus facile cohærent. Hoc & Europa olim circa Thessala tempe passa est. Nam terræ motus illam quoque montium compagem dispescentes, scissis partibus signa impresserunt: & lapidum domus adhuc visuntur, quæ à se auulsa referunt saxa; syluæque quantam scissis montibus adhæsisse credibile est, adhuc extat; nam arborum cubilia etiam nunc restant. Huiusmodi igitur insulæ casum arbitremur. Pons autem ita à freto impositus, vt vnâ videatur, cuius quidem pontis pars nauigatur: pars verò curribus peruia: vides enim, vt ipsa pertranscentes, & viatores, & nauæ sint. Propinquam autem insulam, ô puer, mirum arbitremur: ignis enim insulæ meatus, ac secessus subiens totam succendit, per quos vt fistulas erumpens flamma horrendos efficit riuos, è quibus ingentes, marique vndarum instar ingruentes ignis excidunt amnes. quod si quispiam in huiusmodi re philosophari voluerit, insula asphalti ac sulfuris naturam præbens, cum à mari abrosa fuerit, multis accenditur spiritibus, quæ materiam excitant,

A λογιούμνοι αυτὰ τὰ ἐκ τῆς γῆς. ὡς δὲ μὴ σφόδρα ἠπειρότης ὁ Ποσειδῶν φαίνοιτο, πρῶτα ἐμβέβηται τῷ ἀρόρω, καὶ τῷ γλυφῆσι, οἷς πλέων. αἰδὲ ἐχόμενα τούτων νῆσοι δύο, μία μὲν ἀμφω ποτὲ ἦσαν, ῥαγεῖσα ἵππο τῶν πελάγους μέση, ποταμοῦ δὲ ἑαυτῆς ἀπλωέθη. τουτὶ δ' ἐστὶ τοῖς καὶ ἄρα τῆς γῆρας, ὡς παῖ, γνώσκων. τὰ γὰρ ἐχόμενα τῆς νήσου ἄρα πηλοῦ που ὄρεας, καὶ ἀλλήλοισι ζυμμεῖται, καὶ οἷα ἐναρμόσια κοίλα ἐκκειμένοις. τῶν καὶ ἡ Εὐροπῆ ποτὲ, ὡς τὰ πέμπτη τὰ Θεσσαλικὰ ἐπαθε. σφομοὶ γὰρ καὶ κείνῳ ἀναπύξαντες τὴν ἀρμονίαν τῶν ὄρων, ἐναπυστήσαντο τοῖς τμήμασι. ἐπεὶ δὲ τῶν οἰκοὶ φανερὸν ἐπὶ, ἄρα πηλοῖσι ταῖς ἐξηρμοσμέναις σφῶν πέτραις ὑλήθ' ὀπὸς ἀδένων τῶν ὄρων, ἵπποσθε εἰκὸς, οὐπω ἀδηλος. λείπονται γὰρ δὴ ἐπὶ αἱ δυνάμεις τῶν δένδρων. τὸ μὲν δὲ τῆς νήσου πάθος, τοῖσιν ἠγνώμητα. ζυμμεῖται ἵππο τῶν πορθμῶν βέβηται, ὡς μίαν ὑπὸ αὐτῶν φαίνεσθαι. ἐπεὶ μὲν, ὑποπλεῖται τῆς ζυμμεῖται. τὸ δὲ, ἀμαξείαι. ὄρεας γὰρ που ἐδὴ διαφορῶνται αὐτῶν, ὡς ὀδοιπόροι τε εἰσι, καὶ ναῦται. τῶν νήσον, ὡς παῖ, πῶς πλησίον, θαῦμα ἠγνώμητα.

D πῦρ γὰρ δὴ ὑποτύφει αὐτῶν πᾶσαν, σήραγμα τῶν καὶ μύχους ὑποδεδυκὸς τῆς νήσου, δι' ὧν ὡσπερ αὐλῶν ἡ φλόξ διεκπαίει, ῥύακαί τε ἄρα ῥαζείαι δένου, παρ' ὧν ἐπίπλοισι ποταμοὶ πυρὸς, μεγάλοι τε, καὶ τῆς θαλάττης ἵππομαίνοντες. καὶ φιλοσοφεῖν μὲν βελομένῳ

τὰ ποταῦτα, νήσος ἀσφάλτου, καὶ θείου ἄρα χρομένη φύσιν, ἵππο ὑφ' αἰὸς ἀναβροθῆ, πολλοῖς ἐμπυροῦται πνύμασι, τὰ πῶς ὑλῶν ἐρεθίζοντα παρὰ

τῆς θαλάσσης ἀνασπῶσα. ἡ γραφή δὲ, ἅ
 τὰ τῆς ποιητῶν ἐπαυροῦσα, καὶ μῦθον τῆ
 νήσου Ἰππυράφου, γίγαντα μὲν βεβλή-
 ον ποτ' ἐνταῦθα. δουδανουῶπι δ' αὐτῶν,
 πῶς νῆσον ἐπεκράτησαν δεσμεῖς ἐνέκων.
 εἰκὲν δὲ μὴ πῶς αὐτ', ἀλλ' ἀναμάχεσθαι
 ὑπὸ τῆς γῆς ὄντα. καὶ τὸ πῦρ τῆς οὐρανῶ
 ἀπειλῆς ἐκπνέειν. τοῦτο δὲ τὸ Τυφῶ φα-
 σιν ἐν Σικελίᾳ βέβλησθαι, καὶ τὸ Ἐγκέλα-
 δον ἐν Ἰταλίᾳ ταύτη. οὐκ ἠπειροί τε, καὶ
 νῆσοι πύξουσι, ἔγωγε μὲν τεθνεώτας, αἰεὶ
 δὲ ἀποθνήσκοντας. ἐστὶ δέ σοι, ὦ παῖ, μήδ'
 ἀπολλυεῖσθαι δόξαί τ' μάχης, ἐς πῶς
 κορυφῶν τ' ὄρους ἀποβλέψαντι. τὰ γὰρ
 ἐπ' αὐτῆς Φαινόμενα, ὁ Ζεὺς ἀφίησι
 κεραιωτοῖς Ἰππὶ τὸν γίγαντα. ὁ δὲ ἀπα-
 γορεύει μὲν ἤδη, πῶς δὲ δὲ τῆς γῆς ἐπὶ. Ἐν
 γῆ δὲ ἀπείρηκεν, καὶ ἐὼντος αὐτῶν ἐσά-
 ναί τ' Πιοσίδωνος. τοῦ βέβληκε δὲ αὐ-
 τοῖς ἀχλὺν, ὡς ὁμοία γεγονόσι μάλ-
 λον, ἢ γιγνομένοις φαίνοισι. τὸν δὲ τοῦ
 πλάγην, κολωνόν τ' ὅσον οἰκῆ δράκων, πλά-
 του πινὸς οἶμα Φύλαξ, ὅς ὑπὸ τῆς γῆς
 κεῖται. τῆς γὰρ λέγειται τὸ θηρίον, ὄ-
 νομα τὸ εἶναι τῶν χρυσῶν, καὶ ὁ, πῶς ἴδῃ χρυ-
 σοῦ, ἀγαπᾶν, ἔθάλπειν. τότοι κώδιον
 τὸ ἐν Κόλχοις, καὶ τὰ τ' Ἐσπερίδων μή-
 λα, Ἰππὶ χρυσῶν ἐφαίνετο, διττῶν αὐ-
 πνω ζυμειχόν δράκοντες, καὶ ἑαυτοῖν
 ἐποιοῦντο. καὶ ὁ δράκων δὲ ὁ τ' Ἀθίνας,
 ὁ ἐπὶ καὶ νῦν ἐν ἀκροπόλει οἰκῶν, δοκεῖ
 μοι τὸν Ἀθιναίων ἀσπασάσθαι δῆμον
 Ἰππὶ τῶν χρυσῶν. ὃν κείνοι τέτυκας ἐπι-
 τὰς κεφαλῶν ἐποιοῦντο. ἐνταῦθα δὲ τὸ
 χρυσοῖς αὐτὸς ὁ δράκων. τὸ γὰρ κεφα-
 λῶν τ' χλαῖς ὑπεβάλλει, δεδιώς οἶμα
 ὑπὸ τ' κατὰ πλάγην. κατρεφῆς δὲ καὶ τῶν τ', καὶ σμίλακι, καὶ ἀμπέλοις ἤδη ἢ νῆσος

A è mari adtrahens. Ceterum pictu-
 ra, quæ à poetis canuntur, appro-
 bans, insulæ fabulam adscribit: gi-
 gantem videlicet olim huc detru-
 sum, agræque morienti vinculi in-
 star, impositam insulam: at ipsum
 nondum cedere, sed sub humo exi-
 stentem resistere, & quòd adhuc
 spiret, hunc ignem comminari.
 Hoc autem & in Sicilia Typho-
 nem velle aiunt, & in hac Italia
 Enceladum, quos nondum defun-
 ctos, sed perpetuò morientes, Con-
 tinentes, aut insulæ vrgent. Licet
 autem tibi, ô puer, ad montis ver-
 ticem spectanti haud procul esse à
 prælio existimare. Quæ enim in ip-
 so cernuntur, Iupiter fulmina in
 gigantem iaculatur: at hic iam de-
 ficit quidem; verùm telluri adhuc
 credit: at tellus defessa est, Neptu-
 no eam minimè stare permittente:
 Caliginem autem ipsis circumfudit,
 ut similia factis potius, quàm quæ
 nunc fiant, viderentur: collem au-
 tem hunc circumnavigabilem dra-
 co habitat, thesauri cuiusdam (pu-
 to) custos, qui humo conditus ia-
 cet: hæc enim fera auro beneuo-
 la, & quicquid auri viderit, ama-
 re, ac fouere dicitur. itaque pellem
 apud Colchos, & Hesperidum ma-
 la, quod aurea viderentur: duo in-
 somnes continebant dracones, si-
 bique ipsis vendicabant: & Palla-
 dis draco, qui adhuc arcem habi-
 tat: Atheniensem populum auri
 causa mihi amare videtur: quod
 illi in cicadas ut capiti ornamento
 essent transformabant. Ceterum hic
 ipse etiam draco aureus, caput enim
 e lustrò extollit inferiori (ut puto) ti-
 mens thesauro: hedera autem, smi-
 lacèq. ac vitibus adumbrata insula

se Dionysio dicatam afferit : nunc vero Dionysum abesse : & in continente alicubi bacchari , & quæ hîc arcana sunt Sileno commisisse : cymbalâque hæc supina , & aurei euerfi crateres , & adhuc tepidæ tibix : sed tympana sine strepitu iacentia , nebridâsque Zephyrus humo tollere videtur , & è sex serpentes : hi quidem Thyrsis implicantur : hi vero præ vino resoluti sunt , vt his dormientibus Bacchæ vinciantur : & hi quidem racemi tumescunt , hi vero maturescunt , hi omphaces , hi cœnanthe videntur : vitium horas disponente Dionysio , vt perpetuo vindemiet. Racemi autem adeo densi atque affluentes , vt & à faxis suspendantur , & mari immineant. Quare tam marinæ , quàm terrestres aues fructus decerpunt. Nam Dionysus omnibus præterquam noctuæ communem præstat vitem. Solam autem illam à racemis abigit , quod mortalibus vinum criminetur. Noctuæ namque ioua , si comederit puer , perpetua vita vinum oderit : & non modo vinum haud biberet , verùm & temulentos formidaret. Tu vero , ô puer , ea es præditus audentia : vt ne hunc quidem Silenum ebriumque ac Baccham attingentem timeas , ea vero ipsum aspicere dedignatur : sed Dionysi amore capta ipsum meditatur , atque animo inscribit , absentemque intuetur : oculorum enim Bacchæ affectus suspensus quidem , Venerea tamen haud caret sollicitudine . Ceterum natura hosce montes componens insulam effecit arboribus confitam , pinu videlicet procera , picea , & abiete , quereubusque , ac cedro .

ἡ φύσις τὰ ὄρη ξυντεῖσα, νήσον εἰργασται, δασεῖαί τ' ἢ ὕλης πλέω,
ὀπόση κυρτή τε ὑψηλῆς, καὶ πύκνης, ἢ ἐλάτης, δρυῶν τε αὐτῆς, καὶ κέδρου.

A ἔσσα, Διονύσω μὲν ἀνείδω Φησι, τὸ Διονύσον δ' ἀπειναι νῦν, ἢ ἐν ἠπειρῶ που βακχίδην, ἐπιβέβηται τῷ Σελιωῶν τὰ ἐν ταῦτα ἀπόρρητα. κύμβαλά τε ταῦτα ὑπία, ἢ κρατῆρες ἀνεστραμμένοι χρυσοῖ, καὶ αὐλοὶ θερμοὶ ἐπι. ἢ τὰ τύμπανα ἢ, ἀψοφητὴ κείμηνα, ἢ τὰς νεβρίδας ὁ Ζέφυρος οἷον ἀφ' ἀπὸ τῆς γῆς. ὄφθαλμοῖ τε ἐξ, ὅ μιν, ἐμπλέκονται θύρσοις, οἷον ὑπὸ τῶ οἴνου ᾧ δρῖν, ζώνουαυ αὐτῶν τῆς Βάκχαις καθύδοντα. βόθρυς ἢ, οἷον μὲν ὀργῶσιν. οἷον ἢ, πρὸ κάλοισιν. οἷον ὁμφακίς, οἷον οἶνον ἀνδραδοκοδοσι. σεσοφισμὸς ἢ Διονύσου τὰς ὥρας τῆ ἀμπέλων, ὡς αἰεὶ βυζῆ. ἀμφιλαφεῖς δ' οὐτῶ ἢ οἱ βότρυες, ὡς ἢ τῆ περὶ τῶν ἀπιρτήδων, ἢ τῆ θαλάττῃ ἐπικρέμασθ. ὀπὼ εἰλοισι ἢ προσεπόμνοι, θαλάττιοι τ' ἢ ἠπειρώται ὀρνιδες. πλὴν γὰρ ἀμπελον ὁ Διονύσος παρέχθαι κοινῶ πάνσι πλὴν τῆς Γλαυκός. ἐκείνῳ ἢ μόνῳ δῖα ἀπωδεῖται τῆ βουρῶν, ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις διαβάλλει τὸν οἶνον. ὡς γὰρ τῆς Γλαυκός εἰ φάροι παιδίον, ἀπεχθάνεται τῶ οἴνω πάντων ἡλικίαν, ἢ οὐτ' αὖ ποιοῖ ἢ φοβεῖται τῶν μύθοντα. σὺ δ' ἔω π θρασὺς, ὡς πᾶσι, ὡς μηδὲ τὸν Σελιωῶν τῶν τὸ φύλακα τῆς νήσου φοβεῖσθαι, μύθοντα τ' ἢ, καὶ ἀπόμνον τ' Βάκχαις ἢ δ' ἐκ ἀξιοῖ ἐπ' αὐτὸν βλέπειν. ἀλλὰ ἢ Διονύσου ἐρῶσα, ἀνατυποδοται αὐτὸν τ' ἢ, καὶ ἀναγράφε, ἢ ὀρεῖ μὴ ᾧ δρῶντα. ἢ γὰρ τ' ὀφθαλμῶ ἢ ἡδος τῆ Βάκχῃ, μετέωρον μὲν, ἢ μὲν ἔξω τῆ ἐρωτικῶν φρονον μὲν, ἢ μὲν ἔξω τῆ ἐρωτικῶν φρονον

η γρ τα δένδρα τον εαυτων γεγραπται
 επον. τα μιν δη ανθηρα τ νησου, συ-
 θηραι τ αυχιδουσι, ε ελαφηβολοι,
 λογχοι επι τα θηρα ηρμενοι, ε ποξα
 ενιοι. η μαχαίρας, ω παυ, ε κορυφας
 φεροιον οι αγχεμαχοι σφων, η θρα-
 σεϊς. δικτυα τ ταυτα διηκται της υλης.
 τα μιν, ε εκολλισααθθ θηλειον, τα δε,
 δησαι, τα ε, χειν ε δρομου. η τα μιν,
 ειληπται τιν θηλειων, τα δε, μαχε, τα
 δε, ηρκε τον βαλλοντα. ενεργε ε παρ
 βραχιων νεανιε. ε ξυνεξαιρσει βοιω
 κυυεσ ανδρασιν, ωσ η πτω ηχω φαναη
 ξυμβαχουεν τη θηρα. τα ε μεγαλα
 ε φυτων, δρυτομοι * ασαδωσι, διατε-
 μνοντες. ε ο μιν, διαίρη τον πελεκυ,
 ο δε, εμβεβληκεν. ο ε, θηρα λαβων, α-
 πεσομισμνων υπο ε πλητην. οδ επι-
 σκοπειται ε ελατω, ισου ενεκα τεκ-
 μαρομνος ε δένδρα προς πτω ναυ.
 ο δε, τα νεα, ε ορθα τιν δένδρων, τεμνη
 εις τα ερεπια. η δ απορρωξ, η η απορ-
 ρα χειστα περα, η ο τιν αιθυων δημος,
 η ο εν μεσαισ ορνις, απο τοις δε γεγρα-
 πται λογου. ε ανθρωποι ταισ αιθυαισ
 επιπιδενται, μα δι ου τιν κρεων ενε-
 κα. μηαν γδ η νοσωδες, ε ε η πεινωντι
 ηδου το εξ αυτων κρεασ. γασερα ε πα-
 ρεχον) πασιν ιαζων, οϊαν εδου θωσα-
 μενοισ αυτ, βισι τοις αποφαινη, ε κε
 φοις, υπνηλαι ουσαι, ε περιαλωτοι
 νυκτωρ γδ αυταισ ενασραπιοι. προ-
 σαρον) δε τ κηυκα ορνιν επι μοιρα τ
 αλισομνων, μηεδωνον εη, η παρε-
 ρηγορναη σφων. ο ε κηυξ, θαλατπος
 μιν, γρησοδ ε ορνις, η α περαμων, ε
 θηρασαι μιν * τοι, αδρανις, προς δε γε

A Arborea enim suo ipsarum picta
 sunt more. In qua autem insulae
 parte ferae versantur, aprorum, ac
 ceruorum venatores, vestigant, ve-
 nabula, in feras tollentes: & non-
 nulli arcus gladios quoque, ac cla-
 uas, o puer hi ferunt, qui auden-
 tes cominus pugnant. Retia etiam
 per syluam diducta sunt: haec qui-
 dem ut sinu feram capiant: haec
 vero vinciant: illa ut a cursu re-
 mouerentur. & ex feris haec quidem
 captae: haec vero pugnant, illae ia-
 culantem superarunt: totum autem
 iuuenis brachium efficax. & canes
 una cum viris vocem tollunt, ut
 ipsa quoque Echo venationi in-
 surgere fateatur. Plantas autem in-
 gentes arboricidae absumunt inci-
 dentes: & hic quidem securim tol-
 lit, hic vero impigit: at hic fre-
 quentibus ictibus obtusam tenens
 acuit. Sed iste abietem speculatur:
 nunquid ex ea navis malus con-
 gruè fieri posset coniectans: hic
 C nouellas ac rectas arbores ad re-
 migium incidit. Rupes autem &
 abscissum saxum, mergorumque
 populus, & quae in mediis est a-
 uis, tali picta sunt ratione. Mer-
 gis homines insidiantur: non per
 louem carnis causa: atra enim ac
 morbifera, nec esurientibus sua-
 uis est ipsorum caro: Medicis ven-
 trem praebent, quo qui vescuntur,
 stomacho validiore, ac leues fiunt,
 somnolenti existentes, & qui igni
 D capiantur. Noctu enim ipsis ignis
 splendorem inferant. At mergi cey-
 ca auem, ut & curator sit, & an-
 te ipsos expergiscatur in praede par-
 tem accipiunt. Est autem Ceyx ma-
 rina quidem avis: sed frugi, atque
 ociosa, & ad capiendum aliquid
 imbecilla: verum aduersus somnum

σχ. πλε-
 κεισ εδω
 ασαδωσ
 τιμοισι.

x. 2.

validissima, & quæ paululum dormiat : quo fit vt illis oculos locet. Cùm igitur ad cibum euolant, is quidem domi in saxo moratur: hi verò ad vesperam prædæ decimam adferentes reuertuntur : & circum vigilantem, quique nunquam nisi volentibus ipsis somno opprimatur, dormiunt : quòd si doli aliquid aduentantis senserit, his quidem altum atque acutum clamat : hi verò ex compacto sublati fugiunt, curatorem, si quandoque inter volandum defecerit, sustinentes : verùm hic adest, ac mergos circumspicit, qui dum inter aues quidem stat, Proteum inter vitulos marinos stantem refert : dum verò vigilat Proteum superat. Huc autem, ò puer, appulsi sumus : & insulæ quidem nomen ignoro : aurea verò à me saltem appellatur, ni temerè huiusmodi poëtæ appellationem excogitarunt, pulchràmque atque omnibus admirabilem. Condita quidem est, quanta paruas suscipiat regias, neque enim hic quispiam arabit, nec vites colet : fontibus verò scatet, quorum partim liquidos, ac frigidos : partim feruentes edit, est autem adeò fluida, vt & mari vndas immittat. Huic igitur vndæ feruentes edit. est autem adeo fluida, vt & mari vndas immittat. Huic igitur vndæ feruentes, & vt è lebete vibrati atque exilientes fontes suffunduntur, circum quos hæc sita est insula. fontium autem editio- nis miraculum vtrum solo impu- tandum, an mari adscribendum sit, hic Proteus iudicabit : venit enim vt super hac re suam proferat sen- tentiam. Ceterùm quæ insulæ pars

A ὕπνον ἔρρωται, καὶ καθύδρι σμικρά-
 ταῦτά τοι καὶ ἄπομοιοῖ τῶν ὀφθαλ-
 μοῖς κινεῖναις. Ἰππῶν οὖν Ἰππὶ δαῖτα ἀ-
 ποπλάσιν, ὁ μὲν οἰκουρεῖ πρὸ πλὴν πέ-
 τραν, αἰεὶ δὲ ἠκούσιν εἰς ἐσπέραν, ἀπάλαξ-
 σαι δεκάπλω ἀπὸ τῆς τεθραμύων.
 καὶ καθύδρισις ἤδη πρὸ αὐτὸν οὐ κα-
 θύδριον, οὐδὲ ἀνὴρ ἠπὶ τῆς ὕπνου ποτὲ,
 εἰ μὴ αὐτὰ βέλην. εἰ δὲ δόλῃ π προ-
 σιόντος ἀδοίτο, ὁ μὲν ἀναβοᾷ τὸν τῆ,
 καὶ ὄξυ. αἰεὶ δὲ ἀπὸ σιωπῆματος * δρῶν
 σαι, φλόγισιν, ἀνέχουσαι τὸν μηδω-
 νόν, εἰ πετόμυρος ἀπείποι ποτὲ. ἀλλ' ἐν-
 ταῦθα ἔσηκε, καὶ τὰς ἀθήνας θειοεῖα.
 ἔστι δὲ αὐτῶν, καὶ μὲν, ἐν μέσῃς ἐσάναι
 τῆς ὄρνισιν, ὁ Γερσταις, ὁ ἐν τῆς Φώ-
 καις. καὶ δὲ μὴ καθύδριον, ὅτι τῆ Γερ-
 τεία. ἐν ταῦτα ἡ, ὡ παῖ, καὶ καθύδριον
 ἡμῖν. καὶ ὅ, π μὲν ὄνομα τῆ νήσου, ἐκ οἰ-
 C δα. χροσὴ δὲ δὴ πρὸς γε ἐμοῦ ὄνομα-
 ζοῖτο, εἰ μὴ μάτλω π ποιητῆ τ τοῖα
 δε ἐπωνυμίαν ἔξδρηκασί, πλὴν καλὴν
 τε, καὶ θαυμασίαν πᾶσιν. ὡκισαί μὲν
 δὴ, ὀπόση βασιλεία μικρὰ δέξασθ. οὐ
 γὰρ δὴ δρῶσθ γε ἐν ταῦτα πρ, ἔδὲ ἀμ-
 πελουργήσθ. πρὸς ἐστὶ δ' αὐτῆ πηγῶν. ὡν
 τὰς μὲν, ἀκραιφνεῖς τ, καὶ ψυχρὰς
 ἐκ δίδωσι τὰς δὲ, ἐκ πυρρῶσασα. ἐστὶ δὲ
 οὕτω π δῖροι, ὡς καὶ τῆ θαλάττη Ἰππ-
 D πλημμυρεῖν. τὸ τοι ῥέδιον τῆς, πηγαὶ
 ὑποκυματίζοισι ζέουσαι, καὶ οἱ ἐκ
 λέβητος ἀναπαλλόμεναί τ, καὶ ἀναπι-
 δῶσαι. πρὸς αὐτῶν βέβληται ἡδε ἡ νήσος.
 καὶ μὲν οὖν θαῦμα τῆς τῆ πηγῶν ἐκ-
 ὄσεως, εἰ τε τῆ γῆς πρὸς ἡκε νομίζην,
 εἰ τε τῆ θαλάττη οἰκειοῦν, δικασθ' ὄδε

σχ. σιωπῆ-
 θροῖσμα 66

ὁ Γερσταις ἠκε γὰρ δὴ δεμισύσων τούτω. τὰ δὲ πεπολισμένα τῆς νήσου,

σκοπῶ μιν. ὠκίσται γὰρ δὴ ἐν αὐτῇ, πό-
 λεως καλῆς ἔκ, καὶ λαμπροῦς εἶδωλον,
 ὅσον οἰκία· ἔ βασιλικὸν εἶσω ζέφειαι
 παιδίον. ἀδυρμα ἢ αὐτῶ, πόλις. θεάρα
 γὰρ ὅστιν, ὅποσα αὐτὸν τε δέξαται, καὶ
 ἄνδρ' συμπαίτας τούτω ἰππάδας. ἰπ-
 πόδρομος τε δ' ἔξω κοδομηταί τις, ἀπο-
 χεῶν τοῖς μνηστῆσι κωιδίοις πεδρα-
 μείν αὐτὸν ἰπποῖς γὰρ δὴ ὁ παῖς αὐτὰ
 ποιεῖται, καὶ σιωέχεται σφᾶς ἐς ζυγὸν τε
 ἔ ἀρμα, λυιοχῆσον δὴ ἔσθ' οὐτω νῆ
 πιθήκων, οἷς τὸ παιδίον θεράποντας ἡ-
 γεῖται. λαγῶδες ἢ οὐποσί, χθές οἶμαι
 εἰσωνισμῆος, ξυπέχεται μὲν ἰμαίνπ
 φοινικῶ, καὶ δ' ἀπ' κύνων· δεδέσθ' ἢ ἐκ
 ἀξιοῖ. καὶ διολιθῆσαι ἄνδρ' δεσμοῖς ἐ-
 θέλθ', πρὸ βίων τοῖς περὶ αὐτοῖς τῶν πο-
 δῶν. ψηλακός τε, καὶ κίηα ἐν οἰκίσκῳ
 πλεκτῶ, σφριώων δὲ κίηα ἐν τῇ νήσῳ
 ἀδουσί. ἀδ' ἢ ἡ μὲν, ὅποσα οἶδεν ὁ ἢ,
 ὅποσα μανθανέθ'.

ΚΥΚΛΩΨ.

Οἱ θερίζοντες τὰ λήια, ἔ τρυγῶντες
 τὰ ἀμπέλοις, οὐτε ἤροα, ὡ παῖ, λαῦ-
 τα. οὐτε ἐφύτβυσαν, ἀλλ' αὐτόματα ἢ
 γῆ σφίσι ἀναπέμπει ταῦτα. εἰσὶ γὰρ
 δὴ Κύκλωπες, οἷς καὶ οἶδα ἐξ ὅπου πλεῖ-
 γλῶ οἱ ποιηταὶ βέλοντ' αὐτοφυσᾶ ἔσθ',
 ὡν φέρθ'. πεποιήτ' ἢ αὐτῶν καὶ ποιμέ-
 νας, τὰ περὶ αὐτὰ βόσκουσα, ὡν τὸ γά-
 λα, ποτόν τ' ἡγεῖται, ἔ ὄψον. οἷ δ' ἔσθ'
 ἀγροῦν γνώσκοισιν, ἔτε βελβθήριον,
 οὐτ' οἶκον· ἀλλὰ τὰ ρήματα ἐσοικισά-
 μνοι ἔ ὄροις, ἄνδρ' μὲν ἄλλοις, ἔα. Πο-
 λύφημος ἢ ὁ τ' Ποσειδῶνος, ἀγριώτα-
 τος αὐτῶν οἰκεῖ ἐν ταῦτα, μίαν μὲν ὑ-
 πέρτεινων ὄφρω τῆ ὄφθαλμοῦ ἐνός

A condita sit contemplemur: pulchræ
 enim ac præclaræ ciuitatis effigies
 vnus domus amplitudine condita
 est, & regius intus puer educatur. Lu-
 fui autem ipsi est ciuitas: nam thea-
 tra, quanta ipsum & collutores
 hippadas capiant, condita: hippo-
 dromus etiam quidam structus est;
 qui catulorum Melitensium cur-
 sui satis sit. His enim equorum vi-
 ce vitur, ipsosque & ad iugum,
 & ad currum continet, moderatu-
 rus hunc sub hisce fimiis, quas mi-
 nistros puer arbitratur. Hic autem
 lepus heri (puto) introductus pur-
 pureo quidem vt canis, contine-
 tur loro: verum quod vincetus sit,
 indignatur, & anterioribus fretus
 pedibus vincula euadere conatur.
 Psittacus præterea, & pica, in con-
 texta domuncula Sirenum more in
 insula canunt. & hæc quidem quæ-
 cunque nouit, cantat: hic verò quæ-
 cunque percipit.

CYCLOPS.

Qui fegetes metuunt, quique
 vindemiant: non hæc, ô puer, a-
 rarunt, nec plantarunt: sed spon-
 te nulloque cultu hæc ipsis tellus
 edit. Sunt enim Cyclopes, qui-
 bus, nescio qua causa poetæ ter-
 ram volunt, quæcunque gignat,
 sponte producere. Eos quoque pe-
 cudes pascens pastores reddidit,
 quarum lacte pro potu atque ob-
 sonio vtuntur. Hi autem non fo-
 rum, non curiam, non domum
 norunt: Sed montium cauernas si-
 bi domos faciunt, sed alios omit-
 te: Polyphemus Neptuni filius ip-
 sorum ferocissimus hîc habitat, v-
 num quidem super vnico tendens
 oculo supercilium: lato verò la-
 brum

brum ascendens naso, & haud se-
cus ac leones truculentissimi, hu-
mano vescens corpore: at nunc ne
vorax ac tristis videatur: ab huius-
modi abstinet cibo. Galathea nam-
que ad hoc pelagus ludentis amo-
re captus est, de monte ipsam con-
templans. & ipsa quidem fistula ad-
huc sub ala quiescit. Est autem ip-
si pastoralis cantus: quod scilicet
candida sit, ac contumax, & la-
brusca suauior: quodque hinnulos
Galathea, atque vrsos alat. Hæc a-
lat. Hæc autem sub ilice canit, cum
neque vbi oues sibi pascantur: ne-
que quot sint, neque vbi tellus sit
aspiciat: quoniam montanus, at-
que acer pictus est. Rectam qui-
dem ac densam pinus more qua-
tiens iubam, ex voraci mento fer-
ratos exerens dentes, pectusque ac
ventrem, & quod ad vnguem ten-
dit, penitus hirsutus. & placidum
quidem spectat (vt ait) quia amat:
sed ferum adhuc ac toruum intue-
tur, vt necessitate victæ feræ. Ipsa
verò in molli ludit æquore: iun-
ctorum idemque sentientium del-
phinorum quadrigas cogens. Triton-
is autem filia Galathea ancillæ
regunt ipsos: si quid superbè ac
contra habenas egerint, cohiben-
tes. Ceterum ipsa purpuream ve-
stem supra caput ad Zephyrum tol-
lit, vt & sibi vmbraculum, & cur-
rui velum sit: ex quo splendor qui-
dam ad frontem ac caput tendit,
nondum genæ colore suauior. Ip-
sius autem comæ Zephyro mini-
mè diffusæ: madidæ enim sunt, &
quàm vt à vento agitari queant,
grauiores. Atqui dexter iacet cu-
bicus, brachium inclinans, digitos-
que ad mollem firmans humerum,

Φύρω. διάβροχοι γὰρ δὴ εἰσὶ, καὶ κρείττους τῶ ἀνέμου. ἔ μιν καὶ ἀγκῶν δεξιὸς ἐξ-
κεῖται. λευκὸν διακλίνων πῆχυν. ἔ ἀναπαύων τοὺς δακτύλους πρὸς ἀπαλὰ τῶ

A ὄντος, πλατεία δὲ τῆ ῥινὶ Ἰππεαίνων τῆ
χείλους, ἔ σιτοῦ μῦθος ἔσθ' ἀνδρόποις,
ὡσπερ τῶν λεόντων οἱ ὠμοί. νινὼ δ' ἀ-
πέχεται ἔ τοῖσ' του στήσ, ὡς μὴ βορός,
μηδὲ ἀπὸ δὲ φαίνοισ. ἐρεῖ γὰρ τῆς Γα-
λαθείας παύξουσι εἰς τὴν ἔ πέλαγος,
ἀφισορῶν αὐτῶν ὑπὸ τῶ ὄροις. καὶ ἡ μὲν
σὺραγξ, ἐπὶ τῶ μάλης, καὶ ἀξέμεν.
ἔστι δὲ αὐτῶ ποιμνικὸν ἄσμα, ὡς λευ-
κήτε εἶη, καὶ γαῦρος, ἔ ἡδίων ὀμφακος.
B καὶ ὡς νεβροῖς τῆ Γαλαθεία σκυμνὸν, καὶ
δῆκτους. ἀδὲ δ' ἔ τῶ πρὶν ἰαυτῶ. ἔδ'
ὄπου αὐτῶ τὰ πρὸ βατα νέμεν) εἰδῶς,
οὐδὲ ὄποσα ὄσιν, οὐδὲ ὄπου ἡ γῆ ὄπ' ὄ-
ρῆος τε, καὶ δῆνός γέγραπται. χαίτῶ
μὲν ἀνασειῶν ὄρθῶν, καὶ ἀμφιλαφῆ,
πίπος δὲ κῶ. καρχαροῖς δὲ ὑποφαί-
νων ὄδόντας, καὶ βορόδ' ἔ γλυεῖς. σέρνον
τε, καὶ γαστέρα, ἔ τὸ εἰς ὄνου χαίτην. λα-
C σιος πάντα. καὶ βλέπει μὲν ἡμερὸν Φη-
σιν, Ἰππῶ ἐρεῖ ἀγέλιον δὲ ὄρεα. καὶ ὑπο-
καθ' ἡμῶν ἐπὶ, καὶ ἀπὸ τῶν θηρείων ἰα
ἀνάγκης ἡπῶ μῦρα. ἡ δὲ, ἐν ἀπαλῆ τῆ
θαλάσῃ παύξ, τέτρωρ(ω) δελφίνων
ξυνάγῃσα ὄμοζυγῶτων τε, ἔ ταυτὸν
πνεόντων. ὄρῆνοι δὲ αὐτῶ ἀγροῖσι
Τεῖπωνος, ἀδμῶα τῆς Γαλαθείας,
Ἰππομύζουσι σφῆς, εἰ π' ἀγέρωχόν τ',
καὶ ὄρῶ τῶ λυῖαν πρὸ ἰοικῶν. ἡδὲ
D ὑπὸ κεφαλῆς, ἀλιπόρφυρον μὲν λή-
διον εἰς τὸν Ζέφυρον ἀίρει, σικαὶ ἐαυτῆ
εἶη, καὶ ἰστον τῶ ἀρμαλῶ. ἀφ' οὗ καὶ αὐ-
γῆς Ἰππῶ τὸ μέτωπον, καὶ τῆ κεφαλῆν
ἡκει, οὐ πῶ ἡδίων ἔ τῆς παρῆας ἀνδρῶς.
αὶ κόμα δὲ αὐτῆς, καὶ ἀνεῖλαι τῶ Ζε-

ώμων. & ώλενάι υποκυμάνοισι, και
μαζος υπανίσταλαι. & ουδε τιω επιξ-
νίδα εκλείπει η ώρα. ο ταρσός τ, και η
συναπολήξουσ αὐτῶ χαρίς, ἐφ' αὐτός,
ώ παῖ, γέγραπται, & Ἰππιδάμους θα-
λάττης, οἱ κυβερνῶν τὸ ἀρμα. θαῦμα
οἱ ὀφθαλμοί βλέποισι γδ' ὑπὸ ῥεῖόν
τι, & συναπὸν τῶ μήκει & πελάγους.

ΦΟΡΒΑΣ, Η ΦΛΕΓΥΑΙ.

Ο μὲν ποταμός, ὦ παῖ, Κηφισός,
Βοιωτός τ, και οὐ τῆς ἀμούσων. σκη-
νοδοσι δ' ἐπ' αὐτῶ, Φλεγύαι βαρβαροι,
πόλες οὐπω ὄντες. οἱ τ, πυκνίδοντες, τὸν
τε οἶμα. Ἀπόλλωνα ὄρας, ὅσιν αὐτὸ Φορ-
βας ὄσιν, ὃν ἐσήσαντο οἱ Φλεγύαι βα-
σιλέα, Ἰππιδάμους παρά πάντας ὄσιν,
και ὡμότερος τῶ ἔθνοισ. πυκνίδος τ Ἀ-
πόλλων πρὸς αὐτὸν, ὑπὸ τ παρόδων.
τιω γδ' ἄδύ Φωκέων τε, και Δελφῶν
ὄσιν καταχών, οὐτε θυς Γυθοῖ οὐδεὶς
ἐπι, οὐτε παῖνας ἀπάγῃ τῶ θεῶ. χρη-
σμοί τε, και λογία, κη ὀμφαί τρίποδος,
ἐκλέλεπται* πάντα. λησίδος τ τῆς ἄλ-
λων Φλεγύων, ἄποταξας ἐαυτὸν. τιω
γδ' ἄδύ, ὦ παῖ, λαύτιω, οἶκον πεποίη-
ται, και ὄσιν αὐτὸν φοιτῶσιν οἱ Φλε-
γύαι, δικασόμενοι δὴ που ἐν τοῖς βα-
σιλείοισ τούτοισ. τοῖς δὲ βαδίζοντας ἐς
τὸ ἱερόν λαμβάνων, γέροντας μὲν, και
παῖδας, ἐς τὸ κοινὸν τῆς Φλεγύων πέμ-
πει, ληίζεσθ' τ, κη ἄποιναν. τοῖς τ ἐρρω-
μυρεσέροισ, ἀναποδύε. κη τοῖς μὲν, κα-
ταπαλαίφ' τοῖς τ, ὑπὸ βέχ' τοῖς τ, παλ
κραπῶ αἰρεῖ, και ὑπὸ βολαῖς δίσκων.
κεφαλάς τε ἄποκόπιων, ἀνάπιδ τῆς
δρυός και ὑπὸ τούτῳ ζῆ τῶ λύθρῳ.

κ. τῶ π.

A & vlnæ vndis alluuntur, & mam-
ma extat. & ne foemen quidem
sua caret pulchritudine. Planta au-
tem pedis, & quæ cum ipsa definit
venus in mari picta est: itaque at-
tingit æquor, vt si currum regeret.
Admiratione digni oculi, vt pote
qui intuendo ultra prospectum ten-
dant, & cum pelagi longitudine
abeant.

PHORBAS VEL PHLEGYÆ.

B Amnis quidem, ὁ puer, Cephis-
sus, Bœotius, & à Musis minimè
alienus: Phlegyæ autem Barbari
iuxta ipsum domunculas ad tem-
pus structas habitant, cùm ciuita-
tes nondum existerent: è pugnan-
tibus autem hunc quidem Apollin-
em (vt puto) vides: hic contra
Phorbas est, quem Phlegyæ regem
crearunt. Quandoquidē is magnus
C præter omnes, ac gentis sæuissimus.
Sed cum ipso Apollo transitus causa
pugnat: ipso enim viam, quæ ad
Phocenses, ac Delphos ducit ob-
sidente: nec Pythone quispiam
amplius sacra facit: nec præanas A-
pollini canit: omniâque vaticinia,
oracula, tripodisque sortes dereli-
ctæ sunt. A ceteris autem Phlegyis
seiuñctus latrocinia exercet. Hanc
enim, ὁ puer, quercum sibi do-
mum fecit: & ad eum in hisce re-
giis iudicandi Phlegyæ proficiscun-
tur. Adeuntes autem in sacellum
excipiens, senes quidem ac pueros
ad Phlegyarum rempublicam diri-
piendos ac redimendos mittit, cum
validiorib. verò pugnat. & hos qui-
dem lucta, hos verò cursu, illos
pancratio aut disci iactu superat,
abscissâque capita è quercu suspen-
dit: & sub hoc vitam degit cruore.

D

hæc verò labefacta ramis suspen-
 sa sunt : & hæc quidem arida cer-
 nis, hæc vero recentia ; at hæc ad
 caluas deuenère : hiant enim atque
 vlulare videntur vento in ea inspi-
 rante. Apollo autem adolescentu-
 lo pugili adsimulatus, ad ipsum hu-
 iusmodi victoriis elatum accedit.
 & Deus quidem, ô puer, comatus
 pictus est, crinésque contractus,
 vt expeditiore pugnet capite. Ra-
 dij autem à fronte vibrantur, &
 risum iræ admistum emittit gena :
 oculorúmque euidentes iactus vnà
 cum manibus agitantur. hæc autem
 lora obligarunt : suauiores circa ip-
 sas essent coronæ : sed iam ipsum
 pugilatu superauit : dexteræ enim
 iniectio efficacem adhuc ostendit
 manum, nec habitum, quo vice-
 rat, soluentem. Iam autem Phle-
 gyas iacet, & quantum terræ oc-
 cupet, poëta dicet : ad tempus au-
 tem sibi processit vulnus, sanguís-
 que haud secus atque è fonte ma-
 nat. Crudelis autem ac specie tru-
 culentus pictus est, vt qui hospi-
 tes epularetur potius, quàm inter-
 ficeret. Qui autem celitus descen-
 dit ignis, fulmen in quercum de-
 fertur : arborem itaque combustu-
 rum, vt eius tamen memoriam
 non penitus debeat. Locus enim in
 quo hæc : adhuc, ô puer, quercus
 capita nuncupatur.

ATLAS.

Cum Atlante quoque, Eury-
 stheo minimè iubente, certauit Her-
 cules, vt cœlum ipso facilius laturus.
 Eum namque incuruatum, at-
 que oppressum, genuúmque alte-
 ri innixum, ac vix consistentem
 cernebat. Se vero & posse cœlum

A αἰδὲ ἀπὴρτιω τὸ πλόρωον, μυδῶσαι.
 ἢ τὰς ἰδὴ αὐοὺς ὀράς τὰς ἴ, προσφά-
 τοις αἰ δὲ, εἰς κρανία πρὶήκοισι. σεσήρα
 σι ἴ, ἢ ὀλολύζαν εὐοίκασι, εἰς πνέοντος
 αὐτὰς ἔ ανέμκ. Φρονεῖν ἴ αὐτῶ τῆς
 Ολυμπάσι ταύταις, ἢ κεί ὁ Απόλλων,
 εἰκάσας εἰαυτὸν μειρακίῳ πύκτι. ἢ τὸ
 μὲν ἔ θεοῦ εἶδος, ἀκείρεκόμης, ὦ παῖ,
 γέγραπται. ἢ τὰς χαίτας ἀνέφληφώς,
 ἵνα βύζωνῶ τῆ κεφαλῆ πικιδύη. ἀκπ-
 νες ἴ ἀπανίσαν τὸ δὲ τὸ μετώπου. ἔ
 μείδιαμα θυμῶ ζυγκεκραμύ (ω), ἢ
 τὸ δὲ πέμπει βολαί τε, ὀφθαλμῶ
 βύσκοποι, ἢ ζυνεξάιρσαι τῆς χερσίν.
 αἰ ἴ, ἐν ἡφαντὸ τῶ ἱμαίντας. ἢ δίοις (ω)
 σέφρωσι τῶ αὐταῖς ἦσαν πεπύκιδυ-
 ται ἴ αὐτὸν ἦδη. τὸ δὲ ἐμβεβληκὸς τὸ
 δεξιάς, ἐν ἴδῶν ἐπὶ δηλοῖ τὴν χεῖρα, ἔ
 οὐπω κατὰλύσατ τὸ γῆμα, ὦ ἦρηκεν.
 ὁ Φλεγύας ἴ, καῖται ἦδη. ἢ ὀπόσον μὲν
 ἐπέχῃ τὸ γῆς, ποιητῆς ἐρεῖ. κεχώρηκε δὲ
 εἰς κρόταφον αὐτῶ τὸ βραῦμα. ἔ τὸ αἰ-
 μα ὡς πρὸ ἐκ πηγῆς ἐκδίδῶ. γέγραπται
 ἴ ὦμος, ἢ σωδῆς τὸ εἶδος, οἶος σπαῖ-
 δαι μάλλον τῶ ξένους, ἢ κτείναν. τὸ ἴ
 ἔξ οὐρανῶ πῦρ, σκηπτός ἔπῃ τὴν δρυῶ
 φέρεται, συμφλέξων τὸ δένδρ (ω), οὐ
 μὴν ἔξαιρήσων γε τὸ ἐπὶ αὐτῶ μνήμην.
 τὸ δὲ χεῖρ (ω), ἐν ὦ ταῦτα, δρυός, ὦ

D παῖ, κεφαλαί ἐπ. ΑΤΛΑΣ.

Καὶ Ἀτλαντὶ ὁ Ηρακλῆς, ἔδῃ τῶ
 σαξάντος Εὐρυδέως, ἦελεσεν, ὡς τὸ οὐ-
 ρανὸν οἶσων μάλλον, ἢ ὁ Ἀτλας. τὸ μὲν
 γὰρ συγκεκυφὸτα ἐώρα, ἢ πεπεσμέ-
 νον, ἢ καίμνον ἐς γόνυ ἔττον, ἔ μικρὰ
 κατὰ λῆπόμῃα αὐτῶ τῆ ἐσαναί. αὐτὸς
 δὲ αἰ καὶ μετεωρίσαι τὸν οὐρανὸν,

ἢ σῆσαι, ἀναδέμενος εἰς μακρὸν ἔχρος
 νῆ. γὰρ μὲν δὴ φιλόπμον τῆς, οὐδαμοῦ
 ἐμφαίνε. φησὶ ὅ, σιβαλγῆν τὴν Ἀ-
 τλαντι, ἐφ' οἷς μοχθεῖ, ἔμεταχρῆν ἀν-
 τ' ἀχθοῖς αὐτῶ. ὁ δ' οὐτω π' ἀσμενος εἰ-
 ληπται ἔ Ηρακλέοις, ὡς ἐκείθεν αὐτ'
 πλιῶαι ταῦτα. γέγραπται ὅ μὲν, ἀ-
 πειρηκῶς, ὡς τῶ ὑδρῶπι συμβαλέεσθ,
 ὁπόσος δὴ ἀπ' αὐτῶ σαζοῖ, βραχίονός τ'
 ξυεῖναι βέμοντος. ὁ ὅ, ἐρεῖ τῆς ἀθλου.
 δηλοῖ ὅ τῆς ἢ τε ὀρμητ' ἔρωσῶπου, ἢ
 τὸ ῥόπαλον καταβεβλημένον, ἔαι χεῖ-
 ρες, ἀπαίτῃσαι τὸν ἀθλον. σκιας ὅ, τας
 μὲν τ' Ηρακλέοις, οὐπω δαυμάζειν
 ἀξιοῖ, εἰ ἐρῶνται τὸν ἀθλον. τὰ γὰρ τῶ
 κειμένων γήματα, καὶ οἱ ὀρδοῖ, μάλα
 δύσκιον. ἢ τὸ ἀκριβοῦν ταῦτα, ἔπω ἑ-
 φόν. αἱ ὅ τῆς Ἀτλαντος σκιαί, ἑφίας
 ἔρωσῶ. οὐτωσὶ γὰρ σιωνικόπος, συμ-
 πίπλοισί τ' ἀλλήλαις, ἔ οὐδὲν τ' ἐκκει-
 μένων ἑπιδολοσιν, ἀλλὰ φῶς ἐργά-
 ζοῖται, ἔρα τὰ κοῖλά τ', ἢ εἰσέλονται
 πῶ γαστέρα, ἢ ἔρωσῶνδύκωπος ἔ Ἀ-
 τλαντος, ὀρῶν τ' ὑ ἔρωσῶ, ἢ ἀδ. μαῖνον-
 τος, ξυεῖναι. τὰ τ' ἐν τῶ ἔρωσῶ, ὄν φέ-
 ρε, γέγραπται μὲν ἐν αἰθέρι, ὁποῖος πρὶ
 αὐτῶς ἔσηκεν. ἐστὶ ὅ ξυεῖναι ταῦρα τ',
 ὅς δὴ ἐν οὐρανῶ ταῦρος, δ' ἔρωσῶν τ', ὀ-
 ποῖαι ἐκεῖ ὀρῶνται, ἢ πνθυμάτων. γέ-
 γραπται γὰρ, τὰ μὲν, ξυὸ ἀλλήλοισ. τὰ
 δὲ, ἔξ ἀλλήλων. καὶ τοῖς μὲν, φιλία
 ἔρωσῶ ἀλλήλα. τὰ ὅ, σῶσῶν ἔοικε τὸ ἐν
 τῶ οὐρανῶ νέικος. νῦν μὲν οὐ, ἀνα-
 δήσῶς ταῦτα Ηρακλέος. μετ' ἔ πολὺ ὅ,
 ξυμβιώσῶς αὐτοῖς ἐν τῶ οὐρανῶ π-
 νων, ἢ ἔρωσῶν τὸ τ' Ηρας εἰδος.
 ἀξῆ γὰρ πῶ νεωτάτην, ἔ πρῆσῶν τῶ τῶ
 δὲ αὐτῶ γὰρ κακῆνοι νέοι.

A tollere, impositumque sibi diu sus-
 tinere animaduvertebat. Hanc tam-
 en ambitionem nusquam indicat:
 sed Atlantis se laborem dolere, par-
 temque oneris posse subire ostendit.
 Ipse vero adeo libenter Herculis pol-
 licitationem admisit, ut haec cum sus-
 tinere deprecetur. Pictus autem est
 hic quidem defatigatus, ac deficiens,
 ut & ex manante sudore colligere,
 & ex trementi brachio percipere licet.
 Hic vero certamen diligit. Hoc autem & oris appetitus,
 & deposita clava, & certamen exigentes
 manus indicant. Ceterum Herculis quidem
 umbræ nulla admiratione dignæ, si ad
 certamen inualescunt. Iacentium enim
 atque erectorum habitus facile inumbran-
 tur: & hæc adamussim effingere, nullam
 præfert sapientiam. Atlantis vero umbræ
 supra sapientiam. Sic enim confidentis,
 & inuicem concidunt, & extantium nihil
 confundunt, sed lumen præter eoncaua
 ventremque excipientia efficiunt, & pronu-
 entem Atlantem videre contingit, atque
 anhelantem sentire. Quæ vero ad cælum,
 quod ipse fert pertinent, pictum quidem
 est quale circa ipsas steterit umbras.
 Taurum autem qui in cælo est, vrsisque
 quales cernuntur cognoscere licet, necnon
 & ventos: picti sunt enim hi quidem
 inter se propinqui, hi vero seiuncti, & his
 quidem mutua amicitia: hi vero quam
 in cælo habent, contentionem seruare
 videntur. Itaque, ô Hercules, nunc
 quidem hæc humeris impones. Haud multo
 vero post in cælo bibens, Hebesque formam
 amplectens cum ipsis deges. Deorum
 enim natu minimam ac maximam duces:
 nam per illam & ipsi iuuenes.

ANTÆVS.

Puluis qualis in luctis illis, ad olei fontem, & duorum athletarum alter quidem colligans aurem: alter verò leonis pelle humerum solvens; collésque idonei & columnæ, & caux litteræ: Libya hæc, & Antæus, quem terra edidit, vt hospites violenta (puto) læderet palæstra. certanti hæc, & quos circa palæstram (vt vides) occidit, sepelienti. Herculem, qui aurea hæc mala iam cœpit: quique aduersus Hesperides decantatus est, pictura adducit, non quòd illas vicerit, sed draconem, admirationi est Hercules. & ne flexo quidem (vt aiunt) genu, in ipsa itineris anhelatione sese exuit, atque ad luctam parat oculos in cogitationem quandam, ac veluti luctæ meditationem tendens, iræque habenas adhibuit: ne ipsum à cogitatione abstrahat. Sed Antæus contemnens elatus est, vt pote qui aduersus Herculem, miserorum filij, & huiusmodi aliquid suisum contumelia corroborans dicere videatur: quòd si lucta Herculi curæ fuisset, haud secus ac pictus est, natus esset. Nam fortis, & vt arte refertus pictus est, ob pulchram corporis concinnitatem. Est & ingens, & specie supra hominem. Inest ipsi & sanguinis flos, & venæ tumidæ, vt pote quas quædam subierit ira. Antæum autem, ô puer, (vt puto) formidas, feram enim refert, latitudinémque proceritati fere parem præsert. & ceruix humeris adnexa, quorum magna pars ad ceruicem tendit. Circumactum ac veluti torno confectum æquè atque humeri: est & brachium, pe-

ΑΝΤΑΙΟΣ.

Κόνις οία ἐν πάλαις ἐκείναις, Ἰππὶ πηγῇ ἐλαίης, καὶ δυοῖν ἀθλητῶν, ὁ μὲν, Ξωδίων τὸ οἶον, ὁ δὲ, Δοτολύων λεοντῆς τὸ ὤμον, κολωνοὶ τὸ Ἰππιδάδοι, καὶ σήλαι, καὶ κοῖλα γράμματα. Λιβύη ταῦτα, ἔστιν Ἀνταῖος, ὃν γῆ δώηκε σίνεαθς ἑστὸς Ξένος, ληστρῆν οἶμα παλῆ. ἀθλουῦν τὴν αὐτὰ ταῦτα, καὶ θάπτοντι, οἷς ἀπώλλυε πρὸς αὐτὸν ὡς ὄραθς πρὸς παλαίστραν, ἀγὰ τὸν Ηρακλέα ἢ γράφῃ, χρυσῆ ταῦτα τὰ μήλα ἢ δὴ ἡρηκότα, ἔστι τὸ Ἐσπερίδων ἀδομῆθ. ἐπὶ ἐκείνας ἐλεῖν, θαῦμα ἔστι Ηρακλέους, ἀλλ' ὁ δράκων. ἔστι οὐδὲ γόνυ φασὶ κάμψας, Δοτοδύεται πρὸς τὸν Ἀνταῖον ἐν τῷ τὸ ὀδοιπορίας ἀδομαθ, τείνων ἑστὸς ὀφθαλμοῖς εἰς νοῦν πνα, καὶ οἷον διασκεψῆν τὴν πέλης. ἐμβέβληκε τὸ λυῖαν τῷ θυμῷ, μὴ ἐκφέρῃν αὐτὸν ἔστι λογισμῶν ὑπὲρ φρονῶν τὸ Ἀνταῖος, ἐπὶ ἡρίαι. δυσηνῶν δὲ τε παῖδες, τοῖς τὸν τι πρὸς τὸν Ηρακλέα εἰοκῶς λέγαν, καὶ ῥωννῆς αὐτὴ τῆ ἕβρα. εἰ τὸ καὶ πάλης τῷ Ηρακλεῖ ἐμῆσεν, καὶ ἀλλῶς ἐπέφυκει, ἢ ὡς γέγραπται. γέγραπται τὸ ἰσχυρὸς, οἷος, ἔστι τὸ πέλης ἐμπλεως, δι' ἀαρμοσίαν τὸ σώματος. εἰ δὲ δὴ ἔστι πελώριος, καὶ τὸ εἶδος ἐν ὑπὲρβολῇ αἰθεροῦ. ἐστὶν αὐτὰ καὶ αἰθῆρος αἵματος. καὶ αἱ φλέβες, οἷον ἐν ὠδίνι, θυμοῦ πνος ὑποδεδυκότος αὐτῆς ἐπὶ τὸν Ἰανταῖον, ὡς παῖ, δέδισαι οἶμα, θηεῖα γὰρ πνι εἰοικεν. ὀλίγων Δοτοδίων, ἴσος ἐστὶ τῷ μήκει, ἔστι τὸ ἄρος. καὶ ὁ αὐχλὸς ἐπέδουλαί τοῖς ὤμοις, ὡν τὸ πολὺ Ἰππὶ τὸν αὐχένα ἦκει. πεικῆσαι τὸ βραχίων, ἔστι καὶ ὤμοις σέρνα;

καὶ γαστήρ, ταυτὶ τὰ σφηρήλατα, καὶ τὸ
 μὴ ὀρθὸν τῆ κνήμης, ἀλλὰ δὴ ἄβυρον,
 ἰσχυρὸν μὲν τὸν Ανταῖον οἶδε, ξυμδεδε-
 μῆτον μὲν, καὶ ἐκ εἴσω τέχνης. ἐπὶ καὶ μέ-
 λας Ανταῖος, κεχωρηκότες αὐτῶ τῆς ἡ-
 λίας ἐς βαφίω. ταυτὶ μὲν ἀμφοῖν τὰ
 ἐς πλεῖν πάλιν. ὁρᾷς ὅτι αὐτῶν ἔπα-
 λαίοντες, μάλλον ὅτι πεπαλαικότες, καὶ
 τὸν Ηρακλέα σὺ τῶ κρατεῖν. κατὰ πα-
 λαίῃ ὅτι αὐτὸν ἀνω τῆς γῆς, ὅτι ἡ γῆ τῶ
 Ανταῖω συνεπάλασε, κυρτουμένη, καὶ
 μετοκλίσει αὐτὸν, ὅτε ἐκινεῖτο. ἄπο-
 ρθὸν οὖν ὁ Ηρακλῆς ὁ, πρὸς τὴν
 γῆ, σωεῖληφε τὸν Ανταῖον μέσον, δὴ
 κενεῶνος, ἐνταυτῇ πλῆθρα. καὶ κατὰ τὴν
 ῥῶ ὀρθῶς ἀναδέμνος, ἐπὶ τὴν καὶ τῶ
 χεῖρε ξυμβαλὼν, λαγαρᾷ τῆ, καὶ ἀσθμαίνε-
 σι τῆ γαστρί ὑποχῶν τῆ πῆχυν, κίθλι-
 βὸ τὸ πνύμα, καὶ ἄποσφάτις τὸν Αν-
 ταῖον ὁξείαις ταῖς πλῆθρα, ἵππερα-
 φήσας εἰς τὸ ἡ ῥῶ. ὁρᾷς δὲ που, τὸ μὲν,
 οἰμῶζοντα, καὶ βλέποντα ἐς πλεῖν γλεῦ,
 οὐδὲν αὐτῶ ἐσφκοδοσαν. τὸν δὲ Ηρα-
 κλέα, ἰσχυρόντα, καὶ μειδιῶντα τῶ ἔργω.
 πλεῖν κορυφίω τῆ ὄροις, μὴ ἀργῶς ἴδην,
 ἀλλ' ἐκεί ἐπὶ αὐτῆς, θεοὺς ὑπονόσ τῶ
 πην ἔχον τῆ ἀγῶνος. καὶ γὰρ τοὶ χρυσοῦ
 γέγραπται νέφος, ὑφ' ᾧ οἱ μα σκίλωδοσι. καὶ ὁ
 Ερμῆς οὐποσι, ῥῶ δὲ Ηρα-
 κλέα ἠκει σεφανώσων αὐτὸν, ἐπὶ αὐτῶ
 καλῶς ὑποκρίνεται πάλιν.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΝ ΠΥΓΜΑΙΟΙΣ.

Ἐν Λιβύῃ καθίδουλι τῶ Ηρακλεῖ,
 μὲν τῆ Ανταῖον, ἵππερα-
 φήσας εἰς τὸ ἡ ῥῶ. ὁρᾷς δὲ που, τὸ μὲν,
 οἰμῶζοντα, καὶ βλέποντα ἐς πλεῖν γλεῦ,
 οὐδὲν αὐτῶ ἐσφκοδοσαν. τὸν δὲ Ηρα-
 κλέα, ἰσχυρόντα, καὶ μειδιῶντα τῶ ἔργω.
 πλεῖν κορυφίω τῆ ὄροις, μὴ ἀργῶς ἴδην,
 ἀλλ' ἐκεί ἐπὶ αὐτῆς, θεοὺς ὑπονόσ τῶ
 πην ἔχον τῆ ἀγῶνος. καὶ γὰρ τοὶ χρυσοῦ
 γέγραπται νέφος, ὑφ' ᾧ οἱ μα σκίλωδοσι. καὶ ὁ
 Ερμῆς οὐποσι, ῥῶ δὲ Ηρα-
 κλέα ἠκει σεφανώσων αὐτὸν, ἐπὶ αὐτῶ
 καλῶς ὑποκρίνεται πάλιν.

A ctora, ac venter, hæc malleo ducta,
 & non recta tibia, sed illiberalis,
 fortem quidem Antæum norunt,
 colligatum tamen, atque artis igna-
 rum. Niger est etiam Antæus, ut
 pote à Sole infectus. Hæc quidem
 ambobus, quæ ad luctam spectant.
 Ipsos autem etiam luctantes intue-
 ris, quinimmo luctatos, Herculem-
 que in victoria: vincit autem eum
 è terra tollens, quoniam terra ip-
 sum elevans atque erigens cum mo-
 ueretur, adiuuabat. ambigens igi-
 tur Hercules, quoniam pacto ter-
 ra vteretur, medium Antæum su-
 pra ilia, vbi costæ, complectitur,
 & super femore rectè imponens:
 itémque manus connectens, anhe-
 lantique ac contracto ventri cubi-
 tum subiiciens, spiritum exprimit:
 acutisque costis ad hepar conuer-
 sis Antæum iugulat. Vides enim
 hunc quidem lugentem, ac terram
 quòd minimè succurrat inspicien-
 tem. Herculem veto potentem,
 atque opere subridentem. Montis
 verticem ne temerè suspicias: sed
 Deos inde certamen spectare arbi-
 treris. Aurea enim picta est nubes:
 sub qua (puto) habitant. & Mercu-
 rius hic ad Herculem propterea co-
 ronaturus accedit, quòd sibi in pa-
 lastra respondeat.

D HERCVLES INTER PYGMÆOS.

Herculem in Libya dormien-
 tem post Antæum superatum Py-
 gmæi inuadunt, Antæum vlcisci
 dicentes. Fratres enim esse Antæi
 nobiles quidam, non athletæ qui-
 dem, nec pares, verum terrigenæ,
 & alioqui fortes. Illis autem è terra

excuntibus, concitatur arena. Nam æquè ac formicæ terram habitant Pygmæi, forúmque reponunt. Non aliena autem, sed peculiaria, propriisque manibus culta depascuntur; nam & ferunt & metunt, Pygmæisque bigis præfunt. Securi autem in spicas uti dicuntur, quòd eas esse arbores arbitrentur. Sed, ò temeritatem, in Herculem hi, & dormientem se interfecturos asserrunt. At ne vigilantem quidem formidarent. Ipse verò in molli dormit arena, cùm in palæstra labor eum subierit. Totis autem viribus anhelitum trahit, somno affatim repletus. Ipse quoque somnus sumpta specie adstat: magni (puto) faciens quòd Herculem vicerit. latet & Antæus. Ceterùm ars Herculem quidem spirantem, ac tepidum: Antæum verò exanimum, atque aridum pingit, terræque ipsum relinquit. Pygmaeorum autem exercitus Herculem circumuallarunt: & vnà quidem hæc phalanx finistram petunt manum: hæc verò duæ cohortes in dexteram ut validiorem castra mouent, & sagittarij, ac funditorum turba pedes obsident, tibiarum magnitudinem admirantes: sed qui caput oppugnât, inter quos rex locatus est: cùm hæc corporis pars validissima videatur, ut in arcem machinas impellunt, ignem in comam, in oculos sarculum, fores ori, ac naribus admouent: ne Hercules cùm capite captus fuerit, spiret. Hæc quidem circa dormientem. Ecce autem ut erigitur, utq; in discrimine ridet, hostesq; vniuersos colligēs in leonis pellem congerit, & (ut putò) ad Eurystheū fert.

ὡς μὴ ἀναπνύσσει ὁ Ηρακλῆς, ἵππ' ἢ κεφαλῆ ἀλά. ταυπὶ μὲν πρὸς τὸν καθύδοντα. ἰδὸν δ' ἔ' ὡς ὀρδοῦσται, καὶ ὡς ἵππ' τὰ κινδυνώ γηᾶ. τοῖς δ' ἑπελεμίοις πανσυδὶ συλλεξάμενος, ἐς πλὴν λεοντίω σὺπιδείαι, ἔ' οἶμα ἰαὺ Εὐρυθεῖ Φέρφ.

A γῆς, ὑποκυμάνης ἢ ψάμμος. οἰκῶσι γὰρ οἱ Πυγμαῖοι πλὴν γλῶ, ὅσα μύρμηκες, καὶ ἀγορὰν ἀποπέδον. ἵππ' οἰκῶσι δ' ἢ ἐκ ἀλλότρια, ἀλλ' οἰκεία, καὶ αὐτοῦργα. καὶ γὰρ ἀσείροισι, καὶ θερείοισι, ἔ' Πυγμαῖω ζύγῃ ἐφ' ἑσᾶσι. λέγονται δ' ἔ' πελέκει χηῖσαδς ἵππ' τὸν ἀσαχμ, ἢ γούμμοι αὐτῶν δένδρα εἶναι. ἀλλὰ ἔ' θράσοις, ἐπὶ Ἡρακλέα οὔτοι καὶ ἀποκτείναι φασι καθύδοντα. δείσαντες δ' αὐτὸν, οὐδ' ἐρηγροῦτα. ὃ δ' ἐν ἀπαλῇ τῇ ψάμμῳ καθύδῃ, καμάτου αὐτὸν ὑποδεδυκότος ἐν τῇ πάλῃ. καὶ παντὶ τῶ σέρνω τὸ ἀδμα ἐφέλκειαι, χανδὸν ἐμπιπλάμενος ἔ' ὑπνε. αὐτὸς δ' ὁ ὑπνος, ἐφ' ἑσηκεν αὐτῷ ἐν εἶδῃ, μέγα οἶμα ποιέμενος τὸ εἶδῃ ἵππ' ἰαὺ Ἡρακλέους πλώματι. κείται δ' ὁ Ανταῖος. ἀλλ' ἢ τέχνη, τὸ μὲν Ηρακλίω ἐμπνευ χεράφῃ, καὶ θερμόν. τὸ δ' Ανταῖον, τεθνηκότα, καὶ αὐτὸν. ἔ' καταλείπει αὐτὸν τῇ γῇ. ἢ στραπὰ δ' οἱ Πυγμαῖοι, τὸν Ηρακλέα περιχρόντες, μία μὲν αὐτῇ φάλαγγς, τὴν δεξιερὰν χεῖρα βάλλοισι. δύο δ' οὔτοι λόχοι στρατεύσασιν ἵππ' πλὴν δεξιαν, ὡς μάλλον ἐρρωμένην. ἔ' τῶ πόδε πολιορκῶσι τοξόται, ἔ' σφενδονητῶν ὄχλος, ἐκπληθίμενοι τὴν κνήμῳ, ὅση οἱ δ' τῇ κεφαλῇ πρὸς μαχόμενοι, τέτακται μὲν ἐν ταῦτα, ὁ βασιλεὺς, καρτρωτάτου αὐτοῖς πύτου δοκουῦτος. ἐπάροισι δ' καὶ οἱ ἀκροπόλε μηχαναί, πῦρ ἵππ' τὴν κνήμῳ, ἵππ' τῶν ὀφθαλμοῖς, δίνελλαν. δύραμ πνέσ' ἵππ' τὸ σῶμα, καὶ τὰς τὴν ῥινὸς οἶμα πύλας, ἔ' τῶν κνήμῳ ἀλά. ταυπὶ μὲν πρὸς τὸν καθύδοντα. ἰδὸν δ' ἔ' ὡς ὀρδοῦσται, καὶ ὡς ἵππ' τὰ κινδυνώ γηᾶ. τοῖς δ' ἑπελεμίοις πανσυδὶ συλλεξάμενος, ἐς πλὴν λεοντίω σὺπιδείαι, ἔ' οἶμα ἰαὺ Εὐρυθεῖ Φέρφ.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

HERCVLES FVRENS.

Μάχεσθε, ὦ ἄνθρωποι τὸν Ηρακλέα, ἔ
 πείθεσθε. ἀλλ' οὐ τ' λοιποῦ γε παιδὸς
 δόποιοιτο, δυοῖν ἤδη κειμένων, ἔσχα-
 ζομένης τ' χάρος, ὡς καλὸν Ηρακλεῖ.
 μέγας μὲν ὑμῶν ὁ ἄθλος, καὶ μείων ἔ-
 δειν, ὧν πρὸ τ' ματίας αὐτὸς ἠθλησεν.
 ἀλλὰ δεῖσθ' ἵ μὴ δέν' ἀπεσιν ὑμῶν, Ἀρ-
 γος βλέπων, καὶ τοὺς Εὐρυθείδας δόπο-
 κτεῖναι δοκῶν. ἐγὼ ἵ ἠκουσα αὐτῶν
 Εὐεπίδῃ καὶ ἀρμα ἠγρυμένε, καὶ κέν-
 ρα εἰς τοὺς ἵππους φέροντος, καὶ πλὴν Εὐ-
 ρυθείως οἰκίδου ἀπειλουῦτος ἐπιπρῆσθαι.
 ἀπατηλὸν γάρ π' ἡ ματία, καὶ δεινὸν ἐπ' ἵ
 πρὸντων ἀγαγεῖν, εἰς τὰ μὴ πρὸντα.
 τούτοις μὲν οὐδ' ἀπόχρη ταῦτα. σοὶ δὲ
 ὄρα γίνεσθαι τ' γραφῆς. ὁ μὲν θάλα-
 μος, ἐφ' ὧν ὤρμηκε. Μέγαραι ἔχου, ἔ
 τὸν παῖδα ἐπ' ἀνατῆ, καὶ χερνίβα, καὶ οὐ-
 λαὶ ἔ χίμαι, ἔ κρατήρ, τὰ δ' Ἐρκίαι, λε-
 λακπίσαι πάντα. ἔ ὁ μὲν ταῦρος, ἐση-
 κεν ἱερεῖα δὲ προσέριπται ἰψὶ βωμῶ
 βρέφῃ ἀγνῆ, καὶ τῇ λεοντῇ. πρὸσβέ-
 βληται δ' ὁ μὲν, καὶ τ' λαίμοδ' καὶ δι-
 ἀπαλῆς ἔ τ' φάρυγος ἐκδεδράμηκεν
 οἰσός. ὁ ἵ, ἐς αὐτὸ διατέταται τὸ σέρνον.
 καὶ οἰκοὶ τ' βέλοις, μέσον δὲ κπεπαί-
 κται τῶν σπονδύλων, ὡς δὴ λα εἰς πλά-
 ραν ἐρριμένων. αἱ πρὸ αἱ ἵ ἀπῶν, διά-
 βροχοὶ, ἔ μὴ θαυμασίας, εἰ ἐδάκρυα
 π' ἔ τ' ἀ τὸ δακρύσαι. παισὶ γὰρ, χρυσῶν
 τὸ δακρυον, καὶ μικρὸν δ' ἴσως, καὶ μέ-
 γα. οἰστροῦν π' ἵ τῶν Ηρακλεῖ, πρὸ ἐκεί-
 πας ὁ τῶν ἱκετῶν δῆμος, οἱ βεκόλοι,
 ταῦρα ὑβρίζοντε, δῆσαι πρὸ ἵππεταλῶ-
 ὦν, καὶ καταχεῖν πρὸ, ἀ γῶνα ποιέμενος,

Oppugnate, ô generosi, Hercu-
 lem; & procedite: at non à reliquo
 abstinebit filio, duobus iam pro-
 stratis, atque è manu coniectanti-
 bus, quàm honestum Herculi. Ma-
 gnum quidem vestrum est certa-
 men, nec his inferius, quæ ipse an-
 te furorem subiit. Verùm nihil ve-
 reamini: à vobis abest, dum Argos
 inspicit, & Eurysthei filios occide-
 re arbitratur. Ipsum enim & cur-
 rum existimantem, & stimulos in
 equos ferentem, Eurystheique do-
 mum diripere minitantem, apud
 Euripidè audiui. Fraudulenta nam-
 que est infania, nec facile à præsen-
 tibus ad absentiam traducitur. hæc
 igitur is quidem satis. tibi verò
 tempus iam est, ut picturæ ani-
 mum adhibeas: thalamus quidem,
 in quem impetum fecit: Megæ-
 ram habet, atque etiam filium:
 canistra autem, & malluvia, & mo-
 læ falsæ, schidæque, ac crater, quæ
 Hercei Iouis sunt, calcibus disiecta
 omnia, & taurus quidem stat: ho-
 stia verò tenelli infantes aræ ac leo-
 nis pelli proiecti sunt. Vulnus au-
 tem accepit hic quidem in guttu-
 re, & per molles sagitta penetra-
 vit fauces: hæc verò ipsi infixæ est
 pectori, & sagittæ cuspis verte-
 brarum medium, ut planè in latus
 proiectarum transfuerberavit. Ipso-
 rum autem genæ madidæ: nec mi-
 raturus fueris si quid lachrymarunt*:
 pueris enim auræ lachrymæ, par-
 uæque pariter ac magnæ. Sed v-
 niuersum feruorum populus furen-
 tem circumfistit Herculem, ut bu-
 bulci petulantem taurum: quidam
 vincire insidiis parans, alius cohi-
 bere contendens, alius clamitans:

20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

hic è manibus pendet , hic sup-
plantat , at illi infiliunt. Ipse verò
eorum nihil omnino sentit, sed ad-
euntes reiicit , ac conculcat , mul-
tam quidem expuens spumam : ri-
gidum verò ac mirandum ridens ,
contentisque in ea , quæ facit, res-
piciens oculis : sed intuitus men-
tem in ea abducens , à quibus de-
cipitur. Guttur autem fremit , &
cervix repletur , ac circa ipsam tu-
mescunt venæ : per quas ad capitis
lætalia tota morbi illatio ascendit.
Diram autem, quæ hæc potuit, sæ-
penumero in scena spectasti: at hic
non utique spectabis : ipsum enim
ingressa est Herculem , & per pe-
ctus in ipso medio versatur , intus
exultans, cogitationemque pertur-
bans. Pictura vsque ad hæc. At
poëtæ obloquuntur, Herculemque
colligant , & maximè cum Prome-
theum ab ipso solutum dicant.

A κῆ κεκραγὼς ἔτφος. ὁ δὲ ἦρται τὸ χερῶν.
ὁ δὲ ὑποσκῆψι. οἱ δὲ ἐν ἀλλοτῶν. τῶ δὲ,
ἀθησις μὲν αὐτῶν ἐδεμία, ἀναρρίπτει
δὲ τὸν περσιόντας, κῆ συμπαθεῖ, πολὺ
μὲν τῆ ἀφροῦ διαπύων, μειδιῶν δὲ
βλοσυρόν, κῆ ξένον, ἔ ποῖς ὀφθαλμοῖς
ἀπενίζων ἐς αὐτὰ, ἀ δρᾶ. τὸ δὲ βλέμ-
ματος ἐννοιαὶ ἀπάγων, ἐς ἀ δὲ ξηπάτη-
ται. βρυχᾶται δὲ ἡ φάρυγξ, κῆ ὁ αὐ-
χλὸν ἐμπίπλα, ἔ ἀνοιδύσιν αἱ περὶ
B αὐτὸν φλέβες, δι' ὧν ἐς τὰ καίρια τῆς
κεφαλῆς ἀναρρεῖ πᾶσα χορηγία τὸ νό-
σου. πλεὺ ἐριννυῖ δὲ ἡ ταῦτα ἴχουσαι, ἐπὶ
μὲν σκλωπῆς, εἶδες πολλάκις. ἐν ταῦτα
δὲ, ἐπὶ ἀν' ἰδοῖς. αὐτὸν γὰρ εἰσώκισατο τὸ
Ἡρακλεῖ, κῆ διὰ τὸ σέρνε χερσὶ μέ-
σαι αὐτῶν, εἰσὼ σκιρτώσα, κῆ τὸ λογιμὸν
δολοῦσα. μέχει τούτων ἡ γραφή. ποιη-
ταὶ δὲ, περσασαροῖνοι, καὶ ξυωδύσι

Ⓜ Ηρακλῆα, καὶ ταῦτα, Ⓜ Προμηθεῖα φάσκοντες ἴσασθαι λυγύδα.

THIODAMAS.

Asper hic , & per Iouem in as-
pera tellure. Rhodus enim hæc est
insula , cuius asperrima pars Lin-
dij. Solum vuarum quidem ac fi-
cium ferax : arationi verò ac vehi-
culis ineptum , hic autem rigidus ,
atque in cruda senecta constitutus,
agricola putaretur , si Thiodaman-
tem Lindium fortè audiuisti : sed,
ὄ temeritatem , Herculi Thioda-
mas irascitur , quòd aranti sibi ad-
sistens boum alterum iugulat , at-
que epulatur huiusmodi cibo ad-
modum adsuetus. Herculi namque
apud Pindarum fortassis occurristi,
cùm sub Coronis tectum ita totum
comedit bouem , vt ne ossa qui-
dem omittenda duxerit. Ad Thio-

ΘΕΙΟΔΑΜΑΣ.

Τραχὺς ἔσται, κῆ νῆ Δί' ἐν τραχείᾳ τῇ
γῆ. Ρόδος γὰρ αὐτῆ ἡ νῆσος. ἥς τὸ τραχύ-
τατον, Λίνδιοι γῆ, σαφίδας μὲν, κῆ συ-
κα, ἀγαθὴ δουῶαι. Σφόσαι δὲ, ἐπὶ δι-
δαίμων, καὶ ἀμαξῶσαι ἀπορος. ὁ δὲ
σφυφνός, κῆ ἐν ὠμῶ τῶ γῆρα, γεωργός
νοείδω, Θεοδάμας τὸ Λίνδιον εἰ που
D ἀκούσας ἔχας. ἀλλὰ τὸ δράσις ὀργίξ
τῶ Ηρακλεῖ ὁ Θεοδάμας, ὅτι Σφρουῖπ
αὐτῶ ἴππιας, λυποσφάτις τὸ ἔτφον τῶ
βοῶν, ἔ σιτεῖται, σφόδρα ἐθας ὧν τῆ
ποιήτου σίπια. Ηρακλεῖ γὰρ που τῶ
Πινδάρῳ ἐνέτυχες, ὅποτε εἰς τὸ Κο-
ρωνῆ σέγλω ἀφικόμηνος, σιτεῖται βέν
ὄλον, ὡς μὴ δὲ τὰ ὅσα περὶ τῆ ἡγεῖα.

Θφοδάμαντι ἢ πρὸ βελιτὸν ἐπιφοι-
 τήσας, καὶ πῦρ κομισάμενος ἀγαθοὶ δὲ
 ἐμπυρβύσασι καὶ οἱ λίθοι, ἀπανδρακί-
 ζι τὸ βοῦν, ἄποπειρομένους τῆς σαρ-
 κῶν εἰ μαλακίον ἢ δὴ, ἔ μόνον ἐκ ἐλ-
 κηλῶν ὡς βραδεί τῶ πυρὶ. τὰ τὸ γε-
 φῆς οἶα, μηδὲ τὸ εἶδος ὄφρα φακέναι
 τῆς γῆς. ὅπου γὰρ ἡ καὶ μικρὸν ἐαυτῆς
 δρόσαι ὄφρα δέδωκεν ἡ γῆ, εἴοικεν, εἰ
 σωτήρι, οὐδὲ ἄπορω. ὃ ἢ Ηρακλῆς, τὸ
 μὲν ἐρρωμένον τὴ διανοίας, ἢ τὴ τὸ βῆν
 ἐχθ. τὸ ἢ ῥάθυμον αὐτῆς, τῆς τῆ Θεο-
 δάμαντος δραῖς δέδωκεν, ὅσον τὴ πα-
 ρθάν ἀνεῖσθ. ὃ γεωργὸς ἢ, λίθοις ἢ τὴ
 Ηρακλέα. ἔ ὃ ἴστος τὴ σολῆς, δώριος.
 αὐχμὸς τὴ τῆ κόμη, ἔ πείλιω περ-
 σώπω πῖνος, ἔ ἢ τῆς γῆς, καὶ βραχίων,
 οἷοις ἢ Φιλτάτη γῆ τῶν ἐαυτῆς ἀθλη-
 τῶν ἄποτελεῖ. τῆς τῆ Ηρακλέους τὸ ἐρ-
 γον. καὶ ὃ Θεοδάμας ὄντι, σεμνὸς ὄφρα
 Λινδίοις. ὄθεν βοῖς μὲν δρόσις Ηρα-
 κλεῖ θυεῖαι. κατάρχοντα ἢ ἐρρωμέ-
 νοι, ὅσα οἶμα ὃ γεωργὸς τῶ. χαίρει ἢ ὃ
 Ηρακλῆς, καὶ Λινδίοις δίδωσι κατὰ
 ερομένοις τὰ γαθαί.

ΑΒΔΗΡΟΥ ΤΑΦΑΙ.

Μὴ τὰς ἵπποις, ὡ πᾶν, τὰς τῆ Διομή-
 δους, ἄθλον ἠγάμηθα τῆ Ηρακλέους, αἶ-
 γε ἔ ἤρκεν ἢ δὴ, καὶ σωτέρι φετὰ
 ῥοπαλῶ. ἔ ἢ μὲν, κείται αὐτῶν ἢ ἢ ἀ-
 σπάρφ. πῶν ἢ, ἀναπηδᾶν ἐρεῖς. ἢ δὲ, πῆ-
 πῆ. βαρβαροὶ τῆς χίταις, καὶ ἐς ὀ-
 πλῶ λάσιοι καὶ ἄλλως, θηεῖα. Φά-
 λνα ἢ, ὡς ἀνάπλεω μὲν ἀνδροπεύων
 καὶ ὄσων εἰσιν, οἷς εἰς πῶν ἵπποδρόφιαν
 ταύτῃ, ὃ Διομήδης ἐχρήσατο. αὐτὸς
 τε ὃ ἵπποδρόφος, ὡς ἀγριώτερος ἰδεῖν ἢ

A damantem enim circa vesperam
 profectus ignemque consecutus :
 nam & lapides facile accenduntur :
 super prunis bouem assat, experiens
 nunquid iam carnes molliantur, &
 tantum non accusans ignem quod
 tardus sit. Quæ ad picturam perti-
 nent eiusmodi sunt, vt ne terræ
 quidem species despicienda sit.
 Nam vbicunque tellus paruam a-
 liquam sui partem arandam dede-
 rit; similis est (si rectè intelligo)
 non etiam sterili. At Hercules men-
 tis quidem constantiam boui ad-
 hibet : suam verò lenitatem Thio-
 damantis imprecationib. adeò præ-
 bet, vt & genam remittat & rela-
 xet. Ceterum Thiodamas lapidi-
 bus in Herculem vtitur : & indu-
 menti modus, Doricus, squalor-
 que comæ, & in facie sordes, &
 superior pars genu, & brachium,
 quales gratissima tellus suos ipsius
 athletas reddit, hoc est Herculis
 opus : & Thiodamas hic apud Lin-
 dios venerandus, vnde arator bos
 Herculi immolatur. Auspicatur au-
 tem sacra imprecantes quæcunque
 (vt puto) agricola tunc. At Her-
 cules gaudet, Lindiisque execran-
 tibus dat bona.

ABDERI EXEQVIÆ.

Diomedis equos, ὃ puer, ne Her-
 culis esse certamē arbitremur, quas
 nunc & cœpit, & claua contriuit.
 D & ipsarum quidem vna iacet : al-
 tera verò palpitat. hanc resultare
 dices, hæc cadit : iubis barbaræ,
 & ad vngulas hispidæ, & alioqui
 feræ. At præsepia quàm humanis
 membris, atque ossibus referta sunt,
 quibus Diomedes ad alendas equas
 vtebatur. Ipse quoque equarum e-
 ducator equabus ipsis visu fero-

cior apud eas cecidit. Ceterum hoc Herculi quam difficillimum fuisse certamen credendum est, cum amore: cuius iussu, ut & multa alia, hoc certamen subiit, tum operis haud exiguo labore. Abderum enim semesum ab equarum faucibus auulsum fert Hercules. Nam tenellum adhuc, atque Iphito iuniorum discerpserunt. Hoc autem ex reliquiis colligere quam facillime licet: pulchrae namque adhuc in leonis pelle iacent. Ipsarum v-
 tique causa fusae lachrymae, & si quid eas amplexatus est, aut conquerens dixit, & vultus grauitas luctuosa detur, & amatori alij aliud. Columna quoque pulcherrimo adstans tumulo, aliquem assequatur honorem. Hic autem, non ut multi, Abdero ciuitatem, ab eius nomine appellandam condit. Sed certamen in Abderi memoriam constituetur: in quo pugilatu, lucta, pancratio, reliquisq; gymnici meditationibus, praeterquam equis certabitur.

XENIA.

Lepus quidem in domuncula, retis est praeda, cruribus autem infidet, anteriores agitans pedes, aureisque arrigens, sed & toto intuetur visu: nam & post terga respicere, ob suspicionem, metumque perpetuum cupit. Qui vero aridae suspensus est quercui, ventremque fectus, ac per pedes exutus canis arguit pernicitatem, qui sub quercu sedet, quiescens: indicansque, se solum, quae iuxta leporem sunt, anates coepisse. Recense autem ipsas, decem, totidemque anseres: nihil opus est tractare: nam totum ipsorum pectus deglabratum est.

A αι ἵπποι, πρὸς αἷς πέπλωκεν. ἀλλὰ τουτονὶ τὸ ἄθλον, χαλεπώτερον χεῖρ δόκειν, ἔρωτος τὸ πρὸς πολλοῖς Ἰππιότατοντος αὐτῷ τῷ Ηρακλεῖ, μόχθος τε ἐπὶ αὐτὸν οὐ σμικρὸν ὄντος. τὸν γὰρ Ἀβδήρον ὁ Ηρακλῆς ἠμίβρωτον Φέρει, δόποσάσας τῶν ἵππων. ἐδάσαντο δὲ αὐτὸν, ἀπαλὸν ἔπ, ἔπ Ἰφίτου νέον. τουτὶ δὲ ὅτι ἔπ τοῖς λαΐνοις συμβαλέσθαι καὶ γὰρ δὴ ἔπ ἐν τῇ λεοντῇ κεῖται. τὰ μὲν δὴ δάκρυα τὰ ἐπ αὐτοῖς, ἔπ εἰ δὴ περικλυτὰ αὐτῶν, ἢ ὄλοφυρόμυθος εἶπε, καὶ τὸ βαρὺ τὸ πρὸσώπου, τῷ Ἰππὶ πένθαι δεδοσθαι. καὶ ἄλλω ἔραση, ἄλλο. ἐχέω π καὶ ἡ σῆλη γέρας, ἐφεικῆκα καὶ λαΐ σῆματι. ὅτι ἔχ ὅπρ οἱ πολλοὶ, πόλιν τε τῷ Ἀβδήρῳ δούσησιν, ἢν ἀπ αὐτῶν καλοδμυ. καὶ ἀγῶν τῷ Ἀβδήρῳ κεῖσεται. ἀγωνιεῖται δὲ ἐν αὐτῷ, πυγμῶ, καὶ παγκράτιον, καὶ πάλιν, καὶ τὰ ἐν ἀγῶνιαι πάντα, πάλιν ἵππων.

ΞΕΝΙΑ.

Ο μὲν ἐν τῷ οἰκίσκῳ λαγῶς, δικτύος δῆρα μακρῆς δὲ Ἰππὶ τὸ σκελῶν, ὑποκινῶν ἐστὶν προαίσις, καὶ ὑπεγείρων τὸ οὐδ. ἀλλὰ ἔπ βλέπει παντὶ τῷ βλέμματι. βούλειαι δὲ καὶ κατόπιν ὄραει δὲ ὑποψίαν, καὶ τὸ αἰετῶσιν. ὅτι ἐκκρεμάμυθος τὸ αὐτὸ δρυός, ἀνέρρηγῶς τὸ τὸ γαστέρα, καὶ διὰ τοῖν ποδῶν ἐκδεδυκῶς, ὠκύτητα κατηγορεῖ τὸ κινῶς. ὅς ἔπ δὲ δρυός καὶ θήλαι, διὰ ναπαύων ἑαυτὸν, καὶ δηλῶν μόνον ἠρηκέναι τὰς πλησίον τῶν λαγῶν νήπιας. δριθμεί δὲ αὐτὰς, δέκα, καὶ ἐστὶν, ὅσαι πρ αἰ νήπιαται, χλωας, οὐδὲν δεῖ βλιμαζῆν. δόποτέπλ) γὰρ αὐτῶν τὸ πρὸ τὰ σέρνα πάν,

κεί τοῖς πλωτοῖς ὄρνισι πλεονεκτούσης
 ἢ πιδυῆς. εἰ δὲ καὶ ζυμῆτας δέτοις ἀγα-
 πάς, ἢ ὀκταβλώμως, κείνοι πλησίον,
 ἐν βαθεί τῷ κανῶ. καὶ εἰ μὴ ὄψα πὶ
 χερῆς, αὐτῶν ἔχας. τὰ τε γὰρ μῦρα δρε-
 μετέχουσι, καὶ ἑσέλινε, ἔπ' τῆς μήκω-
 νος, ἢ πρὸ ὅστιν ἠδυσμα ἢ ὑπνε. εἰ δὲ ἑρα-
 πέλης ἐράς, ἴαπ' ἐς ὄψοποιούς ἀναβάλ-
 λου. σὺ δὲ, σὶ δὲ τὰ ἀπυρα. π' οὐκ οὐ ταῖ
 δρυπέτεις ἀρπάξας, ὧν ἐφ' ἑκάτερου
 κανοῦ σαρὸς ἔσται; καὶ οἶδ' ὅτι μικρὸν
 ὑστερον, καὶ ἐθ' ὁμοίαις ἐν τῷ ξη ταύταις,
 ἀλλὰ γυμναῖς ἠδὲ τῆς δρόσου; καὶ μηδὲ
 ἑραγμαίων ὑπερίδης, εἰπ' ἑομεσσίλα
 μῆδ', ἔ' Διὸς βαλάνων, αἰς ἑρέφ' ἀλό-
 ταν φυτὸν, ἐν ὅξει ἰα' ἐλύβω, καὶ ἀπό-
 πω εἰπεῖν. ἐρρέτω καὶ ἡ μῆδ', τῆς ἑ ἰχά-
 δων συνθήκης ἑρέσης παλάθης ταυ-
 τῆσι καλουμένης, καὶ εἰ π' ἀν' εἰποις, οὐ-
 πως ἠδὲ πέμμα. πρὶ ἀμπίχ' ἢ αὐτῶ
 οἰκεία, ἑρέχοντα τῇ παλάθῃ πῶ ὠ-
 ραν. οἶμαι πῶ γραφίω ἀποφέρειν τὰ
 ξενία ταυτῆ, πῶ ἑ ἀγροῦ δεσποτῆ. ὅ δ',
 λυέλαι τάχα, ἑραμνείους, ἢ θασίους
 βλέπων, ἐνὸν τῆς γλυκείας ζυγὸς ἐπὶ
 τῇ τραπέζῃ πείν. ὡς εἰ ἄσυ καπῶν, ὅλοι
 σεμφύλου, καὶ ἀεραμοσυνῆς, καὶ

A adipe natricib. auibus illic affluen-
 te: quod si fermentatos, aut octa-
 blomos diligis panes, illi haud pro-
 cul in profundo canistro, & si quid
 obsonio indiges, ipsos habes: nam
 & marathri, & apij, necnon & papa-
 ueris participes sunt, quod somni
 condimentum est. Sin autem men-
 sa cupidus, hoc est ad cocos
 differas: tu verò quæ minimè igne
 indigent, ede. Cur igitur maturos
 non arripis fructus? quorum ex v-
 troque canistro aceruus hic? Non-
 ne nosti te paulò post haud similes
 affecuturum? Sed iam rore denuda-
 tos, & ne bellaria quidem de-
 spicias, si mespila, ac Iouis glandes
 tibi curæ sunt, quas læuissima plan-
 ta in acuto, dictūque absurdo, nu-
 trit putamine. Valeat & mel, cari-
 carum præsentē massa hac, palathe
 appellata, vel si quas ita suaues di-
 xeris crustulas. Eam autem propria
 amplectuntur folia, plathe pulchri-
 tudinem præstantia. Puto picturam
 agri domino xenia hæc referre:
 ipse verò fortè lauat, Pramnèa si-
 ue Thasia spectans vina, cùm dul-
 ce mustum ad mensam bibere li-
 ceat. ut ad urbem descendens vi-
 naceas, atque apragmosynen* oleat,
 atque in ciues eructat.

* otium
 atque in-
 curiam.

καὶ τῶν ἄσυτελέων ἐρβύροιο.

ΑΘΗΝΑΣ ΓΟΝΑΙ.

Οἱ μὴ ἐκπληθόμενοι θεοὶ, καὶ θεαί,
 ἑραφρημύρον αὐτοῖς, μηδὲ νύμφαις
 ἀπειναῖ τὰ οὐρανῶ, ἑρεῖναι δὲ αὐτοῖς
 ποταμοῖς, ὧν γίγονται φεῖθιοι δὲ ἑ
 Αθιῶαν, δέπ' τῆς ἑ Διὸς κεφαλῆς ἐν
 ὄπλοις κίρα γείσαν, Ηφαίστου μηχαν-
 ναῖς ὡς* ὁ πέλεκυς. πῶ δὲ ὕλην ἑ πα-
 νοπλίας, καὶ δὲ συμβάλοι πς. ὅσα γὰρ

MINERVÆ ORTVS.

D Obstupescētes Dij, ac Deæ, cùm
 ipsis prædictum sit, ut ne nymphæ
 quidem à cælo abessent: sed cùm
 ipsis fluminibus vnde oriuntur a-
 dessent, Palladem armatam nuper
 è Iouis capite Vulcani machinis e-
 rumpentem horrent. quàm pul-
 chra securis. Nullus autem armo-
 rum materiã coniiciet: varios enim
 ac mul-

ac multiplices suo splendore caelestis arcus imitantur colores. & Vulcanum quo nam pacto Deam pelliceat ambigere videtur. Sibi namque propterea esca, interiit, quod cum ipsa genita sint arma. Iupiter autem cum voluptate anhelat, ut maximæ utilitatis causa, magnum subierint certamē: Filiamque partu exultans contemplatur: nec molestiæ quippiam ex hac re Iunoni: sed haud secus ac si genita esset, gaudet. & iam populi duo è duabus arcibus, Athenienses, ac Rhodij terra marique Mineruæ sacra faciunt. & homines terrigenæ: hi quidem citra ignem, atque imperfecta: Atheniensis vero populus igne adhibito ac sacrorum nidore. Pictus est autem fumus ut odoratus, & cum nidore ascendens. Quare ad sapientiores, ritęque sacrificantes, Dea profecta est. Rhodiis autem cælitus aurum defluxisse dicitur, domosque atque angiportus adimplesse, nubem Ioue in ipsos frangente: quod & ipsi Mineruam nouerint. Plutus quoque dæmon arci præest: pictus autem est, volucris quidem, ut è nubibus: aureus vero à materia, in qua apparuit. pictus est & oculatus: ad eos enim ex prouidentia accessit.

TELÆ.

Postquam Penelopes telam cantu celebras, optimæ occurrens picturæ, & tibi quæ ad telam pertinent cuncta habere videtur, staminibusque satis intenta est, & sub licis flores iacent. & radius tantum non resonat, ipsaque Penelope lachrymas fundit, quibus Homerus niuem liquefacit, & quæ texuit

A Ἰεῖδος χρώματι, ὄραλλα πούσης
 εἰς ἄλλοτε ἄλλο φῶς, ποσαῦτα κῆ τῆ
 ὄπλων. καὶ ὁ Ἡφαιστος ἄπορεῖν εἰσπεν,
 ὅτω ποτε πλεῖστον προσαγάγη. προ-
 σανάλωται γὰρ αὐτῶ τὸ δέλεαρ, ὑπὸ ἔ-
 τα ὄπλα σκεκφυῶσιν οἱ. ὁ Ζεὺς ἔ, ἀδ-
 μαίνε σκεῖ ἠδονῆ, καὶ δάπερ οἱ μέγαν ἐπὶ
 μέγαλω καρπῶ διαπονήσαντες ἄθλον.
 κῆ πλεῖστα παῖδα ἔξισορεῖ, φρονῶν τῶ τό-
 κω. Ἐ οὐδὲ τῆ Ἡρας ἢ δένον ἐν ταῦτα.
 B γέγηθε ἔ, ὡς δὴ εἰ κῆ αὐτῆς ἐχέμετο, καὶ
 θυοισιν ἠδὴ τῆ Αθηνῶ δῆμοι δύο ἐπὶ
 δυοῖν ἀκροπόλεων, Αθηνῶσιν, καὶ Ρό-
 διοῖν, κῆ δαλάτη. Ἐ ἀνδρῶποι γηγε-
 νεῖς. οἱ μὲν, ἀπυραῖα, κῆ ἀτελή. ὁ δὲ
 Αθῆνησι δῆμος, πῦρ κίεῖ, κῆ κίεσαι ἰε-
 ρῶν. ὁ καπνὸς ἔ, οἱ δὴ ὠδης γέγραπται,
 Ἐ μὲν τῆ κίεσης ἀναρρέων. ὁ δὲν ὡς πα-
 C ρά ὁ φωτέροις ἀφίκετο ἢ θεός, κῆ θυ-
 σαντας δὲ. Ροδιοῖς ἔ λέγειται χρυσὸς ἔξ
 ἔραν ἔ ῥῶσαι, Ἐ διαπλήσαι σφῶν τὰς
 οἰκίας. καὶ ἔ τῶ σενωποῖς, νεφέλιον εἰς
 αὐτῶν ῥήξαντος τῆ Διός, ὅτι κακῆνοι τῆ
 Αθηνῶς ἔξωσαν. ἐφῆσθη τῆ ἀκρο-
 πόλε κῆ ὁ δαίμων ὁ πλεῖστος. γέγραπται
 ἔ, πῆλωος μὲν, ὡς ἐκ νεφῶν, χρυσοῖς ἔ
 ἄπο τῆ ὕλης, ἐν ἢ ἐφάνη. γέγραπται καὶ
 βλέπων ἐκ παρονοίας γὰρ αὐτοῖς ἀ-
 D φίκετο.

ΙΣΤΟΙ.

Ἐπεὶ τῆ τῆ Πηνελόπης ἰσὸν ἀδῆς, ἐν-
 τετυχηκῶς ἀγαθῆ γραφῆ, Ἐ δοκεῖ ὅτι
 πάντα ἰσοδ' ἔχον, σῆμοσι τῆ ἰκανῶς ἐν τε-
 ταται, Ἐ ἀνδρα κείται ὑπὸ τῆ μίτων, Ἐ
 μόνον οὐχ ὑποφδέπεται ἢ κερκίς, αὐ-
 τῆ τε ἢ Πηνελόπη, κλαίει δακρυοῖς, οἷς
 πλεῖστον χόνα τῆκει Ομηρος, Ἐ ἀναλύει ἔ
 Ζ Ζ Ζ.

διύφηνεν. ὄρα ἔπειτ' ἀράχην ὑφαί-
 νουσαν ἐκ γάτων, εἰ μὴ ὄρου φαίνε
 καὶ πλεῖν Γλυελόπην, ἔστι δὲ Σήρας ἐπι-
 ῶν τὰ ὑπερλεπία, καὶ μόλις ὄρατά. οἰ-
 κίας μὲν οὐκ ἔστι πρῶτον, πρῶτον
 λαία ταῦτα. φήσας αὐτὴν χερσὶν δε-
 σποτῆρ. αὐτὴ δὲ ἔρημος εἴσω παρα-
 φαίνεταί. καὶ οὐδὲ οἱ κίονες αὐτὴν ἐπι-
 ἐρείδουσιν ὑπὸ τῆς σπιζάνης, ἔστι καταρ-
 ρέειν. ἀλλ' ἐστὶν οἰκητὸς ἀράχνης μόναις.
 Φιλεῖ γὰρ τὸ ζῶον ἐν ἡσυχίᾳ διαπλέ-
 κειν. ὄρα καὶ τὰ μηρύματα. τὰς ἀνα-
 πύσας τὸ νῆμα, καθίσταν ἐς τοῦδα-
 φος. δεικνύει δὲ αὐτὰς ὁ ζωγράφος, κα-
 πῆσας δὲ αὐτῶν, καὶ ἀναρριχωμένας, ἀ-
 ερσιποτήτους καὶ τῆς Ἡσιόδου, καὶ μηγετώ-
 σαις πέτεσθαι. ἔστι οἰκίας δὲ προσυφαίνουσι
 τὰς γωνίας. τὰς μὲν, ὑψείας. τὰς δὲ,
 κοίλας. τούτων αἱ μὲν ὑψείας χερσὶν
 δεξιῶν, τὰς δὲ κοίλας ὑφαίνουσι, ἀ-
 γαθὸν ἔστι χιμῆρος. καλὰ μὲν οὐδὲ
 ταῦτα τὰ ζωγράφου. τὸ γὰρ οὕτω γλί-
 φως ἀράχην τὴν αὐτὴν διαπονήσασθαι,
 καὶ δεῖξαι καὶ πλεῖν φύσιν, καὶ τὸ ἔρειον
 αὐτῆς ὑπομόχθηρον γράψαι, ἔστι ἀγχιον,
 ἀγαθὸν δὲ δημοκρεῶν, καὶ δεικνύει πλεῖν ἀλή-
 θειαν. ὅστις ἡμῖν καὶ τὰ λεπτά διύφηνεν.
 ἰδοὺ τετράγωνος μὲν αὐτῆς μήκειος
 πρὸς ἐβλήται τὰς γωνίας, οἷον πείσμα
 ἔστι ἰσοῦ. πρὸς ἐβλήται δὲ τῆς μυρίθου λε-
 πτὸς ἰσὸς, πολλοὺς ἀποτετορνυμένους
 ἔστι κύκλους. βρόχοι δὲ ἐκτενεῖς ἀπὸ τῆς
 πρῶτου κύκλου μέγιστοι τῶν μικροτά-
 του διαπλέκονται, διαλείποντες ἀλλή-
 λων, ὅσον ἔστι κύκλοι. αἱ δὲ ἔρειτοι, δὲ
 αὐτῶν βαδίζουσι, τείνουσιν ἔστι κεχλασμένοις ἔστι μίτων. ἀλλὰ καὶ μισθὸν ἀρ-
 νων δὲ ὑφαίνου, καὶ σιτουῶνται τὰς μήσας, ἔστι τῶν ἰσοῦς ἐμπλακῶσιν. ὅθεν οὐδὲ

A soluit. Vide & Arachnen ex proxi-
 mo texentem, si non & Penelo-
 pen, & Seres texendo superat, qui
 tenuissima, nec spectatu facilia con-
 textunt. Infelicis autem domus ve-
 stibula hæc. Dominis ipsam orbam
 dices. At aula intus deserta ac de-
 stituta videtur: & ne clumnæ qui-
 dem amplius ipsam firmant, ac su-
 stinent, quòd & concidat, ac dif-
 fluat; sed solis est habitanda ara-
 neis: solet enim animal silentio,
 ac solitudine contexere. Aspice &
 B fila: hoc expuentes stamen in pa-
 uimentum descenderunt. ipsos au-
 tem per illud descendentes, atque
 reciproco meatu ascendentes, per
 aërem volantes, iuxta Hesiodum,
 ac volare meditantes, pictor osten-
 dit. & angulis adtexunt domos:
 has quidem latas, has vero conca-
 uas; in latis æstatem agunt, in ca-
 uis hyemant. Pulchra igitur & hæc
 pictoris opera: nam & araneum
 C ipsum sic tenuiter elaborasse, ac
 iuxta naturam indicasse, ipsiusque
 filum laboriosum ac difficile pin-
 xisse, artificis est prudentis, atque
 adamussim vera referentis. hic au-
 tem nobis tenuissima quoque con-
 textuit. Ecce quadrangularis funis
 ab ipso est angulis circumiectus, ut
 mali rudens. Tenuis autem funi-
 culo adplicata est tela, quàm pluri-
 mos exprimens orbes, quorum à
 primo ad minimum extensi con-
 D textuntur laquei, æquè atque orbes
 inter se distantes: per quos qui in
 perficiendo adiuuant opere, dis-
 currentes remissa intendunt stami-
 na. Verùm & texendi mercedem
 assequuntur muscas, si quæ telis im-
 plicentur capientes. Vnde ne præ-

dam quidem ipsorum præterit, ac neglexit pictor: hæc enim pede, illa suprema tenetur penna; ista à capite deuoratur. Palpitant autem atque agitantur, effugere nitentes: ipsam tamen nec confundunt, nec dissoluunt telam.

ANTIGONE.

Athenienses pro cadauerib. bellum suscipientes, Tydeum quidem, ac Capaneum, & si quis Hippomedon, & Parthenoræus, hinc sepelient: Polynicem verò Oedipi filium Antigone soror noctu extra muros progressa sepelit: contra edictum, ne quispiam eum sepeliret: néve humo, quam in seruitutem redigere conabatur, mandaret. Quæ autem in campo sunt, defuncti super defunctis, & equi, vt ceciderunt, & arma vt viris excidère; & hoc cruore constans cœnum, quo Enyo oblectari ferunt. At sub mœnibus aliorum quidem ducum corpora magna sunt, ac supra hominem: Capaneus verò gigantei assimilatur. Iuxta namq; magnitudinem Iouis fulmine petitus comburitur. Polynicem autem illorum instar magnum sustulit Antigone, & ad Eteoclis sepulchrum sepelit; fratres in reliquum reconciliare arbitrata. Quid dicemus, ô puer, de picturæ sapientia? Luna enim lucem mittit nondum oculis fidam. Stupore autem referta puella lugere appetit, validis fratrem amplectens lacertis: luctuina tamen, custodum fortè aures formidans, comprimit: circumspicereque omnia cupiens; fratrem tamen genu in terram flectens in-

χει. κρατεί δὲ ὁμῶς ἔθρην, δεδουκῆά που τὰ τῆς φυλάκων ὦτα, πρὶα θρῆν
 τὴ βυλομυθὴ πάντα, τὰ περίξ· ὁμῶς ἐς τὸ ἀδύφον βλέπει, τὸ γόνυ ἐς πτω γλῶ

A πτω θήραν αὐτῶν, πρὸ δὲ ἤλθεν ὁ ζω-
 γραφός. ἢ μὲν γὰρ ἔχειαι τῆς ποδός· ἢ
 δὲ, ἀκροῦ τῆς πτεροδ· ἢ δὲ, ἐπιείαι τῆς
 κεφαλῆς. ἀσπύροισι δὲ πειρώμεναι
 διαφυγεῖν, ὁμῶς ταράττοισιν, οὐδὲ
 διαλύοισι ὦ ἴσον.

ANTIGONH.

Τοῖς μὲν ἀμφὶ Τυδέα, καὶ Καπα-
 νέα, καὶ εἰ δὴ πρὸς Ἰππομέδων, καὶ Παρθε-
 νοπαῖος, ἐν ταῦτα Ἀθηναῖοι θάψουσιν,
 ἀγῶνα θράμμοι τὸν ὑπὲρ τῶν σωμάτων.
 Πολυμείκω δὲ τὸ Οἰδίποδος, Ἀνηρό-
 νη ἢ ἀδελφῆ θάψῃ, νύκτωρ ἐκφοιτή-
 σασα τῶν τείχεσσι. καὶ τοὶ κεκρυμμένοι
 ἐπὶ αὐτῶν, μὴ θάψῃν αὐτὸν, μηδὲ ἐνοῦν
 τῆ γῆ, ἡὲ ἐδουλοῦτο. τὰ μὲν δὲ ἐν τῶν
 πεδίων, νεκροὶ Ἰππὶ νεκροῖς, ἔῃπτοι ὡς
 ἔπεσον, ἔῃ τὰ ὄπλα, ὡς ἀπερρύη τῆς ἀν-
 δρῶν, λυθρὰ τε ἔποσι πηλὸς, ὧ φασὶ τῶν
 Εὐνώ χαιρῶν. ὑπὸ δὲ τῶν τείχεσσι, τὰ μὲν
 τῶν ἄλλων λοχαγῶν σώματα, μεγάλοι
 τε εἰσι, καὶ ὑπὲρ βεβηκότες ἀνθρώπων.
 Καπανεὺς δὲ, γίγαντι εἴκασται. πρὸς γὰρ
 τῶν μεγάλῃ, βέβηται ὑπὸ τῆς Διός, καὶ
 Ἰππὶ φεία. τὸν Πολυμείκω δὲ ἢ Ἀν-
 ηρόνη, μέγαν καὶ κατ' ἐκείνοισι ὄντα, καὶ
 ἀνήρηται τὸν νεκρὸν, καὶ θάψῃ πρὸς τῶν
 τῶν Ετεοκλέοισι σήματι, διαλλάτῃν ἢ ἔ-
 μνήσῃ τῶν ἀδελφῶν, ὡς λοιπὸν ὄσσι. πῆ
 φήσομεν ὧ παῖ, τῶν ὀφείων τῶν γραφῆς;
 σελεύνη μὲν γὰρ πρὸς ἀλλῆ φῶς, οὐ-
 πω πρὸν ὀφθαλμοῖς. μεσῆ δὲ ἐκπλή-
 ξεως ἢ κόρη, θρηνεῖν ὠρμηκε, πρὶβάλλ-
 λουσα τὸ ἀδελφὸν ἐρρωμένοις τοῖς πῆ-

καμπύλα. τὸ δὲ τῆς ροίας ἔργος, αὐτο-
φυές, ὧ παῖ. λέγεται γὰρ δὴ κηπύσαι
αὐτὸ Ερινύας ἐπὶ τῷ τάφῳ. καὶ τῆ
καρποδ' ἀπάσης, αἶμα κηδίδιαι νυῦ
ἐπ. θαῦμα καὶ τὸ πῦρ τὸ ἐπὶ τοῖς ἐνα-
ρίσμασιν· οὐ γὰρ ξυμβάλλει ἑαυτῷ, οὐ-
δὲ ξυκεραυνύει πλὴν φλόγα. τὸ ἐν τῷ
θεν δὲ, ἄλλω καὶ ἄλλω τρέπεται,
καὶ τὸ ἀμικτὸν δηλοῖ τῆ τάφῳ.

ΕΥΑΔΝΗ.

Ἡ πυρὰ, ἢ τὰ ἐς αὐτὴν ἐσφαγμέ-
να, καὶ ὁ δόποκείμηρος ἐπὶ τῇ πυρᾷ, μεί-
ζων ἢ ἀνδροπού δοξα νεκρὸς, ἢ γυνή
τε, ἢ σφοδρὸν οὕτω πῆδημα ἐς τὸ πῦρ
αἴρσασα, ἐπὶ τοιοῖς δε, ὧ παῖ, γέγραπται.
τὸν Καπανεῖα οἱ περὶ σὴκοντες θάπτισιν
ἐν τῷ Ἀργῆ. ἀπέθανε ἢ δ' ἔρα ὑπὸ τῆ
Διὸς ἐκ Θήβαις, ἐπιβελικῶς ἤδη τῆ
τείχους. ποιητῶν γὰρ που ἠκούσας, ὡς
κομπάσας π' ἐς τὴ Δία, κεραυνῶ ἐβλή-
θη. ἢ πρὶν ἐς τὴ γῆν πεσεῖν, ἀπέθανεν.
ὅτε δὴ, καὶ οἱ λοχαγοὶ, καὶ οἱ λοιποὶ ἐπὶ
τῇ Καδμείᾳ ἐπέσον, νικησάντων Ἀθη-
ναίων ταφίῳ σφᾶς, περὶ κείλαι οἱ
Καπανεῖς, τὰ μὲν ἄλλα ἔχων, ὡς πρὸ
Τυδεῖς, καὶ Ἰππομέδων, ἢ οἱ λοιποί.
τὰ π' ἢ ὑπὸ πάντας λοχαγοὶ τ' ἢ βα-
σιλέας. Εὐάδνη γὰρ δὴ ἢ γυνή, δόποτα-
νεῖν ἐπ' αὐτῷ ὠρμηκεν, ἢ ἔξ Ἰφρος π' ἐπὶ
πλὴν δέριω ἔλκυσσα, οὐτε βρόχου πνὸς
ἑαυτῷ ἀπὸ τῶν σα, οἷα ἢ ἀπάσαντο γυ-
ναῖκες ἐπ' ἀνδράσιν· ἀλλ' ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ
ἴεσαι, οὐπω τ' ἀνδρα ἔχον ἢ γυνή, εἰ
μὴ καὶ αὐτὴν ἔχοι. τὸ μὲν δὴ ἐν τῷ τάφῳ
τῷ Καπανεῖ, τοῖσιν. ἢ ἢ γυνή, καὶ ἀ-
πὸ οἱ ἐς τὰ ἱερά σεφάμοις τε, καὶ χρυσὸν ἔξασκόντες, ὡς Φαιδρὰ θυοῖτο, καὶ ἐς

A tuerur. Punicæ autem germen spon-
te natum, ô puer. nam id in tu-
mulo Diras posuisse ferunt. quod
si fructum decerpseris, sanguis ad-
huc funditur, ignis quoque, qui
dum iusta celebratur, accenditur,
admirationem affert: neque enim
sibi ipsi conuenit, flammam ve
miscet, sed in diuersa conuertitur,
tumulique diffidium indicat.

EVADNE.

B

Pyra, & quæ ad ipsam iugulata
sunt, & quod in ipsa iacet, maius
quàm vt hominis videatur cada-
uer, mulierque sic vehementem in
ignem saltum tollens, huiuscemo-
di de causâ, ô puer, picta sunt.
Capaneum Argis cognati sepeliunt.
A Ioue autem Thebis interfectus
est, cum iam murum ascendisset.
C Audisti enim à poetis ipsum pro-
pterea fulmine ictum, quod inso-
lenter in Iouem obloqueretur: &
priusquam in terram caderet, pe-
riisse. Postquam duces, ac reliqui
in Cadmea ceciderunt, cum Athe-
nienfes vt sepeliatur euicerint, pro-
positus est Capaneus, alia quidem
habens, quæ Tydeus, Hippome-
donque ac reliqui: hoc verò vnum
præter omnes, ducésque ac reges.
Euadne namque vxor super ipso
mori destinavit: neque ensẽ gut-
turi adfigens, nec laqueo se suspen-
dens, qualia virorum causa vxo-
res admiserunt: sed in ipsum ten-
dit ignem, nondum virum habere
arbitrata, nisi & ipsam habeat. Ta-
le est igitur, quod Capanei sepul-
chro additum est. Vxor autem vt
qui ad sacra coronas, aurumque e-
laborant, quo præclara, Diis que

grata sacrificent : sic seipsam exor-
nans , nec miserabile intuens in
ignem salit , vocans (vt putō) vi-
rum. Est enim clamitanti similis.
Videtur autem mihi caput etiam
pro Capaneo fulmini potuisse sub-
iicere. At cupidines , sui ipsorum o-
pus facientes pyram faculis accen-
dunt , nec ignem polluere ferunt ,
verum suauiore , ac puriore vti ,
cum pulchrè amore vsos , eò sepe-
liant.

THEMISTOCLES.

Græcus inter Barbaros , vir non
inter perditos , ac deliciis deditos :
Attica indutus veste , dicit (vt pu-
to) sapienter aliquid , ipsos mo-
nens , atque à deliciis abducens.
Medi hæc , ac media Babylon , &
insigne regium , aurea in pelta a-
quila : & rex ipse in folio aureo
maculis vt pavo distinctus. Pictor
minimè laudari experit , si tiaram
capitis ornamentum bellè imitatus
est : vel Calasirim lineam vestem ,
aut candyn , siue ferarum prodigio-
sas formas , qualia variant ac di-
stingunt Barbari. Sed ob aurum
laudem assequatur , quod ita pin-
xit , vt animum oblectet : & in quod
coactum , & transformatum est ,
seruet : & per Iouem ob Eunuchor-
um speciem : & quod aula sit au-
rea : nam æquè ac si exædificata
esset , picta est. Thus præterea &
myrrham sentimus : æris enim sim-
plicitatem ac libertatem sic Barba-
ri corrumpunt. hastiferi ac satelli-
tes de Græco inuicem differant :
obstupescences , ipsùmque ob res ab
eo gestas admirantes. Audis enim
(putō) Themistoclem Neoclis fi-

A χερὶν τοῖς θεοῖς, οὕτως ἐαυτὴν σείλαι-
σαι, καὶ εἰς ἐλεεινὸν βλέπουσα, πηδᾶ ἐς
τὸ πῦρ, καλοῦσα οἶμαι τὸν ἄνδρα· καὶ γὰρ
βοῶσα εἴκει. δοκεῖ δ' ἂν μοι καὶ ἡ κε-
φαλὴ ὑποχρῆν τῷ σηπιδί ὑπὲρ τῆς
Καπανεῆος. οἱ ἔρωτες ἐαυτῶν οἱ ποτ-
οῦργοι τὸ ἔργον, πλεῖν πυρᾶν ἀπὸ τῶν
λαμπάδων ἀπλοῖσι. καὶ τὸ πῦρ οὐ φα-
σι χραίνην, ἀλλ' ἠδονί τε, καὶ καταρω-
B ρῶ χρησασθαι, δαΐφαντας αὐτῶν τοῦ κα-
λῶς χρησαμένοις τῷ ἔργῳ.

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ.

Ἐλλῆν ἐν βαρβάροις, ἀνὴρ ἐν ἄν-
δράσιν ἀπολωλός, ἔξυφώσιν, Ἀπτι-
κῶς μάλα ἔχων ἔπειθωνος, ἀγροβύβη
βυφὸν οἶμαι π, μεταποιῶν αὐτοῦ, ἔ-
μθισας τῆς ἀρῆπιδαι. Μηδοῖ ταῦτα,
καὶ Βαβυλων μέσση καὶ τὸ σημεῖον
τὸ βασιλῆον, ὁ χρυσοῦς ἐπὶ τῆς πέλ-
της ἀετός· καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἐπὶ
C χρυσοῦ θρόνου σικτός, οἷ ταῶς ἐκ ἀξιοῖ
ἐπαυνεῖσθαι ὁ ζωγράφος, εἰ πᾶσαι κα-
λῶς μεμίμηται, καὶ καλαῖσιεν, ἢ
καὶ δεινῶν, ἢ θηρίων ἡρατώδης μορφᾶς,
οἷα ποικίλλοισι βαρβάροι. ἀλλ' ἐπαυ-
νεῖσθαι μὲν ἐπὶ τῷ χρυσῷ, γραφῶν
αὐτοῦ, ὡς πτόρεον, καὶ σῶζοντα, ὁ ἡ-
νάγκασται. καὶ νῆ Δία ἐπὶ τῷ τῶν δὴ-
νούχων εἶδει. καὶ ἡ αὐλή, χρυσοῦ ἔστω
D δοκεῖ γὰρ μηδὲ ζωγράφου γέγραπται
γὰρ, οἷα ὠκοδομησθαι. λιβανωτῆς τε,
καὶ σμύρνης αἰθανομῆθα. τὰς γὰρ τ' ἀέ-
ρων ἐλαδιδεῖας, οὕτω παραφθί-
ροισιν ὁ βαρβάροι. καὶ δρυφόρος
ἄλλως ἄλλω διαλεγέσθαι τῶν ἔξ Ἑλ-
λιωος, σὺ πληθὸν μοῖροι αὐτῶν καὶ δὴ π-

να σῶσειν μεγάλων αὐτῶν ἔργων. Θεμιστοκλέα γὰρ οἶμαι ἀκέρως τ' ἔξ Νεοκλέους,

Αθλήθηεν ἐς Βαβυλῶνα ἦκειν, μὴ τὴν
 Σαλαμίνα πλεῖν θείαν, ἀπορῆντα ὅποι
 σωθήσεται ποτε τῆς Ἑλλάδος, καὶ διαλέ-
 γεας βασιλεῖ, πρὸ ὧν στρατηγῶντος
 αὐτῷ, ὁ Ξέρξης ὠνάτο. καὶ πλήθεις ἡ αὐ-
 τὸν οὐδὲν τῶν Μηδικῶν, ἀλλὰ τεδάρση-
 κεν, οἷον καθεστὼς ἐπὶ τῆς λίθου. καὶ ἡ Φω-
 νη, ἐκὶ δὲ τῆς ἡμετέρας τῆς ἰσθμῶν, μηδὲ
 ζων ὁ Θεμισοκλῆς. ἔξεπὸνθε γὰρ οἰεῖ
 τῷ. εἰδὲ ἀπισεῖς, ὅρα σὺ ἀκούοντας, ὡς
 διζύνετον ἐπισημαῖνοισι τοῖς ὀμμασιν
 ὅρα τὸν Θεμισοκλέα, τὸ μὲν τῆς προ-
 σώπου σάσιν, ὡς ἀπλήσιον τοῖς λέξασιν,
 πεπληθυμένον ἢ πλεῖν τῶν ὀφθαλμῶν
 εἴνοιαν ὑπὸ τῆς λέξαν ὡς μετέμαθεν.

ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ.

Ὁ μὲν χώρος, Ἀρκαδία. τὸ κάλλι-
 στον Ἀρκαδίας, καὶ ὡς μάλισσα ὁ Ζεὺς
 χαίρει, Ὀλυμπίαν αὐτὸ ὀνομάζομεν.
 ἀθλον ἢ οὐ πῶ παλῆς, οὐδὲ τῆς παλαίης
 ἔρωσ, ἀλλ' ἔσται. Παλαίετρα γὰρ ἡ Ἑρμῆς,
 ἠβήσασα νῦν ἐν Ἀρκαδίᾳ, πάλιν δι-
 ρηκε καὶ ἡ γῆ χαίρει πῶς ἐπὶ τῷ διρή-
 ματι, ἐπὶ τῷ σίδηρος μὲν πολεμιστήριος,
 εἰσπονδὸς ἀποκείσε τῶν ἀνθρώπων
 σάδια ἢ ἡδὲω στρατοπέδων δόξαι καὶ ἀ-
 γωνιουῶνται γυμνοί. τὰ μὲν δὲ παλαί-
 σματα, παιδία. ταῦτα γὰρ ἀγέροχα
 σκιρτᾷ πρὶ πλεῖν παλαίετραν, ἄλλο ἐπὶ
 ἄλλω ἐς αὐτὴν λογίζοντα. εἴη δὲ ἀν γυ-
 μῆ. φησὶ γὰρ ὑπὸ ἀνδρίας ἡ κόρη, μήτ'
 ἀν γῆμασ' τῶν εἰσῶσα, μήτ' ἀν τεκεῖν.
 διαπέφυκε ἢ ἐπὶ ἀλλήλων τὰ παλαί-
 σματα. κράτιστον γὰρ τὸ ξυνημμένον τῆ
 πάλη. τὸ ἢ εἶδος τῆς Παλαίετρας, εἰ μὲν
 ἐφήβῳ εἰκάζοιτο, κόρη ἔσται· εἰ ἢ εἰς κό-
 ρῳ λαμβάνοιτο, ἐφήβος δόξαι. κόρη

A lium, post diuina Salamina : ubi-
 nam in tota Græcia feruaretur am-
 bigentem : Athenis Babylona ve-
 nisse, regique disseruisse, quid uti-
 litatis ipso exercitum ducente Xer-
 xes affecutus sit. Medorum autem
 nihil ipsum percellit : verum ut
 in lapide stans confidit. & vox
 haud quaquam nostras, Persarum
 more loquente Themistocle : id e-
 nim illic elaborauit. quod si mini-
 mē credis, aspice ut audientes fa-
 cilem oculis significant intelligen-
 tiam : aspice & Themistoclem oris
 quidem habitu dicentibus similem :
 oculorū verò cogitatione errabun-
 dum, quod aliena nupérque per-
 cepta loquatur lingua.

PALÆSTRA.

Locus quidem, Arcadia : & Ar-
 cadia optimum, quo maximè gau-
 det Iupiter, Olympiam ipsum ap-
 pellamus. Nondum autem luctæ
 C præmium, nec luctandi amor, sed
 erit. Palæstra namque Mercurij fi-
 lia nunc in Arcadia luctam adin-
 uenit : & tellus inuento gaudet :
 quandoquidē bellicum quidem fer-
 rum conciliatum hominibus con-
 detur : stadia verò castris suauio-
 ra videbuntur, nudique certabunt.
 Certamina quidem, pueruli : hi e-
 nim elati circa Palæstram exultant,
 alius post alium in ipsam reflexi ;
 essent utique terrigenæ : nam puel-
 la præ fortitudine, nec cuiquam
 sponte nubere, nec parere asserit.
 Sunt autem inter se certamina
 natura distincta. Optimum enim
 quod luctæ connexum est. At Pa-
 læstræ forma, si ephēbo assimile-
 tur, puella erit : sin puella, ephē-
 bus videbitur. Nam & coma non

quanta contematur, & aspectus, v-
trique conueniens sexui. & super-
cilium, quod tam amantes, quam
luctantes negligat: ait enim ad v-
tramque gentem valere; & mam-
mas ne luctantem quidem quem-
piam tangere: tantum sibi inesse
artis. & ipsæ mammæ, vt in ado-
lescentulo molli, paululum extare
videntur. Fœmineum præterea ni-
hil laudat. Vnde ne vlnis quidem
candidis esse cupit, nec Dryadas
laudare videtur, quod se ipsas in
vmbri dealbent: sed vt quæ ca-
uam Arcadiam habitat, à Sole co-
lorem petit: is verò vt florem ali-
quem eum inducit, purpuream-
que mediocri Ide reddit puellam,
quod autem puella sedeat summam,
(ô puer) indicat pictoris sapientiam.
Plurimæ namq; sedentibus vmbra.
& ipsius sessio satis formosa; quod
& oleæ ramus in nudo sinu posi-
tus efficit. Nam Palæstra hanc plan-
tam diligit: quandoquidē & luctæ
succurrit, & ipsa mortales gaudent.

Παλαίστρα, ἵππ' ἀπὸ πάλη τε δρῆγ', ἢ χαίροισιν ἐπ' αὐτῆ παύσιν ἀνδρῶποι.

DODONE.

Aurea quidem columba adhuc
in quercu, in oraculis sapiens: &
responfa, quæ à Ioue, dat. Iacet
autem hæc securis, quam Helus
arboricida dicauit, à quo circa
Dodonem sunt Heli. Quercui au-
tem suspensæ sunt coronæ, quod
vt in Pythone tripos, responfa e-
dat. Proficiscuntur autem hic qui-
dem aliquid sciscitaturus; hic ve-
rò sacrificaturus: & hic Thebanus
chorus quercum circumsistunt, ar-
boris sapientiam sibi (puto) con-
ciliantes, quod aurea illic capta sit
auis. At Iouis vates, quos Home-

A τὴ γῆ, ὅση μήδ' ἀπ' ἀπλέκεσθαι. ὀμμα
τὴ ἀμφοτέρω τῶ ἡδῆ. ἢ ὄφρ' ἴα ἢ
ἐρώντων ὑπεροχῆν, ἢ παλαιόντων. Φη-
σὶ γὰρ πρὸς ἀμφο τὰ ἔθνη ἐρρώσθαι.
μαζῶν τε οὐδ' ἀπ' παλαιόντα θίγαν π-
νάποσόντον αὐτῆ πειεῖναι τ' τέχνης. ἢ
αὐτοὶ ἢ οἱ μαζοὶ, μικρὰ τῆς ὀρμῆς πα-
ραφαίνοισιν, ὡσπερ ἐν μερακίῳ ἀ-
παλά. θῆλυ τ' ἐπαμνεῖ οὐδέν. ὄθεν οὐδὲ
λδουκάλωνος δέλεος (ἢ), οὐδὲ τας δρύας
ἐπαμνεῖν εἰοικεν, ὅτι λδουκαίνοισιν ἐαυ-
τας ἐν τῆς σκιαῖς ἀλλὰ τὸν ἥλιον ἀτε
κοίλλω Ἀρκαδίαν οἰκοῦσα, αἰπεὶ χρῶ-
μα. ὄδ' οἱ ἀνδρῶς π' ἐπάγ' αὐτὸ, ἢ φοι-
νική πλὴν κόρην, μετρία τῆ Ἰδη. κα. θῆ-
δα ἢ, ὡ παῖ, πλὴν κόρην, πάνσοφόν τε
τῆ ζωγράφου. πλείστα γῆ τοῖς κα. θῆ-
μένοις αἰ σκιαί. ἢ τὸ κα. θῆδα αὐτῆς,
ικανῶς βύρημον πρὸς τῆς ἢ τῆς καὶ ὁ
θαλλός τ' ἐλαίας, ἐν γυμνασίῳ τῶ κόλ-
πω. ἀσπάζεται δὲ πού τὸ φυτὸν τῆς ἢ

C

ΔΩΔΩΝΗ.

Η μὲν χρυσὴ πέλεκυ, ἐπ' ἐπὶ τ' δρυός,
ἐν λογίοις ἢ Ἰσθμ' καὶ χρῆσμοι, οὓς ἐκ
Διὸς ἀναφθέρεται. κείται δὲ ὅσ' ὁ
πέλεκυς, ὃν μῆθῃκεν Ελος ὁ δρυτόμος,
ἀφ' οὗ καὶ Δωδώνῃ οἱ Ελοισέμματα
τὰ δ' ἀνήπαι τ' δρυός, ἵππ' κα. θῆδα περ
ὁ Πυθῶν τείποις, χρῆσμοὶς ἐκ Φέρφ.
Φιτῆ δὲ ὁ μῆ, ἐορεδαί π' αὐτῶ ὅ ἢ,
δύσαι. ἢ γρὸς ἐκ Θηβῶν οὐποσὶ, πε-
ρειασι πλὴν δρυῶ, οἰκειοῦ μῆροι πλὴν
Ἰσθμ' τ' δένδρον οἶμαι, τῶ πλὴν χρυ-
σίῳ ὄρνιν ἐκεῖ παλ. θ. πλῆσαι. ὅ δὲ ὑ-
ποφῆται τῆ Διὸς, οὓς ἀνιπλόποδας τ',

κὴ χαμαιβύνας ἔγνω Ὀμηρος, αὐτοχέ-
 διοὶ ἕνεις εἶσι. Ἐ οὐ πῶ κατεσβυασμέ-
 νοι τ' βίον. Φασὶ ὅ μὴ δ' αὖ κατὰ σβυά-
 σααδς. τὸν γὰρ Δία χαίρειν σφίσι, ἵππ' ἄ-
 σπάζονται τὸ αὐτόθεν. ἱερεῖς γὰρ οὗτοι.
 Ἐ ὁ μὲν, τὸ εἶναι κύριος ὁ δὲ, τὸ κα-
 τὰ ξααδς. τῶ ὅ, πόπανα χεῖρ' ἀπέθην. τὸν
 δὲ, ἐς οὐλάς, κὴ καιῶ. ὁ ὅ, θυφ' ἵ. ὁ δὲ οὐ
 ἄρῃσ' ἐτέρῳ δέειναι τὸ ἰδεῖον. ἐνταῦθα
 δὲ, ἱερεῖα Δωδωνίδες, σὺ στυφνῶ τ' κὴ
 ἱερεῖ τῶ εἶδθ'. εἰοίκασι γὰρ θυμιαμάτων
 τὲ ἀναπνεῖν, κὴ σπονδῶν. Ἐ τὸ χωρίον ὅ
 αὐτὸ, θυφ' ἵ, γέγραπται, Ἐ ὁ μ-
 φῆς μεσόν. χαλκῆ τε Ἡχῶ ἐν αὐτῶ τε-
 πῆνται, λῶ οἶμα ὀρεῖσ' ἵππ' ἀλλασαν
 πλὴν χεῖρα τῶ σῶματι, ἵππ' χαλκίον
 ἀπέκειτο τῶ Διὶ κ' Δωδωνίω, ἠχοῦ
 ἐς πολὺ τῆς ἡμέρας, καὶ μέλει λά-
 βοιτό τις αὐτῶ, μὴ σιωπῶν.

ΩΡΑΙ.

Τὸ μὲν ἵππ' ταῖς Ὠραῖς εἶη τὰς ἔου-
 ρωοδ' πύλας, Ὀμήρω ἀφ' ὧν εἶδέ-
 ναι, καὶ ἔχθ' εἰκὸς γὰρ ποῦ αὐτὸν ξυ-
 γνέαδς ταῖς Ὠραῖς, ὅτε τ' αἰθέρα ἔλα-
 χε. τουτ' ὅ τ' σπουδαζόμενον ἵππ' τῆς
 γραφῆς, κὴ ἄλλω ξυμβαλεῖν ῥάδιον.
 αἰ γὰρ δὴ Ὠραὶ αὐτοῖς εἶδον ἐς τ' γλῶ
 ἀφικόμεναι, ξυβάπασσαι τὰς χεῖρας,
 σὺ αὐτὸν οἶμα ἐλίθοισι. κὴ ἠ γῆ ἔφθ
 οῦσα, βίφορεῖ αὐταῖς τὰ σὺ αὐτῶ πάν-
 τα. μὴ πατεῖτε πλὴν ὑάκινθον, ἢ τὰ ῥο-
 δα, καὶ ἔφθ πρὸς τὰς ἡενας. ἵππ' γὰρ
 τὸ πατεῖαδς, ἠδὲ φαινέθ' καὶ αὐτῶν ἵ
 τῶ Ὠρῶν, ἠδὲ πνεῖ. κὴ μὴ ἐμβαίνετε
 ἀπαλαῖς ταῖς δ' ῥέσας, οὐκ ἔφθ πρὸς
 τὰς χημελοῖς σφῶν τὸ γὰρ παντῶ αὐταῖς ἵππ' Ὠρῶν, ποιήσθ' ἀσαχῶ.

A rus illotis esse pedibus, humique
 cubare nouit, rudes quidam sunt,
 nulloque apparatu degunt: aiunt
 autem ne parare quidem posse: se-
 ipsis enim Iouem gaudere, quod ob-
 uia quæque amplectantur. Sacer-
 dotes enim hi: & hic quidem co-
 ronandi dominus: hic verò sup-
 plicandi. hunc placentas dispone-
 re oportet. huic molæ ac canistra
 sunt curæ: hic aliquid sacrificat: hic
 alij pellem victimæ detrahere non
 permittet. Sed hic sunt sacerdotes
 Dodonides, rigida ac sacra specie:
 nam suffitionibus, ac libaminibus
 exhalare videntur: & locus ipse o-
 doratus, ô puer, ac diuina voce
 plenus pictus est. æneaque in ipso
 Echo colitur, quam (ut puto) ori
 manum apponentem cernis: quan-
 doquidem ahenum Ioui in Dodo-
 ne dicatum erat, ad multum dici
 resonans, & donec id apprehende-
 ret quispiam minimè silens.

C

HORAÆ.

Quod Cœli quidem portæ Horis
 commissæ sint, Homerum omit-
 tamus scire, atque habere. Verifi-
 mile enim ipsum est Horas cōueni-
 se, cùm ætherem sortitus est. Hoc
 verò quod summo picturæ studio ex-
 pressum est, alij quoque coniectu fa-
 cile: horæ enim corporea specie in
 terram profectæ, manus contingen-
 tes Annum volutant: & Tellus sapiēs
 D existēs bellè cum ipsis fert annua om-
 nia. Hiacynthū rosasve ne cōculcatis,
 non ad vernas dicā Horas: nam sua-
 uiora sunt, quæ tunc conculcantur:
 & ab ipsis Horis suauius quid spirat.
 & ne inscendite mollia arua, non
 ad hibernas dicam. Nam quod ab
 Horis conculcentur, spicam edent.

τὸ γὰρ παντῶ αὐταῖς ἵππ' Ὠρῶν, ποιήσθ' ἀσαχῶ.

